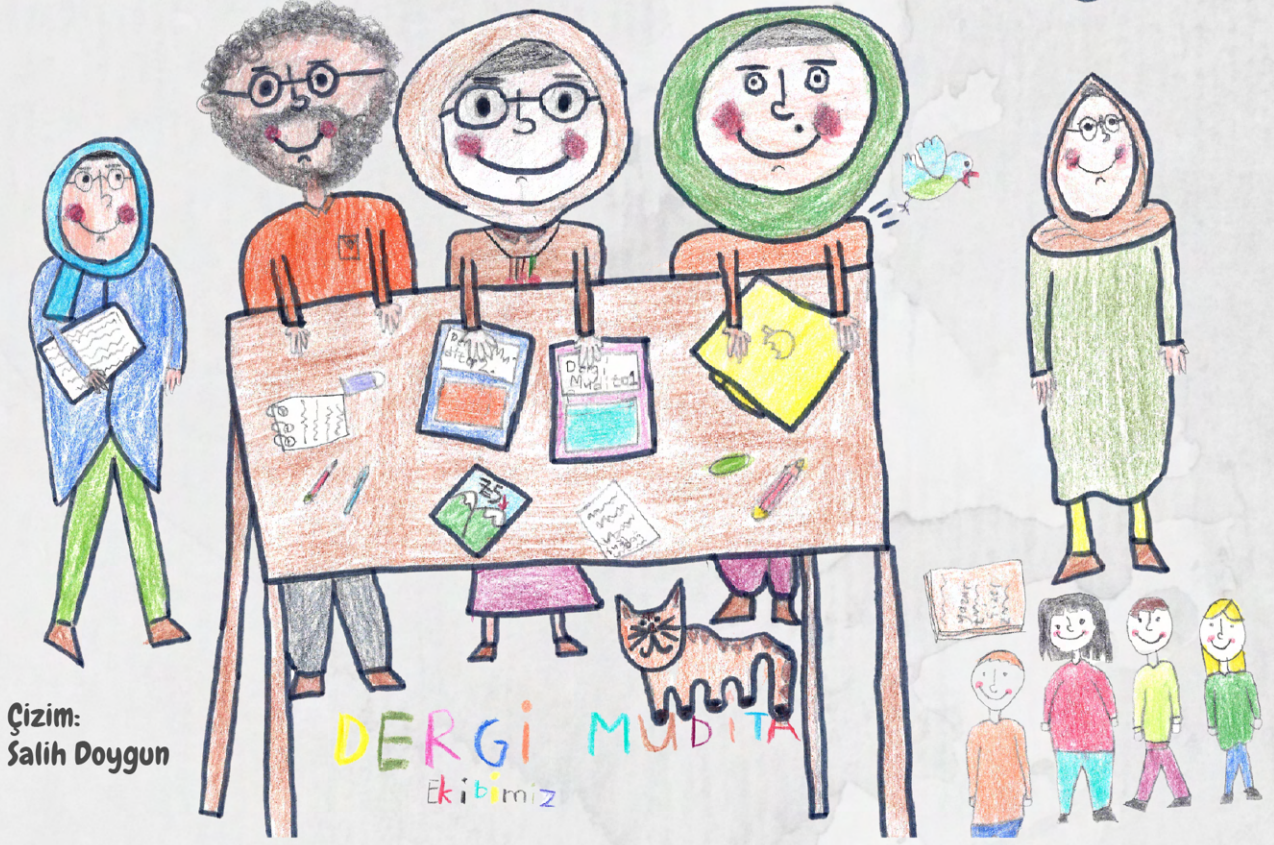

m u d i t A

ÇOCUKLARIN DERGİSİ... AMA GERÇEKTEN ÇOCUKLARINI!

DERGI MUDİTA

Proje Sahibi ve Yayın Yönetmeni: Tuğba Coşkuner

Proje Ortağı: Recep Bilal Aksu

Yürütücü Kadro: Tuğba Coşkuner, Recep Bilal Aksu, Zeynep Begüm Şen, Bilge Özsoy, Gurbet Lüy, Behice Kavak

Psikolojik Danışman: Zeynep Eyüpoğlu

Şef Editör: Bilge Özsoy

Yazarlar, Editörler ve Çizerler: Her sayfada tek tek belirtilmiştir. Tamamı çocuklardan oluşmaktadır.

Tasarım: Gambu Tasarım (gambutasarim@gmail.com)

İletişim:

 @dergimudita

 dergimmudita@gmail.com

Bu dergide yer alan çocuk yazar, çizer ve editörlerimiz Rebi Akademi'nin (Instagram: @rebiakademi) yazarlık, çizerlik veya kitap tahlil ve çeviri atölyesine katılmışlardır.

Biz kimiz?

Yetişkinler her fırsatta bana çocukların yazmadığından şikâyet ediyordu. Hayal dünyaları geniş ama bunu şiire, masala, öyküye dönüştürmüyorlar. Böyle diyorlardı. Ben de onlara, "Peki ya siz dönüştürüyor musunuz?" diye soruyordum. Çoğu ebeveyn kendisinin yapmadığı şeyleri çocuklardan bekliyor. Elbette yazmak şahane bir şey ama herkes duygularını, kaygılarını, düşüncelerini yazarak aktarmak zorunda değil. Kimi şarkısını söyler, kimi müziğini yapar, kimi tuvalini boyar. Ancak yazmak isteyen çocukların yazamamasının önünde de büyük bir engel var: Yazacak bir alanları olmaması. Bir alan oluşturduğunuzda çocuklar büyük bir heyecanla üretmeye başlıyorlar. Bu dergideki metinler yazı derslerimdeki çocuklar tarafından yazıldı. Onlarca çocuk muhteşem cümleler kaleme aldılar. Hepsiyle gurur duyuyorum, onlarla karşılaştığım için kendimi şanslı hissediyorum. İçeriğe Gurbet Lüy ile Ayraç Kitap Kulübü öğrencileri de katkı sundu. İllüstratör Zeynep Begüm Şen ise Çocuklar İçin Çizerlik Atölyesi öğrencilerinin çizimleri ile dergimize bir rüyaya benzeyen dokunuşlar yaptı. Mudita, başkasının mutluluğu ile mutlu olabilen demek. Dergiyi başımızı döndüren bir neşeye hazırlarken ismini ne kadar doğru seçtiğimizi anladık. Mudita artık size emanet. Ona iyi bakın. Bir sonraki sayıda görüşmek üzere.

Tuğba Coşkuner

Alaskadaki Dost

İnsanların yıllardır bitmek bilmeyen korkulu rüyalarından birisidir bozayılar. Peki, bir bozayı ve bir çocuğun dostlukları için verdiği savaşı anlatan, bir kitap var desem sizlere?

Canım Dostum, Kanyon Kışı ve Ölüm Yürüyüşü gibi birçok başarılı kitabın altında imzası olan Walt Morey'in diğer bir başarılı hikâyesi Uysal Ben; bu hayattan göçüp giden ağabeyinin ardından kendini, hayatın ona sunduğu tüm olanaklardan soyutlaştıran bir çocuğun, içimizi ısıtacak dostluk hikâyesini bizlere anlatıyor.

Hayvanlarla çocuklar arasındaki özel bağı tema alan diğer kitaplarla birçok ortak yönü bulunsa da Uysal Ben bir farkla onlardan ayrılıyor. Ne bir kedi ne de bir köpekle dostluk var bu kitapta.

Heybeti ile herkesi korkutan, yüreği ise sadece Mark Andersen'in görebileceği kadar temiz olan bir bozayı dostumuz oluyor bu hikâyede. Acaba bir bozayı gerçekten bizimle dost olabilir mi?

Elinizde bir kupa çay, düşlerinizde soğuk havasıyla Alaska, yüreğinizde yatan tüylü Ben ve kitabın sayfaları arasında kurmuş bir papatya misali, yıllarca saklı kalan bizlerle, okumaya doyamayacağınız bir hikâye.

Alaska'da küçük bir balıkçı kasabasında yaşamlarını sürdüren çekirdek aile Andersenlar, ağabeyinin trajik ölümüyle derinden sarsılan küçük oğullarının, bir gün bir bozayıyla olan dostluğuyla karşılına çıkmasını hiç beklemezlerdi.

Mark Andersen kimsenin korkudan yaklaşmadığı Ben'i, kulübede zincirlenmiş bir halde bulmuştu. Ben bir avcı tarafından karanlık kulübeye zincirlenmiş. Heybetli bir ayı olsa bile zayıf olduğu için kemikleri belli oluyormuş. Korkuyla karışık merakı ile Mark o günden sonra okul çıkışlarında Ben'in ziyaretçisi oldu. Yemek götürdü ona, okşadı başının altını, korkuyla değil de dostlukla yaklaşmayı denedi. Bu yaklaşımında başarılı olmuştu Mark. Her geçen gün Ben'e daha fazla kaptırdı kendini. Ancak kasaba da Ben'in varlığından rahatsız olanlar vardı. Küçük Andersen'a ailesi destek çıkacak mıydı? Peki ya, aralarında ki dostluk her şeye rağmen devam edecek miydi?

Kitap, okurken sayfaların derin ve sıcak kuşusunda kaybolmayı özleyen, hayvanlarla iletişim kurulabileceğine inanan ve bunu gerçekleştiren kitap kurtlarının ilk tercihi olması gereken; sizleri içinizdeki denize bir kayıkla yavaşça salıyor. Gövdesi sayfalarından, kürekleri ise satırlardan oluşan kayık Alaskanın içindeki Ben'leri keşfetmeniz için yavaşça yola koyuluyor.

Dostluk sizin tabularınızı yıkar ancak duvarlarınızı yıkmaz. Duvarlardaki çatlakları onarır, yeni fikirlerle boyar sade duvarınızı. Korkularınız küçük tebessümlere, çöküşleriniz yeniden doğuşlara, yargılarınız hayatınıza dönüşür. Mark Andersen abisinden sonra korkularla ve çöküşlerle baş başa kalmıştı. Ben'i bulduğunda ise yüzündeki küçük tebessüm ve solgun yüzüne gelen canlılık dostluğun kanıtıydı. Mark Ben'i buldu. Ben de Mark'ı. Ben zincirlerinden, Mark ise hastalığından kurtuldu.

Bu iki yüz yetmiş iki sayfa, bir ömürde edinilebilecek dostluğun farklı tanımını aslında. Hikâyede eksik kalan yanlar sizin içinizdeki denizde Alaska'ya yol alan kayıkla birlikte, gerçek dostu bulduğunuz da tamamlanacak. Eğer zaten gerçek bir dostunuz varsa hikâye size hiçte yabancı gelmeyecek. Bir bozayı yerine kedi, köpek, kuş gibi hayvanlarda sizin dostunuz olabilir.

Kitabın içinde barındırdığı bazı kısımlar küçük yaşta kitap kurtlarını duygusal yönden etkileyebilir. Bu sebeple on yaş ve üzeri okuyucular için daha uygun. Ayrıca sevgili anne ve babaların hayvanlara çocukların gözünden bakabilme fırsatı sağlıyor. Kitabı afiyetle yememeniz için sizi durduran bir sebep yok. Ancak başlarda sorduğum bir soru vardı hatırlıyor musun? Acaba bir bozayı gerçekten bizimle dost olabilir mi?

Sen istersen neden olmasın ki... (Yine de siz dikkat edin, bozayılar oldukça tehlikeli canlılardır.)

Yazar: Şevval Akbaba (13 Yaşında)
Editör: Rûveyda Yıldırım (11 Yaşında)

Maceralı Yolculuk

O gün Gofret Leo bir gürültü ile irkildi. Annesi ve babası ivedilikle bavullarını hazırlıyor, ara sıra gelip Leo'ya çabuk olmasını söylüyordu. Leo ise etraftaki değişik kıyafetli fabrika çalışanlarına bakıyor, bir yandan uskumru salatasını yiyordu. Leo, ailesi ve arkadaşları büyük bir gemiye bindi. Leo hayatında ilk kez gemiye biniyordu. Güneşten yanan Leo bir yandan manzarayı izliyor bir yandan da güneş kremi sürüyordu. Kutunun içi çok gürültülüydü ve vanilya kokuyordu. Dedikodu yapan teyzeler, oyun için kavga eden çocuklar... Leo bu gürültüye katlanmaya çalışıyor, bir yandan da sardalya salatasını yiyor ve peynirli pırasa suyunu içiyordu. Leo peynirli pırasa suyunun ağzında bıraktığı kaymak tadını seviyordu.

Leo çok yorulmuştu, tam başını kutunun kenarına koyup uyuyacaktı ki birden gemi durdu. Leo korkudan kıpkırmızı olmuştu. Bir annesine, bir babasına bakıyordu. İkisine de "Batıyor muyuz? Gemiden inecek miyiz?" diye sorular soruyordu. Annesi ve babası Leo'nun hafif kırmızı ve tumbul yüzüne bakarak "Uçağa biniyoruz," dediler heyecanla. Uçağa doğru götürülürken Leo çok heyecanlıydı, hayatında ilk defa uçağa biniyordu. Leo uçağa biner binmez camdan dışarıyı izlemeye başladı. Gözüne gökyüzündeki bir bulut çarptı. İçinden "Keşke bende onun gibi marketlerden yüksekte, uçaklarla aynı yükseklikte uçabilsem," diye geçirdi. Birden aklına harika bir fikir geldi. "Madem onlar gibi olamıyorum, ben de onlara giderim," diye geçirdi içinden. Hiç kimseye çaktırmadan kutudan çıktı ve kokpite doğru ilerledi. Pilotlar aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Kokpitte açık bulduğu bir camdan atladi. Kendini bulutun sırtında buldu.

Buluta fısıldayarak: "Benim adım Leo, senin adın ne?" Bulut: "Adım Niyas," diye cevap verip Leo ile birlikte Atlas Adası'na doğru yola çıktı. Leo: "Neden Atlas Adasına gidiyoruz?" diye sordu. Niyas: Tabi ki maceraya gidiyoruz. Birlikte yola çıktılar. Yarım saat sonra Atlas Adasına vardılar. Leo bir düzlük bulup kurumuş yapraklardan kendine bir yatak yaptı. Bir yandan denizdeki dalgaların sesini dinlerken bir yandan ailesinin ne yaptığını düşünüyordu. Sonra beraber denize doğru keşif yapmaya çıktılar. Tam o sırada deniz hareketlenmeye başladı. Niyas ve Leo korku dolu bir şekilde denize bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Onlar ne olduğunu anlayamadan bir dalga onları yuttu ve hiç bilmedikleri diyarlara götürdü. Gofretin paketi su almaya başlamış, Niyas sudan uçamayacak hale gelmişti. Gözlerini açtıklarında kendilerini masmavi okyanusun içinde buldular. Niyas fazla sudan uçamadığı için Leo çözüm bulmaya çalışıyordu. Aklında yanan ilk ampul işe yarar gibi gözüküyordu. Leo Niyas'ı iyice kavrayıp annesinin bez sıktığı gibi sıktı. Niyas hafiflemiş hissediyordu. Uçmayı denemesi ile uçuşu bir oldu. İkili çok sevinmişti. Hatta Leo denizdeki somon balıklarını yakalayıp akşam yemeğinde kızartmayı bile düşündü. Fakat Niyas "Bu kadar macera yeter," diye bağırınca vazgeçti.

Leo ile Niyas gökyüzünden homurtu gibi bir ses duydular. Leo: "Bu uçağı bir yerden tanıyorum, ailemle bindiğimiz uçak!" diye haykırdı. Niyas'a durumu anlatıp ondan kendisini uçağa bırakmasını rica etti. Niyas gülümseyerek onayladı. Ailesine kavuşan Leo içinden "Ne maceraydı ama!" diye geçirdi.

Yazar: Sümeyye İsra Çavdar (9 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Ayı, Bal ve Ayakkabı

"Anne dereye gidebilir miyiz noluurrr?" dedim. Uzun ısrarlardan sonra annem sonunda kabul etti. "Ama bir şartım var, sadece ayaklarınızı sokacaksınız, hava soğuk. Sonuçta sonbahardayız," dedi. Zaten kalın giyinmiştik. Dışarı çıktık ve derenin olduğu ormana doğru koşmaya başladık. Orman yakındı. Oranın kokusunu çok seviyordum. Çiçekle karışık yosun kokuyordu. Ağaçlar uzun olduğu için orman biraz karanlıktı, yolda çok güzel gözükten böğürtlenler vardı. Hemen tadına baktık. Biraz ekşiydi ama lezzetliydi. Dereye azıcık uzak bir taşın üzerine oturduk. Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkardık. Dere şırl şırl akıyordu. Ayaklarımızı akan suyun içine soktuk. Su hafif soğuktu ama birkaç dakikada alıştık. Derede yürümesi bile eğlenceliydi.

Birden çalılıarın arkasından hışırtı geldi ve bir ayı çıktı. Biz ayı görmenin şokuyla etrafımıza sular saçarak dereden çıktık, derenin az ilerisindeki büyük ağaçların arkasına saklandık. Ayı sessizce hırlıyordu. Bizi fark etmemişti. Benim bir ayakkabım dışında diğer ayakkabıları aldı ve gitti. Buz kesilmişti. Biz bir süre ağacın arkasında kaldık. Yalınayak hemen eve gittik. Ayakkabılarımızın yokluğu fark edilmemişti. Neyse ki başka ayakkabılarımız vardı.

Ertesi gün ayının amacını merak ettiğimiz için kahvaltıdan sonra annemden izin aldık ve yine ormana gittik. Bu sefer derenin yanındaki ağaçların arkasına saklandık. Az sonra ayı geldi, etrafına bakındı ve bize doğru yürümeye başladı. O sırada ayının ayak ve bal koktuğunu fark ettim. Çok korkmuştum ama Cersu hiç korkmuş gibi görünmüyordu. Ben tam koşmaya hazırlanıyordum ki kolumdan tuttu, bayağı sakindi "Sakin ol, ne olduğunu anladım," dedi. Ayı ağaca yaklaşip top gibi bir şey kopardı. Kopardığı şey bir arı kovanıydı. Arılar vızıldıyordu. Ayı ormanın iç taraflarına koşmaya başladı. Cersu'yla aynı şeyi düşünmüştük. Ayının gittiği yoldaki ağaçların arkasına saklana saklana ayıyı takip etmeye başladık. Vardığımızda ayının bir mağarada yaşadığını gördük. Gözlerimize inanamadık çünkü ayı ayakkabılarımıza bal koyuyordu. Ayakkabıları balla doldurunca onları kafasına dikerek balı içiyordu. Orada çok fazla kalmadık, ne yaptığını anlamıştık.

Aklıma bir fikir gelmişti. Ayıya kullanmadığımız ayakkabılarımızı verebilir ve ayının bu eğlencesine devam etmesini sağlayabilirdik. Anneme başımızdan geçenleri ve bu fikrimizi anlattık. Güldü, sanırım oyun oynadığımızı sanmıştı. Yine de izin verdi. Mağaraya gittik ve bir çift ayakkabı bıraktık, ayının gelmesini ve balı içmesini izledik. Kırk yıl düşünsem aklıma ayakkabımı bir ayıyla paylaşacağım gelmezdi.

Yazar: Rümeyşa Kanlıoğlu (11 Yaşında)

Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Çizer: Naile Nur Ceylan (10.5 Yaşında)

Uzayda Bir Denizanası

Karanlık bir gündü. Hangi gün olduğunu bilmiyordum çünkü her denizanası gibi ölümsüzdüm, bu yüzden günleri saymama gerek yoktu. İnsanlar gitmişti, dünya artık yaşanabilecek bir yer değildi. Her yer kirliydi. Çok kirli. Koskoca dünyada bir biz kalmıştık, denizaneları... Dünya sessizliğe gömülmüştü. Ne martıların çığlıkları, ne gemilerin sirenleri nede balıkçıların heyecanlı kahkahaları vardı.

Neden böyle olmuştu, nasıl bu hâle gelmiştik? Artan fabrikaların zehirli atıkları, insanların kullandığı deterjanlar sulara karıştıkça kirlendi sularımız, zehirli gazlar yapay kokular havayı solunamaz hâle getirmişti. Okyanusta balıklar yengeçler ahtapotlar yoktu. Her yerde plastikler vardı. Okyanusta durum böyleyken kara nasıldı kim bilir? Son gelen balıkçılar artık ekecek toprak bulmadıklarını anlatıyorlardı birbirlerine. Uzun zamandır yoklar; acaba gidecek başka bir gezegen mi buldular yoksa deniz canlıları gibi yok olup gittiler mi, bilmiyorum. Tek bildiğim karanlık ve kirli dünyada yalnız kaldığımızı. Ama o gün farklı bir gündü. Uyandıığımızda her yer ışıl ışıldı. Hepimiz korkmuştuk. Bomboş kalan dünyada bu ışık neyin nesiydi? Birden bire koca koca araçlar beliriverdi. Arkalarında okyanusu bile içine alabilecek cam fanuslar vardı. Ne olduğunu anlamadan bizi de içine aldı. Bütün okyanusu dakikalar içinde dolaştık ve bizi dışarı çıkardılar. Çok uzun zaman olmuştu dışarı çıkmayalı. Dünya çok değişmişti. Gökyüzü bile kıpkırmızıydı ve etrafta daha önce gördüğümüz insanlara hiç benzemeyen küçük yaratıklar vardı. İri ve siyah gözleri kocaman kulakları ile çok farklıydılar. Dev gibi roketleri vardı. Acaba neden gelmişlerdi? Aniden araçları çalıştırdılar. Hepimizi araçlara taşımaya başladılar. Kimdiler, niçin buradaydılar ve nereye götürülüyorduk?

Bilmiyorduk. Panikle miştik, Tek bildiğimiz güvende olmadığımızı. Paniği atlatıp etrafa baktığımda anladım ki uzay gemisindeyiz, arkadaşlarım bu canlıların uzaylı olduğunu söylüyordu. Araçtaydık. Garip canlılar aralarında konuşuyordu ama anlamıyorduk. Uzay gemisi hareket etmeye başladı, kızıl gökyüzüne doğru uçmaya başladık. Gittikçe gökyüzü kararmaya başladı. Sonunda kapkaranlık olmuştu. Dünyayı dışardan görebiliyorduk daha önce böyle bir anı hayal bile etmemiştim. Her şey muazzam bir şekilde güzeldi. Uzun zamandır görmediğim güneşin ışığını da görebiliyordum. Yolculuk çok uzun sürmüştü. Günlerdir bu araçtaydık, acıkmıştık. Yaklaşık bir haftanın sonunda yolculuğumuz sona ermişti. Hepimizi gemiden indirdiler. Geldiğimiz yer Dünya'ya benziyordu. Okyanuslar vardı. Acaba bizi serbest mi bırakacaklardı? Düşüncelere dalmışken birden bire kendimizi onlarca uzaylının olduğu bir yerde bulduk. Hepsi bize bakıyordu. Sanırım Dünyada anlatılanlardan duyduğumuz hayvanat bahçesi gibi bir yerdeydik. Aralarından küçük bir uzaylı geldi. Arkadaşları ona Bigway diyorlardı. Avuçlarının arasına aldı beni. Gülümsüyordu. Bir akvaryuma koydu ve evi diye düşündüğüm bir yere götürdü. Sevmiştim onu. Benimle konuşuyordu, anlamıyordum. Hareketleri ne kadar samimi olduğunu gösteriyordu. Dost olmaya başlamıştık, mutluydum.

Zaman bir kum saati gibi geçiyordu. Ailemi, arkadaşlarımı, okyanusun derinliğini, Etrafımda dolaşan balıkları, denizatlarını, benimde hissettiğim hırçın dalgaları, özgürlüğümü özlüyordum. Eski zamanların hayalini kuruyordum. Dünya nasıl bir hâldeydi acaba? İnsanlar dönmüşler miydi, onlar da merak ediyorlar mıydı bizi? Tüm bu düşüncelerin içinde Bigwayden ayrılmak istemişim ama bulunduğum yer doğama ayırıyordu. Dünyaya dönmenin mümkün olmayacağını biliyordum artık. O da anlamıştı beni. Bir sabah yola çıktık. Okyanus kıyısına geldik. Özgür bıraktı beni ama terk etmediğini biliyordum. Haftada bir gün buluşacaktık; salı günleri... Evet, bir denizanası günleri sayabiliyordu artık. Sabırsızlıkla bekliyordum zamanın geçmesini. Dostluk zamanı ve mekânı güzelleştirmişti. Tertemiz bir okyanustaydım, arkadaşlarım yanımdaydı, mutluyduk ve bir dostum vardı gelmesini beklediğim; özlediğim uzaylı bir dostum...

RATEV AĞACI

Yazar: Şeyma Aygün (12 Yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)

Çizer: Zeynep Bera Tozlu (11 Yaşında)

Ah, kendimin genç bir ratev ağacı olduğum zamanları özledim... Her neyse, yıl milattan önce 3500 civarıydı. Mezopotamya'daki o yaz sıcağının altında güneşi bütün gözeneklerimden yaprak uçlarıma kadar keyifle emiyordum. Karşımdaki düzlükte elinde bir taşla uğraşan adamı gördüm, ilgimi çekti ve onu izlemeye başladım. Taşı evirdi, çevirdi, etrafına bakındı ve diğer taşlarla onu karşılaştırdı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Baktı ki bundan bir şey olmayacak, taşla oynamayı bıraktı. Belki de tam olarak ne aradığının kendisi de farkında değildi. Adama seslendim:

- Hey, ne yapıyorsun?

Adam şaşkınlıkla başını kaldırıp ona seslenen bana, yaşlı ratev ağacına baktı:

- Hiç, öylesine bakıyorum sadece.

Bu konuşmadan sonra oturduğu yerden kalktı ve yanındaki orta boylarda bir sürü taşla baktı. Bu taşları fırat ve dicle nehrinden geçirmesi gerekiyordu. Yılgınlıkla dolu bir an hızla gelip geçti ama eninde sonunda bu işe başlaması gerektiğini bildiği için çok geç olmadan işe koyuldu. Başladı teker teker taşları taşımaya. 5. taştan sonra çok yorulmuştu hatta öyle bir yorulmuştu ki etraf buram buram yorgunluk kokuyor ve bu metrelerce uzaktan bile duyulabiliyordu. Tam bu sırada paldır küldür bir gürültüyle ona doğru yuvarlanan kütüğü gördü, yuvarlak şeklindeki bu kütük nasılda hızlı gidiyordu öyle! İçim bir an ürperdi, neyse ki kütük ona çarpmadan önce durdu. Bunu gören adam kütüğün yanına gitti ve onu ittirmeye çalıştı, kocaman kütük çok rahat bir şekilde ilerliyordu. Bu onu şaşırtmıştı. Peki bu bilgi ile ne yapacaktı? Bunu çok kafaya takmadı ve işine devam etti. Kocaman taş yığını ona göz kırpyordu ama çok yorulmuştu. Buna bir çözüm bulmak istedi ve aklına yuvarlanan kütük geldi. Düşündü, düşündü ve biraz daha düşündü. Bu enteresan bir andı zihninde bir şimşek çaktı. Derken aklına ne yapacağı hakkında bir fikir geldi, önce taşları koyabileceği kutu gibi bir şey yaptı ve ardından bunu götürebilmek için orta boylarda bir taş aldı ve onu iyice yuvarlak yapmaya çalıştı. Sonunda artık icadı hazır! Hemen taşları doldurdu, hem çok yorgun hem de çok heyecanlı olan adam beni de heyecanlandırdı. İcadı ile ilerlemeye başladı. İcat mükemmel çalışıyordu. Böylece evrendeki ilk tekerlek oluştu. Aynı yeni filizlenen bir ağaç gibi...

Aris

Aris, şehir merkezinden çok uzakta, dağların eteklerinde, her yerinden şırl şırl akarsular akan yemyeşil ormanlarla kaplı, verimli topraklara sahip bir köyde yaşıyordu. Köyde yaz gelip güneş ışığını en canlı renkleriyle gösterdiğinde arıların nüfusu artmıştı. Mutlu şekilde yaşayan halk bundan huzursuz olmaya başlamıştı. Halk sürekli muhtara arıları şikayet ediyordu. "Arılar, yemek yerken bizi rahatsız ediyor, yiyemiyoruz," "Arılar, sürekli çocuklarımızı sokuyor," "Arıların vizirdayan sesleri yüzünden gece uykularımız bile kaçtı..."

Muhtar sonunda tüm köye bir duman saldı. O gün hiç kimse evinden çıkmadı. Ertesi gün kalktıklarında arılardan kurtulmuşlardı. Halk bu duruma çok sevindi. Artık rahat bir şekilde uyuyor, yemek yiyor, ürünlerini ekip biçiyorlardı. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra ağaçlar, çiçekler solmaya, bitkiler kurumaya; tohumlar ürün vermemeye başladı. O yemyeşil köyden eser kalmamıştı. Köy halkı yavaş yavaş köyü terk etmeye başladı. Hırsızlıklar çoğalmıştı.

Aris, arılar gittiği için köyün bu hale geldiğini anlamıştı. O, arıları çok seviyordu. Onların köyden gitmesine de çok üzülüyordu. Arıları geri getirmek için çare aramaya başladı. Bu kadar dumanı muhtar bulamazdı, Dumangöz'den bulmuştu muhtemelen.

Dumangöz, köyün ilerisindeki üç yüz katlı evinde doksan kedisiyle beraber yaşıyordu. Neyse ki kulenin kestirme yolunu biliyordu. Hemen bir kaç adımda oraya ulaştı. Kapılar açıldı içeri girdi. Buranın altı yüz tane odası vardı. Dumangöz'ün olduğu odaya gitti. Orayı bulmak çok kolay olmuştu. Ona arıları geri getirmesini yoksa bundan kendisinin de zarar göreceğini söyledi. Ama Dumangöz hâlimden memnundu. Makineleriyle ürettiği yapay hava, et, sebzelerle rahat bir şekilde yaşıyordu.

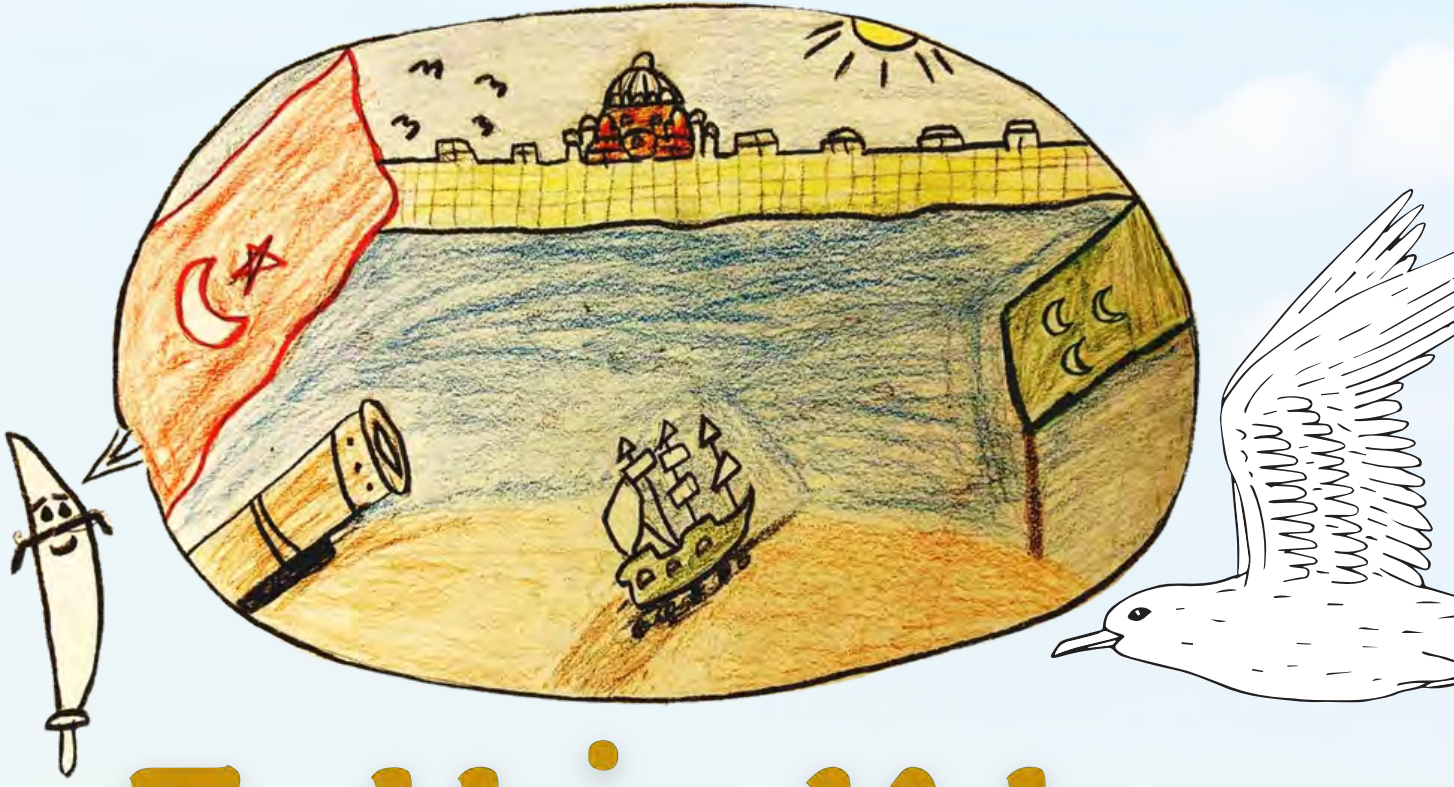
Dumangöz, Aris'in teklifini reddetti. Aris üzgün bir şekilde ayrılırken bir oda dikkatini çekti. Odaya girdiğinde burada köyün haritası ve korkunç planların yer aldığı kağıtlar duvarda asılıydı. Aris hemen odadan çıkarak heyecanla asansöre bindi. "Çok Gizli" yazan bir tuş dikkatini çekti. O tuşa bastı. Arıların saklandığı odayı buldu. Çıkmaları için pencereyi açtı. Arılarla beraber köye kadar uçtular.

Köylüler arıların döndüğünü görünce sevindi. Aris onlara Dumangöz'ün kötü planlarını anlattı. Dumangöz makinalarıyla ürettiği yapay hava ve yiyecekleri satarak tüm köye hükmetmek istiyordu. Jandarmalar, Dumangöz'ü hapse attılar. Bir süre sonra her şey eskisi gibi olmuştu. Halk hâlimden çok memnun; mutlu mesut yaşamaya devam etti.

Yazar: Zeynep Irmak Haspolat (9 Yaşında)

Editör: Meryem Nizamoğlu (13 Yaşında)

Çizer: Zehra Yılmaz (11 Yaşında)

Fethin Kılıcı

Ben bir yeniçeri kılıcıyım. Beni tutan çok güçlü biri olması gerek çünkü çok ağır bir kılıcıyım. Beni tutan çok heybetli ve güçlü bir yeniçeri ağası. Herkes Fatih Sultan Mehmet'in verdiği sefer emri ile sefere hazırlanıyor. Bu kez de Konstantinopolis'i kuşatmaya gidiyoruz. Beni tutan yeniçeri ağası Fatih Sultan Mehmet'in huzur-u şahanelerine varıp sefer hazırlıklarının bittiğini arz etti.

Bugün 6 Nisan 1453 Cuma günü, bir bahar sabahı. Bütün hazırlıkları tamamlayıp sefere çıktık. Fatih Sultan Mehmet o kadar zekiydi ki gemileri karadan geçirdi ve Haliç'e gerilmiş zinciri geçti. Haliç sularını ele geçirip ordusunu Bizans surlarına dayadı. Beni kullanan yeniçeri çok iyi savaşıyordu ama Bizans surları oldukça dayanıklıydı, bir türlü yıkılmıyorlardı. Fatih Sultan Mehmet, kalın surları yıkabilecek tek şey olan savaştan önce yaptırdığı şahi topunu getirtti. O kadar güçlüydü ki yanında duranı sağır bile edebilirdi. Şahi topunun sesi Bizanslıları korkutuyordu, her taraf barut kokuyordu.

En son atıştan sonra şahi topu büyük bir şiddetle patladı ve birçok kişi yaralandı ama Bizans surları çok fazla hasar görmüştü, herkes birbirine girdi ve göğüs göğüse bir savaş başladı. O anda beni tutan yiğit yeniçeri Bizanslıları alt edip kaleye çıkmaya başladı, bu kişi Ulubatlı Hasan'dı.

Kaleye çıkarken Bizans askerleri tarafından 27 okla vuruldu fakat o yine de şanlı bayrağımızı dikti ve yere düşüp şehit oldu. Yeniçeriler surlara merdiven dayayıp şehre girmeye başladılar, şehir kapıları açılmaya başlamıştı ve en sonunda şehir düştü. Ben olanları düştüğüm yerden seyrederken Fatih Sultan Mehmet Han, İstanbul halkına korkmamaları gerektiğini, canlarının ve dinlerinin güvende olduğunu ve isteyenlerin şehri terk edebileceklerini söylüyordu. Son olarak bir Osmanlı geleneği, kilise olan Ayasofya'yı camiye çevirdi. Ve İstanbul artık bir İslam şehri hâline gelmişti.

Yazar: Mustafa Asım Acar (10 Yaşında)

Editör: Zehra Kaya (13 Yaşında)

Çizer: Affan Yasir Karasu (9 Yaşında)

Sıcacık Hayaller

Merhaba, ben Yusuf. Saraylarımız var. Hayır, Şehzade değilim. Çok zenginiz sadece. Her şeyimiz altından. Hela bile... Taçlarımız var. En değerli taşlar üstündedir hep. Odalarımız misk kokuludur. Potinlerimizin çok güzel bir gıcirtısı vardır. O kadar rahatlardır ki masaj gibi gelir ayağınıza. Hizmetkarlarda az çok bize benzer. Annem çok güzeldir; kahverengi, büyük, hülyalı gözleri vardır. Saçları dalgalı ve kıızıdır. Kaftanları çok tatlı renklerde. Babam ise çok güçlüdür. Bu gücünü biricik eşinden ve benden alır. Ela gözleri Bir çok hayali taşır. Saçları kıvrımlıdır birazcık. Yataklarımız kuş tüyü şiltedir.

Hava sıcakmış değilmiş, biz dışarı çıkmadan anlamayız. Çok yalıtım vardır evimizde. Halılarımızı en iyi dokumacılar dokur. Evimiz çiçeklere bakıyormuşsunuz gibi bir his bırakır. Arkadaşlarım da var tabii. Ama en sevdiğim, Hayalettir. Onunla saatlerimiz geçer gider. Yine bir gün onunla oynarken akşam olmuştu. Annem eve çağırdı beni. Pakladı beni. Bana hep "reyyan kokulum" der. Bende o üzülmesin diye hep uslu dururum. Babam hafta sonları evdedir. O zamanlarda gezeriz. Çok da eğleniriz.

Benim bir de can ciğer arkadaşlarım var. Bunlardan biri güneş. Güneşe hep Rapunzel deriz çünkü Rapunzel'e benzer fiziki açıdan. Diğeri ise Leyla. Anneme benzer o da. Hep beraber ismini bile bilmediğimiz oyunlar oynarız. Harala gürele... Hepimiz mutlu şekilde döneriz eve. Herkesi her şeyi sevebilirim. Okula gitmeyi çok istiyorum fakat bu mümkün değil. Çünkü bu anlattıklarım hep hayal. Benim öyle yumuşak bir annem hiç olmadı. Çünkü hep sokak çocuğu olmak zorundayım. Kimse beni sevmiyor. Beni pis, necis görüyorlar. Bana bir tek Gülşen adında bir teyze bakar. Ama o bile şefkatten yoksundur. Sokaklar şimdi çok soğuk. Kara kış bastırmaya başladı damarlarıma. Camilere almıyorlar beni. Alsalar bile... Ben gittikten sonra temizletiyorlar. Çok üzülüyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Yemeğe gelince, bunu çöpten bulmakla yapabiliyorum. Artık iyicene üşüyorum. Lütfen dua edin.

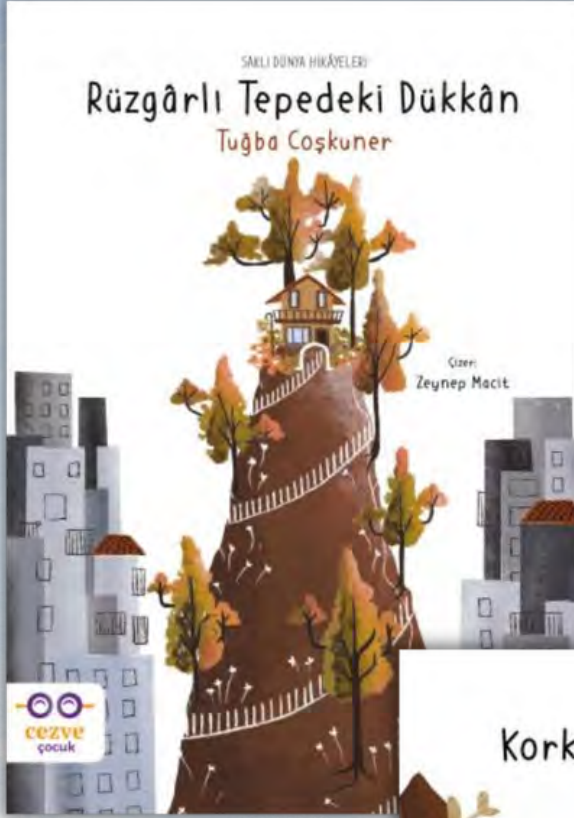
Bugün camii avlusundaydım. O kadar hâlsiz ve hastaydım ki... Bir köşeye uzandım. Gözlerden uzak bir yere... Fark ettim ki bu soğukta donacağım, hemen istiğfar etmeye başladım. Herkese hakkımı helal ettim. Artık rahatım. Allah'a emanetsiniz...

Yazar: Aişe Akyel (11 Yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)
Çizer: Sare Özgümüş (10 Yaşında)

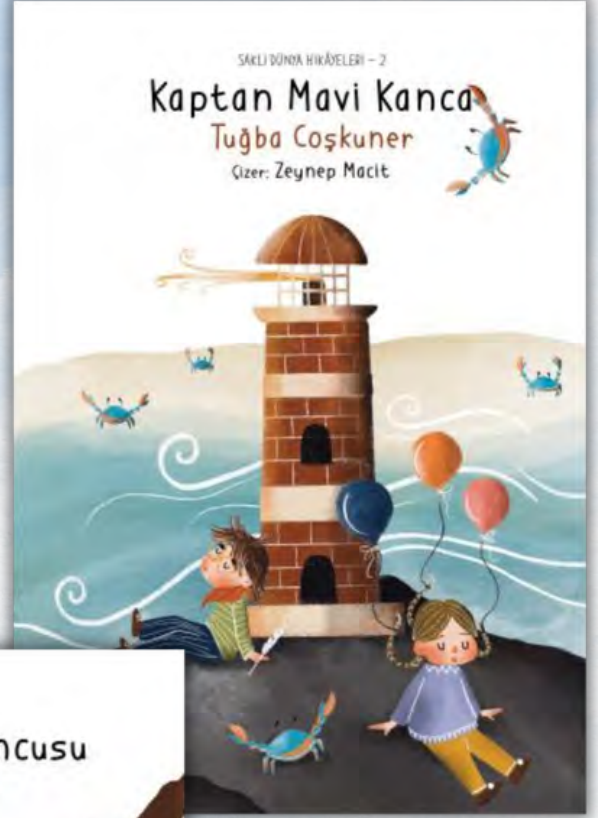

Kurucumuz Tuğba Coşkuner'in yeni serisini gördünüz mü?

SABIR VE İRADE

HAYAL GÜCÜ VE YARDIMLAŞMA

CESARET VE KORKULARLA YÜZLEŞME

Online ve yüz yüze okul söyleşileri ya da toplu kitap siparişleri için 05516368667 numarasına
Whatsapp üzerinden mesaj atabilirsiniz.

Bir Elma Hikâyesi

Bir yaz günüydü. Her yer çok sıcaktı. Ben bile terlemiştim. Ki ben sulu ve lezzetli bir elma olarak buna dayanamazdım. İşte yine geliyordu aynı delikanlı. Her gün aynı saatte ağacımın altına uzanıyordu ve yine öyle yaptı. Sanki bir şeyler düşünüyordu. O sırada bir elma kurdu gelip beni gıdıklamaya başladı. Öyle çok gülüyordum ki neredeyse elma kurdu korkup kaçacaktı. Sallandıkça sallandım, sallandıkça sallandım, sallandıkça sallandım. Sanki beni bir kuvvet aşağı çekiordu midem bulanmıştı. Oysa ben saatlerdir, günlerdir ve hatta haftalardır o dalda asılı duruyordum, bu nasıl oldu? İşte en korktuğum anı yaşadım. Korkular içinde delikanlının başının üstüne düştüm. Saçları çok kıvrıkcık ve yumuşaktı. Ne tür bir şampuan kullanıyordu? Burcu burcu kokuyordu.

Delikanlının galiba biraz canı acımıştı. Birden suratı asıldı ve bana dimdik baktı. Sonra bana birden bir şeyi keşfettiğini söyledi. Neydi onu bilmiyordum. Delikanlı eline bir taş alıp yere attı. Benim gibi taşta sarsıldı, döndü ve yere sertçe indi. Sanki bir tuğlayı çok yüksekten bırakmışta yer sarsılmış gibi oldu. Bulduğu şey bu muydu, peki bu neydi? Delikanlı oradan oraya zıplamaya başladı. Bense kafasının üstünde öylesine onu izliyordum. Beni eline aldı ve gülümsedi.

- Buldum buldum. Yer çekimini buldum!

Etrafta dönmeye başladı. Beni bir başıma bırakıp arkadaşlarına bunu söylemek için gitti. Ona çok kızgındım. Hem benim sayemde bunu buluyor bir de beni yalnız bırakıyordu. Hay aksi bir doğrulamadım ki. O delikanlı bir daha yanıma geldi. Bana gülüyordu. Kendimi tutamadım ve söylenmeye başladım.

- Arkadaşım sen ne yapıyorsun? Gülünecek bir şey mi var söyle bizde gülelim.

Benden bir ısırık aldı. Birden yüzüne bir gülümseme geldi. Onun vücudunda her yere dağıldım. Benim sayemde teni çok parladı. O kıvrıkcık, yumuşacık saçları daha da gürleşti. Bir insana faydalı ve yararlı olduğum için mutluydum. Çekirdeklerimi toprağa dikti. Neyse ki yarımım duruyordu ve en azından çocuklarım olacaktı. Daha çok gençtim. Beni eline aldı ve bahçede birkaç tur attı neden bilmiyorum. Zıpladı, zıpladı ve zıpladı. İlk defa koşuyordum, zıplıyordum ve yürüyordum. Bana bu duyguyu yaşattığı için ona kızgın değildim. Aslında o beni yemeden önceki dualarımı etmem için dolaşıyormuş! Ve sonunda beni yedi. Onun ağızında ezilip gidecektim. Ve öyle de oldu. Ama onun midesinde hâlâ yaşıyorum.

Yazar: Alin Tunca (9 Yaşında)
Editör: Rûveyda Yıldırım (11 Yaşında)
Çizer: Betül Beşikçi (14 Yaşında)

Hiç Konuşan Kule Gördünüz Mü?

Yazar: Fatma Zehra Sevinç (10 Yaşında)

Editör: Salih Doğan (10 Yaşında)

Çizer: Fatıma Büşra Kadioğlu (10 Yaşında)

Ouuuvv! Yaşlılık işte, her yanım tutulmuş. 1495 yaşına geldiğinizde sizi de göreceğim. Evet, bayağı bir yaşlıyım. Çok güzel bir yerde yaşıyorum. En güzel yanı da şu ki yanımdaki dönerci ustasının yaptığı dönerler mükemmel kokuyor. Eskiden sokak düğünlerinde kurulan sofralardan yükselen o mis gibi kokuları hatırlatıyor bana. Bir de civarda "dat dat dat" korna çalan sürücüler olmasa yerimden memnunum aslında. Yaşlılığın en güzel yanı güngörmüş biri olmak. İsterseniz size bir anımı anlatayım: Bir yaz günü ziyaretçilerim arasında küçük bir aile vardı. Seyir terasına çıktıkları zaman çocuğun montunun arkasına baskı olarak yapılmış kanatları gördüm. O kanatlar bana Hezarfen Ahmed Çelebi'yi hatırlattı.

Ben: "Ah o eski günler!" deyince çocuk, annesine seslendi: "Efendim anneciğim!" Bu sırada annesini tanıdığımı fark ettim. Çocukken onunla da konuşmuştum. Uzun siyah saçları ve çok içten gülen gözleri vardı. Sadece çocuklar bile olsa insanlar beni duyuyor. Sanırım tüm çocuklara bir açıklama yapmalıyım: "Ben kuleyim, kule, anneniz değil!" Kız faltaşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. "Beni sadece çocuklar duyabilir." diyerek yaşlılıktan arada bir unuttuğum bilgiyi paylaştım. Küçük kız bir yandan bana şüpheyle bakıyor ama bir yandan da merakına yeniliyordu. "O zaman söyle bakalım, az önce neden 'Ah o eski günler!' dedin."

Anlatmaya başladım hemen: "Yıl 1632'ydi. Hezarfen Ahmed Çelebi benim üstümden kendi yaptığı kanatlarla uçacaktı. O büyük gün gelmişti. Son bir kez kendi çizdiği taslağa baktı ve hazırlandı. O gün de hava rüzgârlıydı, lodos esiyordu. Hezarfen Ahmed Çelebi rüzgâra baktı ve kendisini boşluğa bıraktı. Ben o zaman 1071 yaşındaydım ve o yaşıma kadar hiç öyle bir şey görmemiştim. Başına bir şey gelecek diye çok korkuyordum. Hezarfen Ahmed Çelebi İstanbul boğazını geçerek Üsküdar Doğancılar'a kadar uçmuştu. Yani tam 3558 metre." Çocuk şaşkınlık ve heyecanla sordu: "İnanamıyorum! Ondan başka kimse böyle bir şey yaptı mı peki?" Ben de "Hayır." dedim. O sırada çocuğun annesi çağırdı: "Hadi kızım gidiyoruz!" O annesine doğru koşarken arkasından seslendim: "Montun çok güzelmiş bu arada!"

Güneşli bir yaz günüydü. Bilirsiniz, yazın sinekler, sivrisinekler, arılar evlerimize dolar. Bu ekipten olan Sinek Vızavu, maalesef ekibin evden kovulmuş grubundandı. Ama ne yapacaktı ki? Dışarıda kalınca yanıyor, içeride kalınca insanların 'sineklik' dediği şeyin tadına bakıyordu. Çöplüğe gidiyordu ancak çöp kokusundan artık bıkmıştı. Soğukta neyse de, sıcakta keskinleşen bu koku hiç çekilmiyordu. Kütüphaneye gitti, kovuldu. Okula gitti, yine kovuldu. Hastaneye gitti, tekrar kovuldu. Nereye gitse kovuluyordu. O da hayvanat bahçesine gitti. Hayvan kafeslerinin arasında uçuşuyordu. Bir süre sonra yine sıkıldı ve pişti. Derken bir kafeste bir fil gördü. Filin adı Fulfa idi. Fulfa ona ters ters bakıyordu. Vızavu, Fulfa ile arkadaş olmaya karar verdi. Biraz zor olsa da arkadaş oldular. Birlikte hayvanat bahçesinden kaçmaya, başka yerlere gitmeye karar verdiler. Fulfa bağlıydı ama Vızavu ipi çözdü. Fulfa kafesini "Çat!" diye kırdı. Eyvah! Çok mu ses çıkartmışlardı acaba? Galiba evet. Hayvanat bahçesi görevlileri hemen olay yerine geldiler. Ancak geç kalmışlardı. Fulfa homurdanarak üzerlerinden geçerken onlar sadece bakmakla yetindiler. Tabii öyle ellerini kollarını sallaya sallaya kaçamazlardı ya! Hayvanat bahçesi müdürünün elinden zar zor kaçtılar. Vızavu "Kaçtık kaçmasına da, şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Fulfa "Benim memleketime gidelim. Babaannem anlatmıştı. Adı Afuka mı Afika mı öyle bir şeydi," dedi. Birlikte Afrika'ya gitmeye karar verdiler. 199 gün, 16 saat, 21 dakika, 12 saniye, 59 salise, 22 minisalise sürdü yolculukları. Yani kısacası yarım yıl sürdü. Bir savanaya geldiler. Kendilerine bir yer buldular. Artık doğal ortamlarındaydılar. Fulfa'nın çocukluğundan beri kurduğu hayal gerçek olmuştu. Ancak bir sorun vardı. Fulfa ailesini çok özlemişti ve ortalıkta kimsecikler yoktu. Aradılar, aradılar, aradılar derken Fulfa'nın ailesinin bir tahtaya bağlandıklarını gördüler. Birlikte Fulfa'nın ailesini kurtardılar. Artık ikisi de Afrika'da Fulfa'nın ailesiyle birlikte mutlu mesut yaşıyorlardı.

KÜÇÜK DOST BÜYÜK İŞ

Yazar: Ahmet Salih Sevgi (10 Yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)
Çizer: Hatice İlay Sarıdayı (10 Yaşında)

YUVARLAK BİR ŞEY

Yazar: Ayşe Ravza İmamoğlu (10.5 Yaşında)

Editör: Hatice Ebrar Yavuz (13 Yaşında)

Çizer: Nuray Gün (10 Yaşında)

Ne kadar da güzel bir gün! Pencereden bana yansıyan güneş ne kadar da güzel parlıyor! Müzenin içinde oynayan çocukların sesleri ne kadar da hoş! (Bazen bu kadar eğlenceli kişilikleri olduğu için size göre cansız bir varlık olsam bile çocuk olmak istediğim zamanlar olmuştu.)

Bu eski arabanın altında insanların bana bakışını izlemek ve öylece kalmak. İnsanların bana bakması hoşuma gidiyor. Ben ilk icat edilen taş tekerleğim. İşim ise müzede insanların bana bakmasını izlemek. Çok havalı, değil mi? Bu havalı arabanın altında bu havalı tekerlek ve tekerleğin içindeki bu havalı ham madde...

Konuşan kim mi? Tekerleğin ham maddesi. Bana tekerleğin ham maddesi olduğum için "Şat" diye seslenebilirsiniz. (Asıl ne olduğumu sonra öğreneceksiniz.) Neyse, konumuz bunlar değil!

Hadi size tekerleğin geçmişinden bahsedeyim: Onu ilk olarak benden yaparak MÖ 5000 yılında icat ettiler. Tekerleğin ilk izlerine Mezopotamya'da rastlanmış. İlk maddesi olduğum tekerleği Spesier ve Gawrada adında iki arkeolog yaptıkları kazılarda MÖ 3500 yıllarına ait bir Sümer piktogramında çizilen tekerlekli kazığa rastlamışlar. Sümer kalıntılarında ise bir sürücü iki tekerleğin arasında ata biner vaziyette görülmüştür. Yine İngiliz araştırmacı Wolley tam olarak nerede kullanıldığını çözemediği MÖ 2950 yıllarına ait bir tekerleğe rastlamış. Tüm bunların yanında tekerleğin ilk kez Kuzey Kafkasya Orta Avrupa'da kullanıldığına dair görüşler de var.

İnsanlar ihtiyaçlarını karşılamak için arabaya benzeyen araçlar yapmak istemişler. Bunun için ilk tekerleği icat etmişler. Tekerlek ne mi? Hmm... Yuvarlak dönen bir şey...

Düşünüp taşınmışlar: ne ile yapabiliriz bu tekerleği?

Evet evet, ilk beni kullanmışlar. Gerçi son zamanlarda benim gibi eski maddelerden pek de yaralanan olmuyor. Size en başta söylemiştim ben şimdi sadece müzelerde insanlar önünde sergileniyorum.

Beni çok merak ettiniz, değil mi? Bendeniz taş! Yani Şat... Evet, ilk benimle tekerleği icat edip sonra tahta dostlarımla yaptılar. Pek emin değilim ama sonra da plastik tekerlekler çıkmış. Şimdilerde de modern malzemeler kullanıyorlardır kesin.

Tekerleği iyi ki de icat etmişler. Keşke hep beni kullansalardı. Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Ben biraz eskimiş bir madde olsam da ilk benden yapılmış tekerlekleri yaptıkları ilkel arabaların altına taktılar. İnsanların ihtiyaçlarını gidermeleri için yeni fikirlerle yeni maddelerden tekerlek yapmalarına da sevinmiyorum değilim. Bu ihtiyaçların garip garip isimleri var: uçak, helikopter, tren, araba... Müzeye gelen çocuklardan öyle duyuyorum. Ellerinde gördüğüm oyuncak arabaların tekerlekleri pek bana benzemese de çok güzel görünüyor.

Ben size böyle şeyler anlatıyorum ama çoğu çocuk yandaki yerde sergilenen dinazor müzesine gitmek istiyor. (Çocuk yazdığıma bakmayın gerçeği söylemek gerekirse yetişkinler de gitmek istemiyor değil!)

Ya ben çok eskiyim, gelin antikalara bakın! Eee, aslında ben değil ham maddesi olduğum tekerleğe bakın. (Tekerleğe bakınca bana da bakıyorlar ne de olsa.) Bak yine bir çocuk konuşuyor. Şu an o kadar çok sinirlendim ki bu sözü size de iletmek istiyorum "Anne! Bu eski şeylere neden bakıyorsunuz? Ben dinozorlara bakmak istiyorum!" Evet, siz de haklısınız. Çocuk olmak istediğimi söyledim ama ne yapıyım; böyle demelerine dayanamıyorum, sinir krizi geçiriyorum!

Ayy, bu da ne? Benim dışındaki herkes korktu. Şimdi siz neyden korktuğumuzu soracaksınız. Yan dinazor sergisindeki bir dinazor heykeli yuvarlanarak buraya girdi de... (İlk başta 'ay bu da ne' dedim ama sonra ne olduğunu anladım.) Bir tane çocuk dinozoru yavrusu gibi seviyor: inanamıyorum!

İşte böyle... Ben tekerleğin ilk maddesi olarak (yani taş, Şat da diyebilirsiniz) gerisini çok da bilmiyorum. Bu bilgilerin fazlasını öğrenmek istiyorsanız müzenin girişindeki panoları okumalısınız. E, ne de olsa panolarda önce benim anlattıklarım olarak kitap gibi bilgiler var. Tekerleğin geçmişi ile ilgili her şey var ne de olsa... Umarım benim de size katkı olmuştur. Sizlere tekerleklerinize iyi günler dilerim!

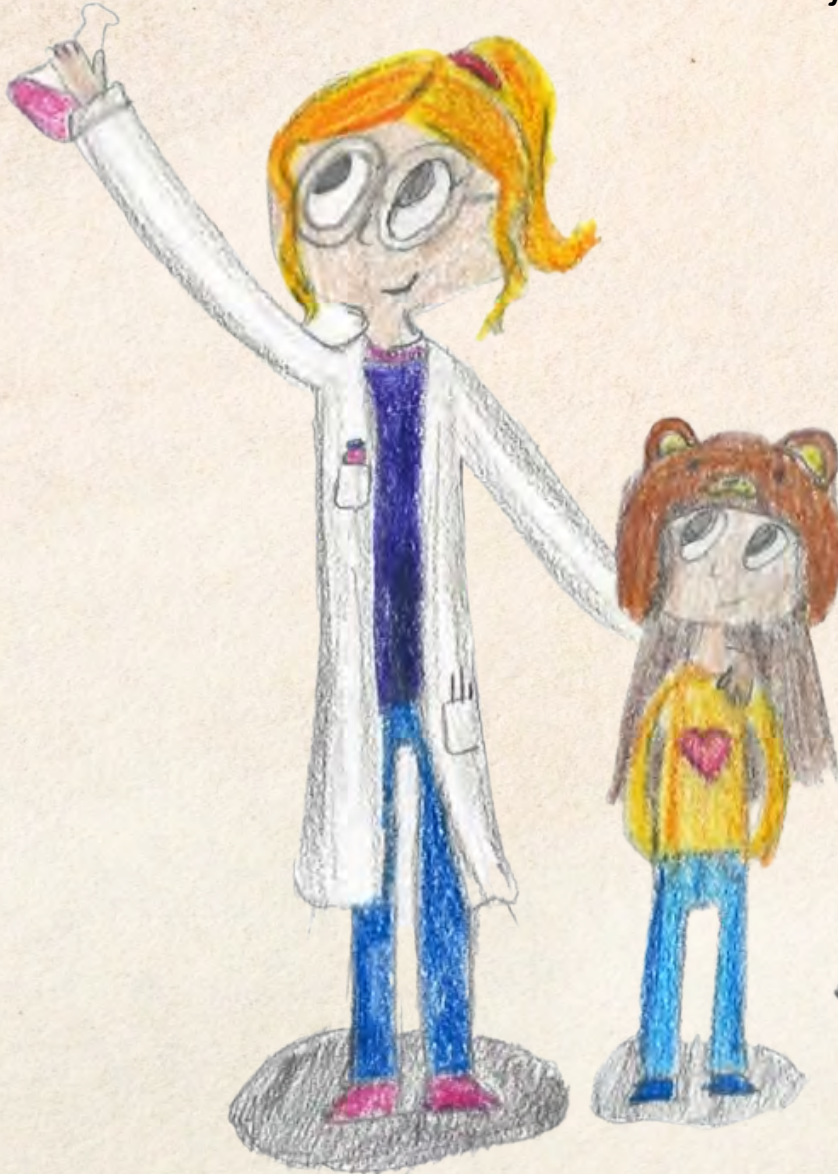
Annemin Buluşu

Merhaba. Benim adım Happy. Adım gibi hep mutluyumdur. Biz altı kardeşiz. İki ablam, üç kardeşim var. Bize annem bakıyor. Bize yemek yetiştiremiyor çünkü üç kardeşim de erkek ve çok yiyorlar.

Bir gün annemin yemek yapmayı artık bitirmek istediğini öğrendik. Annem bunu az pişirdiği köfteyi biz yerken söylemişti. Annem bir kimyager. Bunun için artık bir çözüm bulacağını ve bu sayede kimsenin yemek yapması gerekmeyeceğini söyledi. Çalışma odasına gitti.

Annem tam 6 ay, 2 hafta, 27 gün, 17 saat, 4 dakika, 56 saniye, 38 salise boyunca durmadan çalıştı ve bir hap icat etti. Bu haplar aromalı ve bir tanesinden istediğin kadar yiyebilirsin. Kutunun içinde bir de tatsız haplar var. İlk onları yutuyor sonra da istediğini yutuyorsun. Annem bunu seri üretim için fabrikalara götürdü. İlk iki tanesi annemi geri çevirdi ama üçüncüsü bu hap işine bayıldı. Hemen seri üretime başladı. Annemin kendi buluşu olduğu için anneme bedava veriliyordu.

Zamanla haplar tüm dünyaya yayıldı ve yemek yemek yasaklandı. Sadece eğer bir gün seri üretim durursa diye tedbir olarak çoğu tohumları kilitli bir kömürlüğe koydular. Ama sonradan insanlar çok boşta kaldı. Herkes yemek yapmak, unlu şeyler hazırlamak, pastayı tadını çıkara çıkara yemek istiyordu. Tam 252 fabrika istifa etti ve bu hap oranını %75 etkiledi. Bu nedenle diğer fabrikalara daha fazla iş düştü. Bir süre sonra 500 fabrika iş yoğunluğundan dolayı istifa etti ve geriye kalanlar da kendilerine daha da fazla iş düşeceğinden korkup istifa etti. Bu da bir kaosa sebep oldu. Birkaç fabrika tohumlar büyüene kadar hap üretimine devam etti. Ama onlar da üretime sırf aç kalmamak için devam ettiler. Annem bu duruma kızmadı çünkü o da ilk kez kendisinin yemek yapmak isteğini fark etti. Tam 1 yıl, 4 ay, 2 hafta boyunca hap ile idare ettik. Daha doğrusu idare etmek zorunda kaldık. Zamanla insanlar tohumların sayesinde eski hayatına, yani yemek yaparken ki hayatlarına geri döndüler. Artık biz çok büyüdük. Anneme yardım ediyoruz. Ayrıca yemekleri de istekle yapıyoruz.

Yazar: Armin Ela Aydın (9 Yaşında)
Editör: Bilge Sahra Özmen (13 Yaşında)
Çizer: Fatma Zehra Alemdar (10 Yaşında)

Yeşil Dünya

Çizer: Asya Nur Özgür (12 Yaşında)

Sonra sayfadaki şiir için çizilmiştir.

Yeşil Dünya

Rüyamda
Yemyeşil olmuştu dünya.
Aloevera bir bina,
Fabrika yerine açelya.
İnsanlar ise papatya,
Olmalı bu Yeşil Dünya'da.

Sardunyanın renk renk çiçeğiyle,
Fesleğenin güzel mi güzel kokusuyla,
Bülbüllerin cıvıltısıyla,
Tanınsın bu Yeşil Dünya.

Huzurda birinci yer bura,
N'olur bitmesin bu rüya.
O çiçeklerin hepsini koklamadım daha.
Hele o papatyalar var ya...
Çöplerini doğaya atmasalar
Böyle olacak gerçek dünya.

Şair: Yağız Kutay Şenyüz (9 Yaşında)
Editör: Ayşe Mine Babur (8 Yaşında)

MOLF

Yazar: Zeynep Kilci (9 Yaşında)

Editör: Bilge Sahra Özmen (13 Yaşında)

Çizer: Tuana Hazal Kılıç (9 Yaşında)

Kuzey kutbunda soğuk rüzgârlar esiyordu. Molf gözlerini açtı. Ben uyanır uyanmaz çocuk çıgıkları ile irkilmiştim, Molf ise oralı değildi. Aksine çocukların oyunlarına katılmasını mı? Uyanmak zorunda kaldım. Molf ve çocuklar birlikte top oynadılar. Topları ilginçti. Buzdan oluşuyordu. İri cüsseli bir mamut olan Molf oyundan oldukça keyif alıyor gibiydi. Kafasına, hortumuna isabet eden buz toplarına hiç öfkelenmemişti. Anneleri çocuklara duş zamanı olduğunu söyledi. Çocuklar hazırlandılar. Molf denize gitti. Hortumuna bolca su çekti. Çocukların yanına dönerek yerini aldı. Her sabah olduğu gibi hortumunda ısıttığı suyu çocukların üzerlerine püskürttü. Çocuklar hızlıca yıkandı. Molf hortumuyla suyu azıcık ısıtabiliyordu. Çok ısıtırsa hasta oluyordu. Molf suyu ısıtmaya buz kütlesi olabilirlerdi. Su + Soğuk = Buz!

Kar fırtınası başlamak üzereydi. Molf, Adam'ın yanına gitti. Adam bir zamanlar duvara birlikte astığımız bir mamut dişi üzerinde çalışıyordu. Galiba az önce bana bakmasının sebebi de buydu. İlhama ihtiyacı vardı... Diş üzerinde birçok deneme yaptı. İlk önce kemiği gözünün önünde tuttu. Hiçbir şey göremedi. Sonra üzerine çizikler attı. Bu sefer de istediği gibi olmamıştı. Daha sonra içine barut ve kurum doldurdu. İşte olmuştu. Ne yaptığını anlamadım. Sonra dışarı çıktı, az önce hazırladığı tuhaf şeyi gözüne taktı ve zafer çıgılgı attı. Molf'a ne yaptığını anlattı. Meğer buzun ve karın parlamasından gözleri kamaşıyormuş, o da günlerdir buna bir çözüm aramaktaymış. Sonunda ilk güneş gözlüğünü tasarlamıştı. Hep birlikte sevinçten dans etmeye başladık. O sırada "Gork" diye şiddetli bir ses duyduk. Sanırım fazla hareket karnımızı acıktırmıştı. Molf denize girip uzun ve kıvrımlı dişleri sayesinde Adam için koca koca 23 balık yakaladı. Balıkları sevgiyle ona sundu. Kendi de leziz çimlerine döndü. Çoktan akşam olmuştu. Dışarıda kamp yapacaktık. Birbirimize korkunç hikayeler anlatacaktık. Hatta canınız çeksiz istemem ama dondurma da yiyecektik. Sırf bugüne özel bir kamp planlamıştık. Yılda bir kere yapılan bir kamp... Adı da "Güzel Rüyalara Gecesi." Kuzey ışıkları eşliğinde, yorganlarımızı üstümüze çekip, kitap okuyup ışıkları söndürüp uykuya daldık.

DUVARIN ARDI

Tuğba Coşkuner'in Duvarın Ardı isimli 207 sayfalık kitabı Cezve Yayınlarından çıktı. Aynı zamanda Türkiye Yazarlar Birliği 2021 Çocuk edebiyatı ödülü aldı. Resimleri çizer Osman Büyükmütlü hazırlamış. Bu kitap bir distopya romanıdır ve dokuz yaş üstüne uygundur. Bir öğretmen olan yazar hem çocuklar hem de yetişkinler için kitap yazıyor. "Per'in Kâğıtları" adlı bölümde yazar metinlerarasılık kullanmış. "Kelimelerin doğduğu yerleri bulunca ya da yeni kelimeler bulunca en güzel dolma kalemiyle en güzel kâğıtlara yazar sonra kurusunlar diye bahçedeki çamaşır iplerine asarmış." (s.66-65) Bu cümlede bahsedilen şey Tuğba Coşkuner'in Gizemli Yazar Per isimli çocuk kitabında da geçiyordu. Aynı zamanda buradaki Per karakter ismi olarak her iki kitapta da var.

Normalde bir kitap adı olan Donkişot ismini yazar bu eserde değiştirerek Kinodşot olarak bir kütüphane ismi şeklinde kullanmış. Yaptığım araştırma sonucunda buna çevrikleme dendiğini öğrendim. Yani yazar biraz kafa karıştırarak biz çocukların araştırma yapmasını istemiş. Coşkuner, sayfa 72'de "Sen çok tatlı bir kız çocuğusun. Neden kendini paspas zannediyorsun," cümlesini laytmotif olarak kullanmış. Yani nakarat gibi düşünelim, aynı ifade tekrar edilmiş. Bu durum yazıya sanki bir müzik katmış.

Kitaptaki üç kız çocuğundan biri olan Fito bitkilerle karışım yapmayı, böcekleri kavanozlara koyup saklamayı ve köpeklerle konuşmayı seviyor. İkinci karakter Pika etrafı didik didik eden ve hızlı koşabilen bir kız çocuğudur. Bir de Nanis var. Onunla ilgili tüm olayların seyrini babası değiştiriyor. Finalde Nanis babasının kendisi için duvar kâğıdının altına saklamış olduğu mektubu buluyor. Sonra bu üç karakter yani Fito, Pika ve Nanis duvarın ardına gidiyorlar. Ve böylece sonda kitaptaki dünya eski normal hâline dönüyor. Her distopyada olduğu gibi... Özetle bu kitap çok maceralı, sayfalar arasında merakla sürüklüyor insanı...

Yazar: Fatma Zehra Nas (10 Yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)

Yazar: Ali Hamza Akgül (10 Yaşında)
Editör: Meryem Nizamoğlu (12 Yaşında)
Çizer: Elif Kayra Gökoğlan (9 Yaşında)

Her Şeyin Başlangıcı

Ben yoktum. Siz de yoktunuz. Hiç bir şey yoktu. Neden mi? Çünkü Evren de yoktu. Peki şimdi nasıl var?

Ben neyim? Her şeyden önce ne vardı? Sadece hiçlik. Az sonra hepsini anlayacaksınız! Tamam tamam, biraz abarttım galiba. Hepinize merhaba insanlar! İnsanlar diyorum çünkü ben bir insan değilim, sizler de...

Ben Yvad. Ama ben neyim söylesenize? Mis kokulu, sapsarı ve dombili bir Kavun mu, kulak tırmalayıcı gırç gırç diye ses çıkaran bir keçeli kalem mi, keskin bir kılıç mı, Atlas mı, çıtır çıtır dumanı üstünde bir lahmacun mu? Bilemediniz, Tungsten atomuyum. Ama eskiden herkes gibi Hidrojen atomu idim. Evet evet, hepimiz bir zamanlar Hidrojen atomu idik.

Durun size anlatayım. Neyi mi? Neyi olacak, evrenin varoluş anı! Her zamanki gibi demek isterdim ama zaman da yoktu. Anti madde takımı ve neredeyse küme düşmek üzere olan madde takımı yine hiçlikte futbol oynuyorlardı. Nasıl olduysa madde takımı son şutlarda hiç beklenmeyen bir gol attı. Herhalde maça çıkmadan bu sefer anneleri pekmez yedirmişti. Ne derler bilirsiniz, pekmez bir kere yiyen bir daha yenilmez. Bu durumu sindiremeyen yenmeye çok alışmış anti madde takımı sinirden patlayıp yok oldu. Ortalık maddeye kalınca, zafinçten her şey hızla büyümeye başladı. Olanlar o kadar hızlı olmuştu ki kendime gelip gözlerimi açtığımda 37 Planck zamanı yaşıyordum.

Henüz bir Hidrojen atomu idim. Etrafta ralli yapan fotonları gördüm. Acilen bu yeni evrene hız sınırı getirilmeli diye düşündüm. Düşüncesiz ışık parçacıkları önüne gelene çarpıyorlardı. Tek başına dolaşmak güvenli olmayacaktı. İleride kafa kafa vermiş ne olduğunu anlamaya çalışan bir grup hidrojene rastladım. Başkanları Hsidnevac ile tanışıp yola beraber devam ettik. Artık bir helyum atomu olmuş idik.

Bir Helyum atomu gibi Evreni gezmeye karar verdim. Ve işte başlıyoruz! Evet, şu an 1 milyar yaşıyordum. Yolculuk da harika! Fakat hâlâ kek ikram etmediler. Eee, sanırım keke gerek yok. Önümde kocaman, karanlık bir cisim var. Cisim beni çekmemesin diye önüme gelen her atomla birleştim. Tungsten atomu oldum ama bu kara cisimden kurtulamadım. Biraz önce de yanımdan geçen ışığı çekti. Biraz önce araştırdım. Bu "karadelik" denen şeyler şunları çekebilirmiş.

Orada evrende tüm galaksiler oluşana kadar kalıp 1 milyar yaşımı ve gençliğimi korudum. Hâlâ 1 milyar yaşıyordum. Burada zaman geçmiyordu ama Samanyolu Galaksisi'nin Orinal sarmalındaki Güneş sisteminin göz bebeği Dünya, Uzaya çoktan gelmişti. Bu haberi bana yeni gelen bir ışık verdi. Dünyadaki bilim insanları beyaz delikleri çoktan keşfetmişlerdi. Işıkla anlaştım, buranın beyaz deliğini bulup çıktık. Bizim ışık hız tutkunuydu tabi, o süratle kendimizi Betelgeus yıldızında bulduk. Şanslıyız ki ilk Betelgeus rüzgarında savrulup Dünya'ya fırladık.

Yeraltına yerleştim. Işık gelemedi, yollarımız ayrıldı. Yıllar sonra Otopoe abi beni 1800'lü yıllarda çıkardı. Sonra matkap oldum. Şimdilerde bir matkabin içinde boş boş oturuyorum.

Abdullah Hamıancı ile

ÇOCUK KİTAPLARI ÜZERİNE

Yazar: Fatma Zehra Nas (10 Yaşında)

Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)

Merhaba hocam. İlk sorum şu olsun: Daha önce yetişkinler için yazıyordunuz. Artık biz çocuklar için de yazmaya nasıl karar verdiniz?

Yetişkinler için yazdığım öykülerin bazı özellikleri çocuklar için de yazabileceğimi düşündürdü bana. Sadelik, hızlı anlatım, güçlü finaller, büyülü gerçekçilik gibi özellikler beni çocuk öyküleri yazmaya itti. Ayrıca çocuklarla çok hızlı ve çok kolay anlaşırım. Bunun da etkisi olmuştur.

“Kışın Şarkısını Kim Söyleyecek?” kitabınızda köri soslu bir kızı anlatan bir öykü var. Babası biraz işkolik. Kızına dünyalar kadar oyuncak alıp veriyor ama vaktini veremiyor. Siz bir yazarınız. Peki siz yazmaya ne kadar vakit ayırıyorsunuz?

Evet. Çocuk kitaplarımda büyükleri iğnelemeyi seviyorum. Gözlemlerim ve deneyimlerim bana hep bunu söylüyor. “Köri Soslu Kız” öyküsünde de çocuğun babasını biraz duyarsız çizdim. Çünkü bunun hayatta gerçekliği, karşılığı var. Belki de bir baba bu kitabı okur ve üzülür. Daha güzel bir insan olmak üzere kendi içinde kararlar alır. Benim yazmaya ayırdığım vakit dışarıdan bakıldığında çok değil. Çünkü ben duygulanmalarla yazıyorum. Sürekli ve takvimli değil. Ama kafamın içindeki adam hiç durmadan çalışıyor. Asıl mesele bu. Kafamın içindeki adama ayırdığım süre. Bu çok fazla. Gene de hayatta denge gerekli. Her şeye zaman ayırmak gerek.

Hışırtı Avcısı’nda Ramiz amca bazı zamanlar maske takıp çocukları korkutuyor. Yani Haran Kafa oluyor. Sizin de çocukluğunuzda bir Haran Kafa var mıydı?

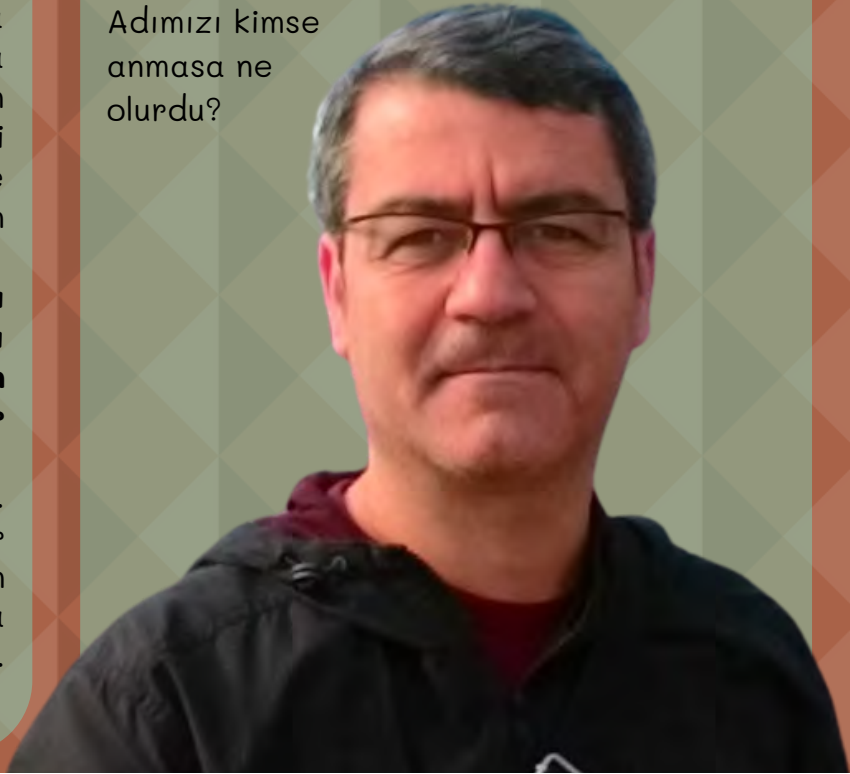
Teyzemin kocası Haran Kafalık yapardı. büyüklerimiz arada bize masallar anlatırlardı. Elbette bu tür şeylerden etkilenerek yazıyoruz bu öyküleri. Ama asla yaşadıklarımız eşittir yazdıklarımız değil. Öyle düşünmek haksızlık olur.

Küçük Prens’i bulunduğu kitaptan çıkarıp kendi kitabınıza taşımışsınız. Kitabın yazarı sağ olsaydı buna sevinirdi sanırım. Biz de sizin karakterlerinizi kendi öykülerimize alacak olsak buna sevinir misiniz?

Çok sevinirim. Bana mektup yazdığınızda da çok sevinmiştim. Şimdi bana sorular soruyorsunuz. Bu da beni çok mutlu etti sevgili Fatma Zehra. Sizler tarafından okunmak öyle güzel bir duygu ki...

“Dağın Kalbi Güm Güm Eder” kitabınızda “Tarihin En Büyük İcadı” diye bir öykü var. Orada Cemşit ile Hurşit Dünyadaki tüm silahları eritecek bir karışım hazırlıyor. Bu karışımı kazanda kaynattıklarında çıkan buharla dünyadaki tüm silahlar yok oluyor. Su tabancaları bile. Acaba Hurşit ile Cemşit yaz sığağında su tabancasıyla oynamayı sevmiyorlar mıydı?

Tabancaları ortadan kaldırmak için işe su tabancalarından başlamak gerekiyor sevgili Fatma Zehra. Su tabancası ile oynamak elbette zevkli bir iş. Ama onun yerine neden bahçelerindeki leylaklarla ilgilenmesinler? Ağaç yapraklarından bir koleksiyon için bahçelerde gezinmesinler? Dünyada ağaç yoktur. Meşe, kiraz, ceviz, akasya, dişbudak, atkestanesi vardır. Ama hepimiz bütün ağaçlara ağaç diye bakıyoruz. Bize biri insan diye seslense? Adımızı kimse anmasa ne olurdu?

“Aynalı Baba ile Raci” kitabının sonunda Amak-ı Hayal’i okumamızı tavsiye ediyorsunuz. Bana ağır geldi. Sizce bir çocuk o kitabı kaç yaşında okuyabilir?

Genellemek çok tehlikeli. Önemli olan kişinin belli bir birikime ulaşması. Bu birikime ulaşmak için yaştan ziyade okuma emeği önemli. Ama gene de lise sıralarında okunmaya başlanmalı diye düşünüyorum.

Çocuk kitaplarınızda Bilgeleri anlatmayı seven bir yazarınız. Bilge adında kadınlar var, peki kadın Bilgeler var mı diye merak ettim. Varsa bir gün onların da kitabını yazacak mısınız?

Kadın Bilgeler, Bilge kadınlar o kadar çok ki... Bunları yazmak ise cesaret istiyor. Ben çok duygulanırsam yazıyorum. Planlı, programlı, düzenli, takvimli bir iş değil yazmak benim için. Bilge kadınları yazmak isterim. Ama yazmak bizi belirler. Biz yazmayı değil.

Evliya’nın Sırları’nda ağaçlar sorulara cevap verebiliyor. Gerçek hayatta ağaçlar soruları cevaplayabilseydi onlara ilk sorunuz ne olurdu?

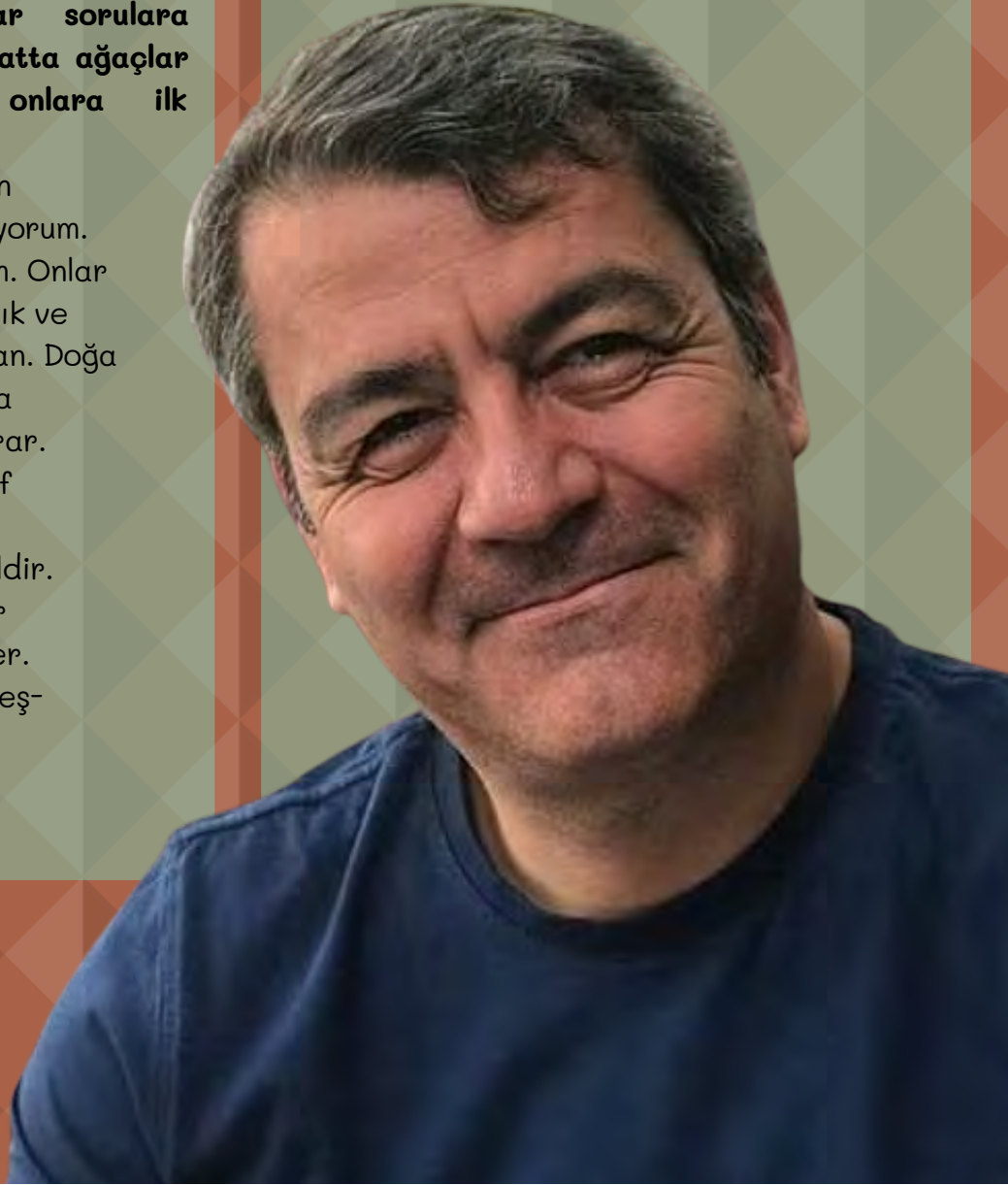
Ben gerçek hayatta da ağaçların sorularımızı cevapladığına inanıyorum. Nitekim her seferinde soruyorum. Onlar da cevaplıyor. Başlangıçtaki saflık ve güzellik duygusunu kaybeder insan. Doğa kaybetmez. Her insan, her ağaca “Nasıl böyle kalabildin?” diye sorar. Ağaçlar da bence, bize böyle saf ve güzel kalabilmenin yolunu gösterirler. Ağaçlar saf ve güzeldir. İnsanlar ise saf ve güzel çıkarlar yola. Ama kirlenir ve çirkinleşirler. Yeniden temizlenmenin ve güzelleşmenin yolu ağaçlara bakmaktır. Kur’an’da şöyle bir ayet vardır: “Deveye bakmaz mısınız?”

Çok merak ediyorum hayal gücünüzü neye borçlusunuz? Nasıl oluyor da sizin zihninizde ötücü kuşlar festival yapıyor, leylakların prensesi oluyor?

Bu bizde olan ve bizim de sırrına eremediğimiz bir yönümüz. Ressam nasıl resim yapıyor? Neden ben yapamıyorum? Kuş nasıl ötüyor? Bulut nasıl yağıyor? Arı nasıl bal yapıyor?

Soruları cevaplamak için vakit ayırdınız, çok teşekkür ederim. “Buna hiç vaktim yok Küçük Prens’i onuncu kez okumalıyım,” diyebilirdiniz. Ya da ne bileyim, “Yeni bir çocuk öyküsü yazıyorum,” falan da diyebilirdiniz.

Yeni bir çocuk öyküsü yazmaktan bile daha güzel olan şey, Fatma Zehra’nın sizi okumasıdır. Size soru sormasıdır. Sizi sevmesidir. Sizi önemsemesidir. Fatma Zehra’nın ve Fatma Zehra’ların...

KIZ KARDEŞİM MOKİTA

Kardeşimin yumuşak elini tuttum ve yürüdüm. Yeni bir okula başlamak benim için her zaman zor olmuştu. Yeni yüzler, yeni bir ortam, yeni kişiler, yeni arkadaşlar... Bu tür değişiklikleri sevmiyordum. Babamın işi yüzünden sürekli şehir değiştiriyorduk ve benim buna alışmam zaman alıyordu. Neyse ki yanımda bu süreçte bana yardım eden ikiz kardeşim Mokita vardı. Elini kavradım ve başımı ona çevirdim. İstemsizce terliyordum. O ise bana baktı ve gülümsedi. Gülümseyişi her zaman beni rahatlatıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra beraber okulun kapısından girdik.

Sınıfımı arıyorduk. Koridorda yürürken kimse bizi fark etmemiş gibiydi. Herkes kendi işiyle ilgileniyordu. Bu beni biraz daha rahatlattı ve kendime güvenimi arttırdı. Sınıfın önüne gelince biraz duraksadım ve içeriye kapısını girişinden göz ettim. Kapıdan içeri bakmamla bütün yüzler bana döndü. Herkes beni meraklı gözlerle tanımaya çalışıyordu. Hemen utanarak kafamı yere eğdim. Yüzümün kızardığını hissediyordum. Hızlı adımlarla içeri girdik ve boş bir sıraya oturduk. Ders için eşyalarımı çıkarırken bir kişi hariç herkes kendi işine döndü. Bana bakan kahverengi saçları ve bir atkuyruğu olan; okul kıyafetinin üstüne pembe bir hırka giyen bir kız vardı. Ona bakmamaya çalışarak Mokita'ya döndüm. O ise bana tekrar gülümseyerek: "Her şey iyi olacak, merak etme," dedi. Ben de ona gülümserken atkuyruğu olan kız yanıma geldi ve gülümseyerek "Merhaba! Benim adım Mahperi! Sen yeni gelen çocuk olmalısın. Geleceğinden bahsetmişlerdi," dedi. Boş boş yüzüne bakıyor, bir yandan bunu yaptığım için pişmanlık duyuyor, bir yandan da söyleyecek bir söz arıyordum. Çok utangaçtım ve bunu her halimle belli ediyordum. Titrek bir sesle, "Be-be benim adım Mi-miran bu da kardeşim Mokita," diye kekeleyerek cevap verdim. Mahperi'nin gülümsemesi yavaşça azaldı ve soru soran gözlerle bana baktı, "Ama..." diye başlayacak oldu ki öğretmen sınıfa girdi. Mahperi yerine geçerken bana tuhaf bir şekilde baktı. Ne olduğunu anlamamıştım ve acayip huzursuz olmuşum. Öğretmen ders anlatmaya başladı ve kalan süre öyle geçti. Kimseyle konuşmadım ve yerimden de kalkmadım. Mahperi de yanıma gelmedi.

Öğle arası olduğunda kardeşim ile beraber kantine gittik ve ikimiz için de tost aldım. Mokita her zamanki gibi kenarda bekledi. Sıralarda beklemeyi sevmiyordu. Ben de onun bu haline alışmıştım, sesimi çıkarmıyordum. Okul bitene kadar utancımдан konuşmamayı tercih ettim.

Eve Mokita ile beraber yürüyerek gittik. Kapıyı çaldım ve abim açtı. "Okul nasıldı?" diye sordu. "İdare eder," dedim. Kafasını anlıyorum şeklimde salladı. "Annem ve babam birazdan gelecek. Ben sofrayı hazırlayana kadar ödevlerini yap," diye ekledi. "Tamam," dedim ve odama çıktım. Ben ödevlerimi yaparken Mokita kedimizle oynadı. Bir süre sonra abimin adımı seslendiğini duydum. Kitaplarımı kapattım ve Mokita ile aşağıya indik. Yemekte pilav ve bezelye vardı. Masaya oturduk ama benim hiç iştahım yoktu. Çatalımla bezelyeleri dürtüyordum. Annem ve babam bir süre bakiştılar. Sonunda babam sessizliği bozmaya karar verdi: "Eee, okul nasıldı bakalım?" dedi. "İyiydi," diye mırıldandım. Babam sustu. Konuşmayı devam ettirecek bir şey bulamıyor gibiydi. Annem "Hiç arkadaş edindin mi?" diye sordu. Bir süre düşündükten sonra cevap verdim: "Bir kız vardı, ismi Mahperi'ydi galiba." Duraksadım. "Ama neden Mokita hakkında bahsettiğimde benden uzaklaştı anlamadım." Son sözlerime kadar beni gülümsemeye izleyen annemin gülümsemesi soldu. Abimin kaşları çatıldı. Ortamda gerici bir sessizlik oluşmuştu. "Mokita mı? Ona neden Mokita'dan bahsettin ki?" dedi abim. "Çünkü o benim kardeşim! Ve o sırada yanımdaydı," diye cevap verdim. Babam "Miran..." diye söze başlayacak oldu ki abim sözünü kesti: "Miran! Mokita sen 8 yaşındayken bir araba kazası yüzünden öldü. Onun ölümünü atlattığını sanmıştım." Kafamda şimşekler çaktı. Evet, Mokita... O... ölmüştü. İkimiz karşıdan karşıya geçerken bir araba fren yapmamış ve ikimize çarpmıştı. Ben kurtulmuşken o ise... Kafamı Mokita'ya çevirdiğimde bana üzgün gözlerle baktığını gördüm. Sanki her şeyi baştan beri biliyor ama beni üzmemek için söylemiyor gibiydi...

Yazar: Sidre Betül Kula (13 Yaşında)
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 Yaşında)
Çizer: Meryem Gökdağ (10 Yaşında)

Nereye Düşüyorum?

Merhaba. Ben Buluxcihc (Bulukscihiç). Ben daha yeni doğdum. Önümde çok küçük bir gezegen var. Üzeri sanki mavi ve yeşillerle boyanmış. Annemden duyduğuma göre maviler deniz; yeşiller ise karaymış. Annemin bir arkadaşı vardı. Adı Satürn'dü. O bana her şeyi öğretiyordu. Şimdi o da yok. Annem bana sürekli "Göktaşçıgım" derdi. Ühü ühü ühüü! Çok yalnızım. Annem bile yok. Yakınımda sadece tanımadığım abi ve abla yıldızlar var. Ve karanlık. Ama öyle bir karanlık ki karanlıktan bile karanlık.

Dur yaa, bir şey hissediyorum. Herhâlde atmosferden geçiyorum. O küçücük gezegen kocaman olmuş. İmfaat! Gezegenin içine çekiliyorum. Ayrıca küçülüyorum da. Parçalanıyorum. Karanlıklar bitiyor. Mavilik geliyor. Gezegenden tavuğun "gıt gıt gıdaaak" timsahın ve dinazorun "raaoor" tepeli deve kuşunun "cik cik" sesi geliyordu. Her geçen saniye tavukların, timsahların, dinozorların ve tepeli deve kuşlarının sesleri daha da netleşti. Hatta köpek balıklarının sesini bile duymaya başladım. Burada karanın bitiği yerde su başlıyordu. Bir de beyaz şeyler var. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Olamaz! Bir köpek balığı dinozoru yiyecek. Yedi!

Ahh! Yere düştüm. Burası çok güzel bir yer. Bana doğru bir dinazor geliyor. Hayır! Üstüne vücut parçalarımın birisi düşüp ezdi. Diğer canlılarda eziliyordu. Keşke doğmasaydım. O zaman bu canlılar ölmezdi. Ne kötüyüm! Ama Allah beni boşuna buraya göndermemiştir. Oh be. Birkaçı ezilmekten kurtuldu. Şimdi birazcık soğuk oldu. Aman, bir şey olmaz. Burada uzaydan başka bir şey var. Adı hava. Bunu nerden bildiğimi en son söyleyeceğim. Sanki burası cennet. Çünkü diğer gezegenler buradan 1000 kat daha kötü. Ben keşke burada yaşasam. Ama annem beni birazdan alır herhâlde. Aaa. Yerdeki çiçekler donmuş. Bazı hayvanlar otları besleniyordu. Onlar ne yapacaklar? Ölecekler mi?

BİR HAFTA SONRA

Tahminim ne yazık ki doğru. Teker teker bütün canlılar ölmeye başladı. Sadece timsah, tepeli deve kuşu gibi canlılar kaldı. Uzaydaki hâlimi hatırlıyorum. Orada da tanıdığım hiç kimse yoktu, burada da. Ama burada acıyabileceğim bir şey var ama orda yoktu. Düşündüm. Çok değişmişim. Eskiden çok büyüktüm ama şimdi el kadarım. Gezegeni de değiştirdim. Şimdi dinazor fosilleri toprak altında. Benim parçalarım da. Şimdilik hoşça kalın. Yeni bir şey olunca tekrar gelip anlatırım.

BİR ASIR SONRA

Merhaba. Sabah bir ses duydum. Bir kadın ve bir erkek gördüm. Tamam, daha fazla saklamayacağım! Ben Hz. Âdem ile Hz. Havva'yı gördüm. Evet, gördüm. O hava sözünü nerden öğrendiğimi sanıyorsunuz? Hz. Âdem'den. Boşuna annemden ayrılıp bu gezegene çarpmamışım. Eğer yerde içi oyuk bir taş görürseniz bilin ki o benim.

Yazar: Halit Kerem Koyunlu (8 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Çizer: Akif Öztürk (9 Yaşında)

MANOR İLE KANGURU

Bundan yıllar yıllar önce Avustralya'da 4 kişilik bir aile yaşarmış. Bu aile Avustralya'da ormanların çok olduğu bir bölgede yaşarmış. Yaşadıkları yer ağaçların, bitkilerin, hayvanların çok olduğu bir bölgeymiş. Komşuları, akrabaları veya arkadaşları yokmuş çünkü onlar yaşadıkları yerin canlılarıyla arkadaşmış. Zaten bu ailenin bir üyesi olan abla Manor bu canlılarla büyümüş, oynamış ve piknik yapmış.

Yine bir gün Manor yanağına ılık ılık meltem vurduğu bir yaz günü dışarıya çıkmış. Çıktığı anda ormanın mis gibi kokusunu ciğerlerine çekmiş. Yanından geçtiği bir böğürtlen ağacının dallarındaki o enfes böğürtlenlerden ağzına atmış. Ve o sırada aklından şunlar geçiyormuş: "Acaba koalanın evine mi gitsem? Ya da yok, gitmeyeyim. Kesin yine uyukluyordur, tazmanya canavarının evine gitsem annesi yine kesin şunu der: Ay yok benim canım yavrucuğum asla dışarı çıkamaz. Yoksa hasta olup bir daha sizinle asla ama asla eğlenemez. Halbuki dışarı bile çıkmıyor, nasıl hasta olup bizimle eğlensin ki? Ama tazmanya canavarının işi gerçekten zor, hem bu annesiyle evi nasıl idare eder hem adının anlamı gerçekler ile hiç örtüşmüyor. Ama kesinlikle keseli sıçan gelir, onun hiçbir mazereti yok," demiş ki arkadan bir ses gelmiş:

- Heyy! İnsan dediklerini duydum. Eğer gerçekten doğru söylüyorsan sana inanıyorum.

Halbuki Manor kendi kendine düşündüğünü sanıyormuş. Demek ki fark etmeden sesli sesli düşünüyormuş. Ama bir kaplanla bile arkadaşlık eden Manor bu sesi duyduğunda biraz ürperir gibi olmuş:

- Sen kimsin?

- Ben... Bir... Kanguruyum!

Pat diye Manor'un önüne çıkmış. Öncelikle Manor biraz korkar gibi olmuş ama sonra aklı başına gelmiş:

- Benim adım da Manor, tanıştığıma memnun oldum ama arkamdan pat diye çıkmasan sevindirir.

- Kusura bakma ben biraz öyleyimdir.

- Neyse şimdilik bir şey olmaz, biliyorum ya artık böyle bir huyun olduğunu...

- Peki o zaman haydi oyun oynayalım.

- İyi de ne oynayalım ?

- Ben saklambaç oynamayı seviyorum, eğer sen de seviyorsan oynayalım Manor.

- Olur, ben de seviyorum. Hadi oynayalım!

İki arkadaş sayışmışlar ve Manor ebe çıkmış. Elliye kadar saymış. Saydıktan sonra kanguruyu aramaya başlamış ve yine kanguru Manor'un önüne pat diye çıkıp ebelemiş. Manor bu sefer bayılmış. Kanguru hemen yanına koşmuş ve Manor'u ayıltma çalışmış. En sonunda kangurunun uğraşlarına değmiş ve Manor ayılmış. Kanguru ona ufak bir baygınlık geçirdiğini söylemiş. Manor iyi olmuş ve kanguru Manor'dan özür dilemiş. Kanguru bu olaydan sonra arkadaşı Manor'a daha çok dikkat etmeye karar vermiş.

Günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovalamış.

Bu iki arkadaş birbirlerinin iyi ve kötü günlerinde hep yanında olmuşlar. Bu gibi olaylar artık daha az yaşanmaya başlanmış.

Gizli Hazine

Yazar: Ali Efe Ermiser (11,5 Yaşında)
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 Yaşında)
Çizer: Berra Saba Abaoğlu (11 Yaşında)

Çin'in dağ eteklerinde sıradan bir günmüş. Burada yaşayan iki kardeş varmış. Erkek kardeşin adı Chang, kız kardeşinin adı da Chan'mış. Bu iki kardeş çok iyi anlaşır ve birbirini çok severmiş. Chang ve Chan'ın gizli dünyaları varmış. Oraya gittiklerinde çok eğlenirlermiş. Ama bu dünyaya girmenin bir sırrı varmış. Bu dünyaya sadece geceleri uyuduklarında gidebiliyorlarmış.

Bir gün yine gece olmuş. Chang ve Chan uyumaya çalışmış ama bir türlü uyuyamamışlar. Koyunları saymışlar, kuzuları saymışlar, keçileri saymışlar. Hatta öküzleri bile saymışlar ama bir türlü uyuyamamışlar. Bir bakmışlar ki gizli dünyalarına ışınlanmışlar ve burada bir öküz görmüşler. Öküz onları hemen sırtını bindirip bir yere götürmüş. Orası öle bir yermiş ki tadı damakta kalacak kadar iri iri antep fıstıkları, taptaze fındıkları olan güzel bir çikolata şelalesine atmış. Burada bu iki kardeşin üstlere çikolata olmuş. Birden bire bir köpek çıkmış ve bütün çikolatalarını yalamış fındık ve fıstıkları kardeşler yemiş. Öküz onları tekrar sırtına alarak sıradaki şırl şırl akan şelaleye atmış ama bu şelale farklı bir şelaleymiş üstleri ıslanmamış. Şelalenin içine girer girmez uçmaya başlamışlar.

Bir çöle uçmuşlar ve çöle geldiklerinde onlar için sert bir iniş olmuş. Çöle düştüklerinde kumlar havaya kalkmış ve birdenbire bir buz kütleli bulmuşlar. Chan demiş ki:

- Bal gibi de su var.
- Haklısın.

Chang ve Chan düşmüşler yola. Az gitmişler, uz gitmişler dere tepe düz gitmişler. Bir bilge görmüşler. Adam gemiye binmelerini istemiş.

Chan "Niye?" diye sormuş ama bilge yine gemiye binmelerini söylemiş. Chang ve Chan ne olduğunu anlamadan gemiye binmişler.

Geminin kaptan köşküne girmişler ve karşılına bir not çıkmış. Notta, "Can Kardeşler" yazıyormuş. Bunu gören Chang ve Chan kardeşler onlara verilen bir mesaj olduğunu düşünmüş ve hemen incelemeye başlamışlar. Bu geminin kullanımı iki kişiyle oluyormuş. Bir yönü belirliyor; biri hızını kontrol ediyormuş. Chang ve Chan O zaman anlamış ki bu gemi onlar için yapılmış. Chang ve Chan başlamışlar denizde yol almaya. Balık kokan köpek balıklarından kaçmışlar, sevimli yunuslarla oyun oynamışlar, sohbet etmişler ve tam o sırada gemi kontrolden çıkmış. Devonsanda bulunan sert kumlara batmış. Buraya nasıl geldiklerini anlamadıklarını tam söyleyecekken kumu fark etmişler. Chang ve Chan dışarı çıkmış. Kum çok sertmiş. Kumun niye sert olduğunu anlamamışlar. Sonra başlamışlar kumu kazmaya. Bir sandık bulmuşlar sandığın içerisinde; gömülü hazine haritası bulmuşlar. Koyulmuşlar yola. Az gitmişler çok gitmişler bayır dağ gitmişler. Kocaman gözleri olan kırmızı yanaklı, karpuz göbekli, patlıcan ayaklı, bozuk yumurta kokan devler ile karşılaşmışlar.

Tam devlere yakalanacakları sırada yer çökmüş yatağa düşmüşler, yatak kırılmış ama yatak hızlarını düşürdüğü için zarar görmemişler. Merdivenden tekrar yukarı çıkmışlar. Bu merdiven onları bambaşka tünele çıkarmış. Sandığı bulmuşlar ve açmışlar. Bir şeyler yazılmış kâğıt ve bir anahtar bulmuşlar. Kağıtta, "Bu anahtar sizi önemli hazineye ulaştıracaktır. Chang ve Chan," yazıyormuş.

Chang ve Chan ne olduğunu anlamadan anahtarı almışlar. Anahtar birdenbire hareket etmeye başlamış. Chang ve Chan koşmuşlar anahtarın peşinden. O kadar çok koşmuşlar ki bacakları çığ yumurta gibi kırılacakmış neredeyse. Bunu anlayan anahtar durmuş. Anahtar birden bire yanıp sönmeye başlamış. Chang ve Chan anlamış ki hazineyi ulaşmışlar. Bilmedikleri şey hazinenin ne olduğuymuş. Hazine bir portalmış. O kadar büyük bir kapı açılmış ki pinpon topu kadar açılan gözleri eşliğinde doğal iri gözenekli dokuya sahip limon ağacının serinleten kokusuyla portaldan giriş yapmışlar.

Portaldan içeri girdiklerinde gözlerine inanmamışlar. O kadar mutlu olmuşlar ki ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Çünkü en sevdiği kitapları ve akıl oyunlarını serin ve yanaklarını öpen tatlı rüzgâr eşliğinde görmüşler. Hangi oyuna hangi kitaba gideceklerini şaşırılmışlar. Kendi aralarında karar vermişler. Önce inceleyecek, araştırarak sonra birbirlerine gördüklerini anlatacaklardı. Chang mor ışığı takip ederek kitap, Chan sarı rengini takip ederek akıl oyunlarını incelemiş. Kısa bir süre sonra buluşmuşlar. Chang'ın dikkati çeken kitap Ahmet Baki Yerli'nin Sayıların izinde serisinin "Kayıp Piramit" isimli kitabı olmuş. Başlamış anlatmaya.

Chan ise dikkatini çeken "Qick Math" isimli akıl oyununu incelemiş. Oynarken inanılmaz eğlenmiş. Orada gördüğü afişte yarışma olduğunu ve bu yarışmaya katılması gerektiğini anlamış. Hemen kardeşi Chang'e bizde bu yarışmaya katılmalyız diyerek oyunu anlatmış.

Kardeşi severek kabul etmiş. İlk işleri portal içinde bulunan şişelere doğal limon ağacından serinleten limon kokusunu almak olmuş. Biliyormuş limon ağacının serinleten kokusu, doğal iri gözenekli dokusu. Yarışma konusunda yol gösterici olacak ve portalı hatırlatacak. Çıkarak yarışmaya hazırlanmış. Portaldan çıkmak için aynanın karşısına geçerek ortada bulunan düğmeye beraber bastılar. Kendilerini yataklarından uyanırken buldular.

Sabah mutlulukla uyandıklarında hemen anne ve babasına rüyalarından bahsederek ellerindeki limon şişelerini koklattılar. Aslında bu macera bu aile için yeni başlangıç olmuş. Annesi büyükannesinin bahçesinde oynadığı tatlı yaz tatillerini ve büyükannesinin yeteneklerini, babası ise dedesinin limon kokan saatinden bahsetmişler. Çocuklar portaldan bahsetmişler.

Portal bu ailenin en büyük hazinesinden biriymiş. Arı kolonisi gibi bir arada zaman geçiren sevgisini birbirine hissettiren bu ailenin içini güneş kadar sıcak tebessüm sarmış. Aile oyun akşamları ile Quick Math isimli oyunu oynamaya ,eğlenmeye devam etmişler. Akşam olduğunda yıldızları izleyerek hepsi bir dilek tutmuş ve yaz akşamlarında tatlı rüzgarın yanaklarından öptüğü gibi minik kulaklarının sevimli şarkıları duyduğu bu akşamda hepsi sevgilerinin artarak çoğalmasını ve hiç ayrılmamayı dilemişler. Ve asıl hazinenin aileleri olduğunu anlamışlar.

Sevginin Boyutu Yok

Yazar: Sidre Betül Kula (13 Yaşında)

Editör: Bihruze Yayla (10 Yaşında)

Çizer: Elif Tonga (14 Yaşında)

İlkbaharın başlarıydı. Hava tertemiz kokuyordu. Mis gibi. Filin bastığı yerden toz kalkıyordu. Fil umutsuzca yolunu ararken bir ağaca rastladı. Üstünde yaprak yoktu ancak hepsi bir süre içinde tekrar çıkacaktı. O sırada ağacın üstünde karla kaplı bir koza fark etti ve onu hortumuyla kavradı, kırmamaya çalışarak yukarı kaldırdı. Bu yapışkan ve yumuşak canlıyı kırmak istemiyordu. Kozayı göz hizasına getirip merakla incelemeye başladı.

Kozayı bulan bir anne fildi. Kozayı biraz daha inceledikten sonra onun karla kaplı olmadığını anladı. Yavrusunu birkaç gün önce kaybetmişti anne fil. Mola verdikleri nehrin kenarında yere yığılmıştı yavrusu. Güçsüzdü, daha yeni doğmuştu. Tüm çabasıyla onu kurtarmaya çalışsa da olmamıştı. Onu hortumuyla dürtse de kurtulamayacağını biliyordu. Çünkü doğada güçsüzler hayatta kalamazdı. Sürüdeki filler yavrunun akıbetini tahmin ettiklerinden yollarına devam ettiler. Ama anne fil günlerce orada kaldı. Çevreden bulduğu yiyecekleri yavrusunun yanına getirdi. Yiyemeyeceğini bile bile... Günler böyle geçti. Kozayı bulmasından önceki gün yemek aramaya çıkmıştı. Geri dönüş yolundayken kum fırtınası başladı. Kumdan göz gözü görmüyordu. Bu nedenle yolunu kaybetti ve yönünü bulmaya çalışırken kozanın olduğu ağaca rastladı. Kozayı az kalsın ezecekti ama onu son anda fark edip dalından almıştı.

Tam da bunları düşündüğü sırada, koza çıt çat çot çatladı. Üstündeki ince kabuk yere düştü. Anne fil, çok sıkıldığını düşünerek korktu. Kozayı yere bıraktı ve geri çekildi. Ancak koza çatlamaya ve kırılmaya devam ediyordu. Bir anda kozanın içinden bir bacak çıktı. Sonra ikincisi ve üçüncüsü. Ardından diğerleri ve iki tane parlak mor kanat. Bu bir kelebekti. Anne fil hayatında çok kelebek görmüştü ama bu farklıydı. Çünkü bu kelebeği dünyaya gelişini izlemişti. Ona zarar vermekten korkarak geri çekildi.

Kelebek gözünü açtığı anda parlak bir ışıkla karşılaştı. Uçmaya çalıştı ve evet, uçuyordu! Günlerdir bunu beklemişti, tırtılken bir sürü yaprak yemiş; kozasını örmüş, içinde beklemişti. Hepsi bu an içindi. Ama şimdi ne yapacaktı? Ağaçta olmadığını fark etti. Tekrar yere kondu. Gidebileceği ne ağaç ne de çiçek vardı etrafında. O sırada önündeki gri figürü fark etti. Tekrar havalandı ve onun etrafında uçtu. Ondan hoşlanmıştı. Aynı şey anne fil için de geçerliydi. Kelebek yavrusu gibi canlı ve hayat doluydu. Belki de bu kelebeği yavrusu gibi görebilirdi, sevginin sınırı yoktu kuşkusuz. Fil yürümeye başladı ve kelebek de onu takip etti. Beraber anne filin sürüsünü bulmak için yola çıktılar. Hava sıcaktı, bu iki orantısız canlıların birbirlerine olan sevgisi gibi...

Doğum Günü Dileğim

Bugün benim doğum günündü fakat hiç mutlu değildim. Annem sabah odamı toplamadığım için, babam çöpü atmadığım için, anneannem ise kahvaltımı bitirmediğim için kızdı. Okula geç kalmıştım o yüzden öğretmenden de azar işittim. Kurallara uymaktan nefret ediyorum. Eve servisle giderken, "Neden serviste oyun oynayamıyorum?" diye sordum kendime. Keşke hiç kural olmasaydı da kuşlar gibi özgür olsaydık.

Ev süslenmiş, herkes toplanmıştı. Salondaki pastayı görünce keyfim biraz yerine gelmişti. Bol çikolatalı, krem şantili, üzeri mis kokulu çileklerle süslenmiş harika bir pastaydı. Anneannem, " Hadi mumları üfle de pastanı keselim," dedi. Ben sabahki tartışmaları hatırladım ve o yüzden tüm kuralların yok olmasını diledim.

Ertesi sabah uyandıgımda hava her zamankinden daha aydınlıktı. Saate baktım, 9 buçuktu. Okula çok geç kalmıştım. Annem elinde telefon çay içiyordu. "Anne, niye beni uyandırmadın," diye sordum: "Amaann! Bugün de gitme," dedi.

Şok olmuştum. Kahvaltıda kalan pastamı yemek istedim. Annem, "Olur," dedi. Tüm gün pijamalarım ile keyif yaptım. Üç film izledim ve gofret yedim. Annem ağzını bile açmadı. Babam ise işe gitmedi, onun yerine balığa gitti. Akşam yılbaşı gecesi kadar geç yattım.

Ertesi gün okul servisine bindim. Kimse yerinde oturmuyordu. Bağıra çağıra şarkı söylüyorlardı. Hatta bazıları kendini tutamayıp halay bile çekiyordu. Şoför ise bangır bangır bir müzik açmıştı. Bu terslikte bir iş vardı.

Okula vardığımda herkes bahçedeydi. Erkekler futbol oynuyordu. Bazı çocuklar bahçe duvarının üzerine çıkıyor; orada dans ediyordu. Kurallara uyan bir öğrenci bile görmedim. Dur, ben ağaca çıkan bir çocuk mu gördüm? Bahçede büyük bir curcuna vardı. Zil çaldı. Fakat kimse içeriye girmedi. Ben hariç. Çantamı fırlatıp bahçeye indim. Öğretmenler kendi aralarında maç yapıyordu. Müdürü de hakem yapmışlardı. Tüm gün bağıra çağıra oyun oynadık. Dileğim gerçek olmuştu.

Yazar: İdil Yıldırım (9 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Çizer: Zeynep Hilal Türk (6 Yaşında)

Bir süre böyle şenlikli geçti. O sabah Özge ile satranç oynadık. Özge taşları istediği gibi oynadı ve doğal olarak kazandı. Bu durum hoşuma gitmemişti. Derse girdik, kimse söz alarak konuşmuyordu. Hiçbir şey öğrenemiyorduk. Sınıf o kadar gürültülüydü ki kulaklarım acıyordu. Bu olay canımı sıkıyordu. Voleybol oynadık yine hiç kimse kurallara uymadığı için oynayamadık. Evde de durum okuldakinden farksızdı. Odamı toplamadığım için aradığım hiçbir şeyi bulamıyordum, kimse çöpü atmadığı için ev çok kötü kokmuştu. Meğer kurallar ne önemliymiş. 1 ay daha bu çileyi çektim. Anneannemin doğum günü vardı. Anneanneme yalvardım:

- Anneannemim, yaşlıların dilekleri kabul olur. Ne olur bu kaostan bitmesini dile.

Anneannem:

- Hayır, ben halimden gayet memnunum.

- Ama anneanne, bu kaostan nasıl memnun olabilirsiniz?

- Memnunum işte, sana ne!

- Ama anneanne...

- Hayır dedim olmaz.

Bu cevaplara şaşırılmıyordum. Çünkü anneannem keçi gibi inatçıdır. Ben, yüzüme en sevimli ifademle yerleştirince anneannem dayanamadı ve nihayet "Tamam," dedi. Boynuna atlardım:

- Sağ ol anneanne!

Ertesi sabah annemin sesiyle uyandım.

- Asiye! Hâlâ uyanmadın mı? Geç kalacaksın!

Krislim

Merhaba! Ben bir kristalim. Benim adım Krislim. Ben size hem acı hem de gurur duyacağınız bir hikâye anlatacağım. Bunlar son saatlerim çünkü git gide erime sırası bana geliyor. Bu hikâye inşallah Z kuşağına kadar gelir. Neyse uzatmayayım da başlayayım.

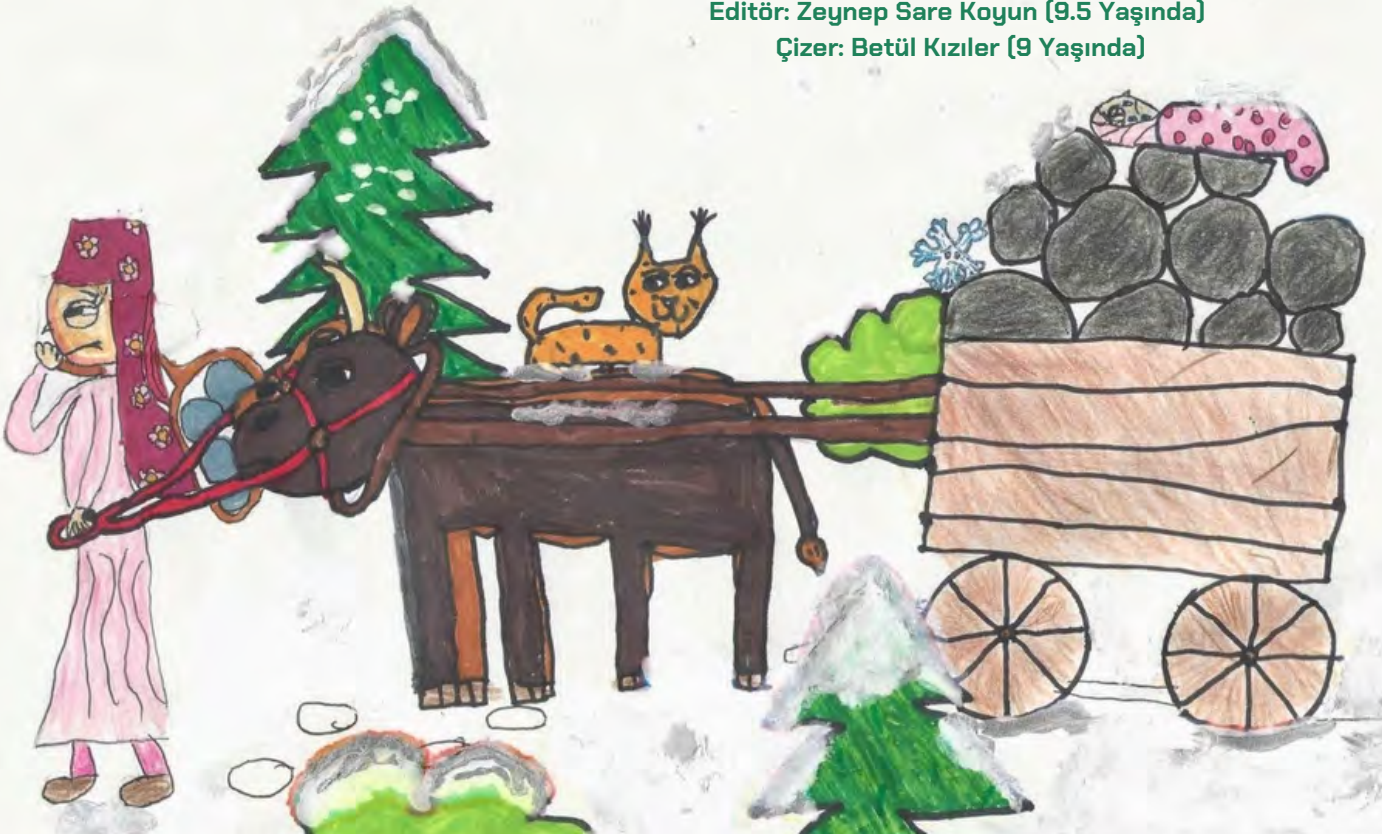
Yıl 1921. Keskin bir soğuk hakimdi Dünya'ya. Aralık ayıydı. Ah, sonunda beni de bir melek aldı, tam beni bırakırken kağrı geçiyordu. Onun üzerine düşmüştüm. Kağrıyı gencecik bir kadın çekiyordu. Kadın en fazla 20-21 yaşlarındaydı, üzeri kış olmasına rağmen incecikti. Arada endişeli gözlerle sağına soluna bakıyor ve adımlarını hızlandırıyor. Ağzı hiç durmadan kırırdıyordu. Herhâlde dua mırıldanıyordu. Kağrıda cephaneler vardı ve yaklaştıkça top sesleri artıyordu. O an bir savaş olduğunu anladım. Sağıma soluma baktım. Kağrıyı taşıyan kadının sırtında bir kız bebek vardı. Ay yüzlü, boncuk bakışlı bir bebektir. Arada bir ses çıkarıyor, onun haricinde bir şey yapmıyordu. Belki de annesine yük olmamaya çalışıyordu. Cephaneler, bir tane öküz ve o bebeğin üzerindeki battaniye harici bir şey yoktu. Merak ediyordum; bunlar kimdi veya hangi millettendi? Sonra kadının bir şeyler dediğini duydum:

- Ah Elif'im, güzel kızım. Korkma! Gececek bu günler. Sana sözüm olsun Elif'im. Ben Şerife Bacı olarak vatanım için canım hiçe sayarım. Bu sözler beni çok duygulandırmıştı. Şerife Bacı'ya hayran kalmıştım. Sonra arkasına baktı. Bir an bana baktığını sandım. Ama sonra cephaneye baktığını anladım. "Olamaz!" dedi ve hemen cephanelerin yanına geldi. Kızı Elif'i cephanelerin arasına koydu ve battaniyeyi alıp hem cephanelerin hem kızının üzerine serdi. Öküz devriliyordu. Kadın başına bir de öküzü kaldırmaya çalışıyordu. Öküzün bile canına tak etmişken Şerife Bacı can vermeye başladı. Kızının ağlama sesi hâlâ kulağımdaydı. Ben de ağlıyordum. "Dayan..." diye bağırdım ama kimse beni duymadı. Son cümlesinde bile "Vatanım için canım feda!" diyordu. Resmen yer gök ağlıyordu. Gözümün önünde vefalı bir kadının ölmesini izledim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Dayanamamıştı. Önce o masum yavrusu Elif'i; sonra vefalı Şerife Bacı'yı aldılar. Ben öylece kalakalmıştım. Ama onun şehit olduğunu düşünme düşünme acımı dindirmeye başladım. Ah! Olamaz, erimeye başlıyorum... Her neyse, zaten bu kadardı hikâyem. Güle güle...

Yazar: Semiha Tatlıcı (10 Yaşında)

Editör: Zeynep Sare Koyun (9.5 Yaşında)

Çizer: Betül Kızılar (9 Yaşında)

PINGO'NUN PEMBE KURDELESİ

Sevgili Günlük,

Öncelikle merhaba. Bu benim ilk günlüğüm olacak bu yüzden biraz heyecanlıyım. Ben bir flamingoyum ve ismim Pingo. Kendimden bahsetmeyi ve konuşmayı pek sevmiyorum. Ama genel olarak Güney Amerika'da yaşıyorum, hobim yok fakat günlük yazmak hobiye girerse bir hobim olabilir. Açıkçası daha ilk sayfam ama bu işten şimdiden hoşlanmaya başladım. Bu arada mevsim şuan yaz ve o kadar sıcak ki birazdan annemden izin isteyip nehre gireceğim. Abim veya ablam yok ama küçük kız kardeşim var. Ve en az küçük kız kardeşim kadar sevdiğim bir de kurdelem var. Kurdelem toz pembe renginde. Tek arkadaşım kurdelem çünkü yaşadığım yerde benle aynı yaşta olan çok az flamingo var ve onlarla da anlaşamadım ama küs gibi değiliz. Ben her gün kurdelemi takıyorum. Fakat galiba bundan sonra takamayacağım. Çünkü yarın akşam buraya çok yakın olan başka bir adada parti var ve neredeyse bütün flamingolar gidiyor ve ben de gideceğim. Fakat farklı bir kurdele takmak istiyorum. Yeniliklere o kadar açık biri değilimdir, ama dediğim gibi, o kurdeleyi gördüğüm günden beri takıyorum ve biraz sıkıldım açıkçası. Sadece bir gün için farklı bir kurdele takmak istiyorum. Bu konuyu kurdelem ile dün konuştum. O andan itibaren bana küs gibi davranıyor. Aslında haklı olabilir ama beni anlamaya çalışmıyor. Bugün onun gönlünü almaya gideceğim. Bana bol şans dile. Biraz inatçı açıkçası, bu yüzden nasıl onun gönlünü alacağım bilemiyorum. Onunla çok güzel anlarımız var. Kötü eri de var. Mesela bir seferinde onun renginden sıkıldığım için onu uyurken gizlice mora boyamaya çalışmıştım. En sonunda uyandı. Bana fazla sitem etti. Ama en sonunda barışmıştık. Bir de onunla birlikte nehre giriyorduk yaz olduğu için haftada bir (şu an girmedik, aslında yaz ama kurdelem hasta oldu sanırım sürekli öksürüyor.) Bu seferki bunlara benzemiyor, bilemiyorum. Şimdi onun yanına gideceğim. Bana şans dile. Hoşça kal!

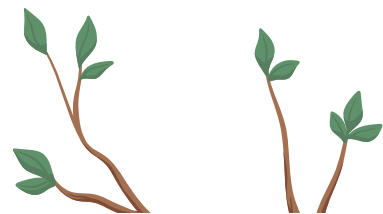
Sevgili Günlük,

Günlüğüm, kurdelemin yanına gittim. Mutluyum çünkü barıştık. Kurdelem bana içini açtı. Zaman zaman biraz ağladı gibi oldu. Ben ikimizin de suçunun olduğunu düşünüyorum. Ben son zamanlarda biraz kurdelem ile ilgilenmeyi ihmal ettiğimi kabul ediyorum çünkü yakındaki nehre gidiyordum, orası hem çok rahat ve huzur vericiydi, hem de nehir çok ilgimi çekmişti. Onu ihmal ettiğimin farkında değildim. Zaten bana "Dalgın Pingo" derler. Her şeyi unuturum. Ama kurdelem de hemen küsmeyi tercih etti. Bana göre bu tarz olaylarda hemen kişiyle konuşup aramızı düzeltmeye çalışmalıyız. O da yanlış şeyler anlamış. Başka bir arkadaş bulup artık sadece o arkadaşla oynayacağım düşünmüş. Gerçekten hayal dünyası genişmiş. Ama canım kurdelem ile artık aramız iyi. Ayrıca bu olaydan sonra kesinlikle yarın akşamki partide başka bir kurdele takmayacağım!

Yazar: Duru Erol (11 Yaşında)

Editör: Zehra Kaya (13 Yaşında)

Çizer: Şeyma Nur Sultan Başar (11 Yaşında)

Bir Ejder Hikâyesi

Yazar: Hümevra İşcan (9.5 Yaşında)

Editör: Bilge Sahra Özmen (13 Yaşında)

Çizer: Muhammed Erdem Yazıcı (8 Yaşında)

Sabah kalktiğimizde her yer bembeyazdı. Kar yağmıştı ve aralıksız yağmaya devam ediyordu. Karın yağarken çıkardığı sesin yanı sıra başka bir ses daha çıkıyordu. Bu ses apartmanımızda yeni bir şeyler olduğunun habercisiydi, emindim. Ama komşularımız bu sefer için dozunu kaçırmıştı. Bundan da emindim.

Annem, "Dayanamayacağım ben," dedi ve en muhabbetli komşusuna gitmeye karar verdi. Babamı da bırakmadı, daha doğrusu bırakamadı. Çünkü böyle zamanlarda kesin olarak annemin komşuları bir şeyler alırdı. Bu gibi olaylarda tecrübeli olduğumuz için babam da annemi göndermek istemedi. E, babam yer miydi bunca zaman sonra?

Babam annemle mücadele ediyordu. Acaba kim kazanacaktı? Tabii ki de annem! Babam tecrübeliydi ama her evde olduğu gibi bizim evde de bazı kararları annem alıyordu. İşte, bu kararı da annem aldı. Babam ise yine söyleniyordu:

- Neden bana yardım etmiyorsun Ark? Bak yine komşulardan gördüklerini alacak annen. İstediklerini alıyoruz sonra komşuların aldıkları eşyalar çıkıyor...

Babam böyle şeyler söyleyedursun annem gelmişti bile. Mutluydu. Babamınsa kendi kendine "Yine ne aldıracak bana bu?" diye düşündüğüne emindim çünkü öyle görünüyordu. Babamın düşündüğünü görürseniz kesinlikle para mevzusu vardır. Neyse, annem geldi ve şunları söyledi:

- Komşular evlerine ejderha almış. Bu kışta zaten hiç kimse ısınamıyordu. Dışarıda da lapa lapa kar yağıyor, evin içine ise her delikten soğuk giriyor. Bence biz de alalım. Ejderhanın ateşiyle ısınırız. Yoksa bu gidişle evden bir yere gitmesek bile donacağız. Ne dersiniz?

Annem konuşurken ben evimizde ejderha olursa canımın sıkılmayacağını düşünerek hemen bu teklife, "Evet," dedim. Babam da itiraz edemedi. Çünkü itiraz etse de annemin o ejderhayı aldıracağını düşünüyordu. Ve ejderha işini de geçte bırakmadı, hemen almaya gitti. Biz de annemle beklemeye başladık. Zil çaldı, ben kapıyı açmaya gittim. Kapıyı açtığım anda bir ses geldi:

- Ark, Ark... Uyan oğlum, uyan!

Sakpi

Yazar: Hümevra İşcan (9.5 Yaşında)
Editör: Zeynep Sare Koyun (10 Yaşında)
Çizer: Elif Sena Doboğlu (10 Yaşında)

O gün hava güneşliydi. Sahibim Sakpi pek mutsuzdu. Çünkü çizgi film izlemek için açtığı televizyonda şu haberi gördü: "Sayın seyirciler, bugün Millî Eğitim Müdürlüğümüzün aldığı karara göre, çocuklar artık uyumayacak. Uyudukları vakitlerin yerine daha çok ders çalışacaklar. Aynı zamanda çocukları uyutan çocuk uyku perileri, bu işe razı gelmemelerine rağmen, belli bir miktar para karşılığında ikna oldular. Hatta bazıları uyku ihtiyacını karşılayacak hap üretiminde görev bile aldılar. Ve bu yeni kuralı cumhurbaşkanımızın onayladığı da elimize ulaşan son bilgilerden..."

Sahibim Sakpi çok keyifsizdi. Daha iyi resim çizebilmesi için uykuya ihtiyacı olduğunu, hapların da uykunun yerini tutmayacağını düşünüyordu. İşin doğrusu ben de öyle düşünüyordum. O günün akşamı, Sakpi'ye hapi geldi. Sakpi hapını tam eline almıştı ki, "ÇIKIRTT!" diye hap açıldı. Ve içinden bir kâğıt çıktı. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

- Sevgili arkadaşlarımız, bu yazıyı umarım yetkililer fark etmemiştir de mesajımız elinize sorunsuz gelmiştir. Eğer şu an yazdıklarımızı yaparsanız bu uyku sorunundan kurtulabilme şansımız olabilir. Öncelikle bunun için yazı yazıp sokağa asabilirsiniz, devlet kurumlarına şikâyet te bulunabilirsiniz, sonunda durum çok etkili olmaya başlayınca protesto edebilirsiniz. Biz size her zaman çözüm yolu göndereceğiz. Ve bu kâğıtları okuduktan sonra hapın içinden minik bir hap daha çıkacak, onu sizin için özel olarak hazırladık. Gönül rahatlığıyla çiğneyebilirsiniz. Umarız ki bu yazı herkese ulaşmıştır. Çocuk uyku perileri...

Sakpi ve ailesi bu notu görünce çok şaşırıldılar ama çocuk uyku perilerine güveniyorlardı. Çünkü bu işi baştan beri istememişlerdi. Harekete geçmek için de beklememeliydiler. Çünkü uykusuz kalan çocuklar hayal güçlerini, umutlarını, neşelerini kaybetmeye başlamışlardı bile.

Yarın sabah Sakpi arkadaşlarını çağırıp bu durumu konuşmaya karar verdi. Sakpi'nin arkadaşları ve aileleri geldi. En sonunda bu durumu çocuk uyku perilerinin gönderdiği kâğıtlarda yazan notlara göre yapmaya karar verdiler. Bu iş için de yarının uygun olduğuna kanaat getirdiler. Bütün konuşacaklarını bitirdikten sonra herkes evine dağılıp, yarını bekledi. Dışarıya çıktılar ve yakınlarda olan Millî Eğitim Bakanlığına gelindi. Kâğıtlar hazırlandı. Protesto başladı!

- Çocuklara uykularını verin!
- Uyku çocukların hakkı!
- Uykumuzu isteriz!
- Uykumuzu verin, sevginizi alın.
- Uykuu!
- Uyku bizim hakkımız, uyku bizim hakkımız!

Akşama kadar böyle sözler Millî Eğitim Bakanlığının Bahçesini doldurdu. Ve her gün protestolar devam etti. Her gün daha cesurca, daha yürekle devam etti. Artık Millî Eğitim Müdürlüğü de aldığı kararın doğru olmadığını düşünmeye başlamıştı. Sonunda beklenen haber geldi: Çocuklara uykuları geri verildi...

İLGİNÇ KELİMELER

Yazar: Zeynep Özdemir (14 Yaşında) Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Merhaba! Ben Zeynep, 14 yaşındayım. Kitap okumayı ve kelimelerle ilgilenmeyi seviyorum. Hoşuma giden, ilginç okunuşları olan kelimeleri not ediyorum. Sizlerle de, bu sayıda not ettiğim kelimelerden 20 tanesini paylaşacağım. Öncelikle yeni kelime öğrenmenin faydalarını 3 maddede özetleyeyim:

1 Kelime dağarcığımızı geliştirir bu da günlük konuşmalarımızı, yazı yazarken kullandığımız kelimeleri arttırır. Ayrıca okuduğumuzu anlamamızı kolaylaştırır, yabancı dil öğrenmemize katkıda bulunur.

2 Ezber gücümüzü artırır.

3 Zihnimizi canlı tutar.

Habab: (Arapça)

Su üzerinde peydâ olan hava kabarcığı.

Zeccac: (Arapça

zucac "cam"dan zeccac) Şişe ve cam yapan kimse.

Narcil: (Farsça

nargil'in Arapçalaşmış şekli narcil) Hindistan cevizi.

Çimçek: (Kökü belli değildir)

Serçenin küçük bir cinsi.

Düşenbih: (Farsça)

İkinci gün, pazartesi (Farsçada pazartesiyi ikinci gün olarak alıyorlar.)

Ekkal: (Arapça ekl

"yemek"ten ekkal) Çok yiyen, obur.

Emles: (Arapça melaset "düz ve yumuşak olmak"tan emles) Düz, düzgün, pürüzsüz.

Hattab: (Arapça hatb "odun toplamak"tan hattab) Oduncu.

Dühat: (Arapça)

Dahiler, üstün akıllılar.

Sası: (Türk halk

ağzı) Çürümüş, bozulmuş, tatsız, tussuz.

Abher: (Arapça)

Nergis.

Habbe: (Arapça)

Küçük tane, buğday, arpa vb. tahıl tanesi.

Derhast:

(Farsça)

İstek, talep.

Mirkat: (Arapça raky "yükselmek"ten mirkat) Merdiven, basamak, derece.

Edvar: (Arapça devr'in çoğul şekli edvar) Devirler, çağlar, zamanlar.

Dahik: (Arapça dihk "gülmek"ten dahik) Gülen, gülücü.

Lafazan: (Farsça lafazen "laf atan"dan lafazan) Çok konuşan, geveze kimse

Habbaz: (Arapça hubz "ekmek yapmak"tan habbaz) Ekmekçi.

Nuşin: (Farsça nuş "tatlı"dan nuşin) Tatlı, hoş giden, hoş.

Şavk: (Arapça şevk'ten şavk) (Halk ağzı) Işık.

BÜYÜK KEŞİF

Yazar: İdil Yıldırım (9 Yaşında)
Çizer: Elif Büşra Coştan (10 Yaşında)
Editör: Zehra Kaya (13 Yaşında)

Bundan tam 54 yıl önceydi. Bir grup bilim insanı ve mühendis uzun yıllardır beni tasarlamakla uğraşıyordu. Ben Apollo 11. Bir uzay aracım. Nihayet tamamlanmıştım. Tarih 16 Temmuz'u gösterdiğinde beni bir yere götürdüler. Hava o kadar sıcaktı ki vidalarımın bazıları gevşedi. Ama neyse ki tornavida ile sıkıldılar. O kadar kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmezdi. Beni izlemeye gelmişlerdi. 3 aspranat; yok astronot... Adı her neyse işte, bana bindiler. Adları Neil Armstrong, Buzz Aldrin ve Michael Collins idi. Alkışlar eşliğinde büyük bir sarsıntıyla ve duman kokusuyla havalandım. Yükseldim, yükseldim ve yükseldim.

Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaklaşık 10-12 dakika sonra bir şeyler görüyordum. Ama ne olduklarını anlamıyordum. Neil Armstrong... İnanamıyorum! Resmen "Uzayda yıldızların yanından geçiyorum," dedi.

Anlamıştım. O an uzaydaydım. Bu parlayan şeyler de yıldızdı. Bir anda alarmlar çalmaya başladı. Üzerime ateş toplarının geldiğini gördüm, kocamanlardı. Korkmuştum. Astronotlar panik hâldeydi. Onlar konuşurken bunun meteor yağmuru olduğunu öğrendim. Buzz Aldrin başa geçti ve beni büyük bir yara almaktan kurtardı. Sadece kanadım çizilmişti. Ama yine de canım yanmıştı.

Bir iki gün sonra yine alarmlar çalmıştı. Bu sefer sorun farklıydı. Michael Collins, "Eyvah rotadan sapmışız," dedi. O sırada önüme bir şey çıktı. Koskocamandı. Lambaya benzetmişim çünkü ışık saçıyordu. Bu ulaşacağımız yer ay olmalıydı. Neil Armstrong kontrolü eline aldı ve yeni bir rota çizdi. Uygun bir yer bulup beni aya indirdi. Bu iniş biraz sert olmuştu. Ay'ın yüzeyi çok pürüzlüydü.

Nihayet büyük an gelmişti. Neil Armstrong Ay'a adım atarken, "Bu bir insan için küçük, insanlık için büyük bir adım," dedi. O sırada uçuş ekibi mutluluktan ağlayarak bağırıp çağırıyorlardı. Önemli bir olaya tanıklık etmiştim. Ardından aralarından biri bir bayrak dikmişti.

Bir anda bir uzaylı "Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz," diyerek astronotlara yaklaştı. Uzun zamandır misafirlerin gelmesini bekliyorduk. Bu arada ben uzaylıların başkanıyım. Bu arkamdakiler de arkadaşlarımdır. Durun, size meşhur ay çöreğimize ikram edelim. Ne, dur. Ben uzaylı mı dedim? Astronotlar bunu gayet normal karşılamıştı. Neil size de zahmet oldu deyip teşekkür etti. "Tadı nefis olmuş, bayıldım," diye ekledi. "Neyse biz artık gidelim," dedi uzaylı başkanı.

Ay'dan bakıldığında Dünyamız çok küçük ama çok güzel görünüyordu. Fakat ben üşümeye başlamıştım. Ay çok soğuktu ve sessizdi. Ben böyle düşüncelere dalmışken sanırım uyuyakaldım. Uyandığımda astronotların konuştuğunu duydum.

"Apollo 11 çok dayanıklı. Ona güveniyorum," dedi Neil. Bu övgü çok hoşuma gitmişti. Demek bana güveniyorlardı. Aklımda onlarca soru vardı, Dünya'ya dönebilecek miydim?

Neyse ki artık dönüş vakti gelmişti. 4 günlük yolculuktan sonra Dünya'daydım. Dünya'yı çok özlemiştim. Çünkü orası benim evimdi. Büyük alkışlarla yere indim. Uzay cidden harika bir yerdi. O kadar sarsıntıya ve maceraya değmişti. Umarım yeni yerlere de giderim. Yeni görevleri sabırsızlıkla bekliyorum.

Hayaletler Savaşı

Narin, aklınıza gelebilecek her şeyden korkardı. Karanlıktan, yüksekte, sestən, kokudan, damlatan musluktan, vız vız vızıldayan sinekten... En çok korktuğu şey Korku adındaki hayaletti. Korkunç olduğu kadar da acımasızdı bu hayalet. Narin'in korktuğunu görür ama durmaz daha fazla korksun diye uğraşır.

Narin, yine bir gün korku içinde yatağının hemen yanına çökmüş, sonbaharın ortasında dökülmeden ağaçta kalabilmiş tek bir yaprak gibi tir tir titriyordu. Tam o anda omzunda bir el hissetti. Endişeyle kafasını yukarı kaldırdı ama beklediğini bulamadı. Bu Korku hayaleti değildi. Yoksa ondan daha korkuncu mu gelmişti? Cesaretini toplamaya çalıştı.

- Sen de kimsin?
- Korku hayaleti zannettin değil mi?
- Onu tanıyor musun?
- Birkaç kez karşılaştık.
- Adın ne peki?
- Cesaret.
- Neden geldin?
- Sen artık korkma diye.

O akşam Narin'in keyfi yerindeydi. Banyoda uyku hazırlıklarını yapıyor; bir yandan da en sevdiği şarkının melodisini mırıldanıyordu. La la lalala laaa... Bir anda karanlıkta kalınca önce sessizleşti, sonra endişeyle annesine seslendi. Elektrikler gitmişti ve bunun sorumlusu tabii ki Korku hayaleti idi. Cesaret ise o akşam ortalarda gözüküyordu. Birden banyoyu kötü bir koku sardı. Bu milyarlarca yıllık çürük dinazor yumurtası gibi bir kokuydu. Lavabonun deliğinden sesler gelmeye başladığında ise Narin artık fırtınanın ortasında dışarıda unutulmuş çamaşırlar gibi sallanıyordu. Ses yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Korku hayaletinin kocaman kahkahası banyonun duvarlarını zangır zangır zangırdattı.

Korkudan sınıksıkı kapattığı gözlerini araladığında karşısında Cesaret'i gördü.

- Artık korkmana gerek yok Narin.

Narin derin bir 'Ohhh!' çekti. Bu sondu korku artık uzun bir süre gelemeyecekti. Rahatlamıştı Narin. Böylece banyodan çıkabildi. Beraber kitap okuyacaklardı şimdi. Okumaya dalmışlarken Neşe hayaleti geldi. O geldiğinde bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladı Narin. Birlikte eğlenceli günler geçirdiler. Her zaman yanındaydı Cesaret. Üzülduğünde teselli etmek, mutluluğunu paylaşmak, korkusunu ise geçirmek için buraya gelmişti. Bir gün Narin, annesinin iş yerine gitti. Çok yüksekti burası. Camdan bakarken haftalar önce banyoda duyduğu o kocaman kahkahayı duydu. Yüreğini hoplatmıştı bu ses, gözlerini sınıksıkı kapattı ama sonra Cesaret ile geçirdiği o güzel günleri hatırladı ve derin bir nefes alıp gözlerini açtı.

- Git buradan, korkmuyorum!
- Aferin Narin! Bundan sonra kendi başına Korku hayaletinden korunabilirsin. Artık cesur bir kız olduğun için benim buradaki görevim bitti.
- Cesaret! Burada ne işin var?
- Ben her zaman seninleğim.

Tilki ile Tavşan

Tavşan, hızıyla hareketleri ile uzun boyuyla çok sevecen biridir. Yorucu bir günün ardından evine giden tavşan erken yatma kararı alır ki bu, hep böyledir. Çünkü sabahın erken saatlerinde daha güneş doğar doğmaz uyanır ve akşama kadar köşe bucak gezer, ormanda tanıda bakmadık bir ot bırakmaz. Hâl böyle olunca da günün yorgunluğuna uenik düşer ve erkenden uykuya dalar.

Tavşan, derin uyunun tadını çıkarırken saat 06.35'te "dıkşıııııııı" diye bir sesle uyanır. Kafasını kovuğundan çıkararak etrafı kolaçan eder. Önce bu sese anlam veremeyen tavşan, uzaktan gelen avcığı fark edip evinin, yani kovuğunun en dibine sığınır. Bir müddet bekledikten sonra avcının gittiğini düşünerek kovuğundan dışarı çıkar. Lakin dışarı çıkar çıkmaz şu sesi işitir.

- Pist! Tavşan, yardımına ihtiyacım var.

Tavşan sesin kaynağını ararken sesin çalılıklardan geldiğini düşünüp çalılıkların yanına gider. Bir de ne görsün? Karşısında düşman bildiği tilki... Ne yapacağını bilemez, eli ayağına dolaşır. Tam oradan kaçacakken tilkinin avcının kurduğu tuzağa düştüğünü fark eder.

- Avcının silah seslerinden korkup tuzağa düştüm, ne olur bana yardım et tavşan kardeş.

- Sana yardım edip kurtarırsam beni yemeyeceğine söz verir misin?

- Söz vermemek elde mi? Sen beni kurtarmazsan bu avcı kim bilir bana neler yapar.

- Peki, o zaman sana yardım edeceğim ama beni biraz beklemen gerek.

- Lütfen çabuk gel Tavşan kardeş, yoksa bu avcı beni burada çok bekletmez.

Tilki bu sözleri söyledikten sonra tavşan, tuzağı açmak için kalın ve sağlam bir ağaç bulmaya gider Tilki, tavşanı beklerken kendi kendine, "Bu tavşan yoksa beni kandırdı mı? Senelerdir onu yemek için çabaladığım için bana yardım etmeyecek sanırım," diye aklından geçirir. Bunları düşünürken avcının yanına gelip onu yakaladığını hayal ederek ijiye paniğe kapılır. O sırada elinde kalın bir ağaç dalıyla yanına gelen tavşan, tilkiyi tuzaktan kurtarmak için hemen işe koyulur. Tabii ki tuzağı açmak o kadar da kolay değildir. Uzun uğraşlar sonucunda tavşan, tilkiyi kurtarmayı başarır. Tam bu sırada uzun kulakları ile yaklaşan çitirtıları duyar. Bu çitirtıların avcının ayak sesleri olduğunu hemen anlar ve tilkiye, "Çabuk ol, avcı geliyor," diyerek onu çalılıkların içine çağırır. Birlikte avcıdan saklanan tilki ve tavşan, avcı gidene kadar çit bile çıkarmazlar. Tuzağının boş olduğunu gören avcı ise söylene söylene oradan uzaklaşır.

Tüm bu olaylardan sonra tilki, tavşana dönerek "Bugüne kadar sana çok haksızlık etmişim, bundan sonra sen benim en iyi dostumsun. Ne zaman başın sıkışsa benim yanıma gelmekten çekinme. Artık sana düşmanlık etmem mümkün değil," der. Tavşan, her ne kadar tereddüt etse de tilkinin bu sözlerine çok mutlu olur ve kendi kendine "Yapılan iyilikler bumerang gibidir, kim bir iyilik yaparsa o iyilik mutlaka kendine döner," diye söyler.

Yazar: Mehmet Kerem Erdoğan (9 Yaşında) Editör ve Çizer: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

TUFAN

Yazar: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Bu olay 2052 yılının soğuk bir kasım günü gerçekleşmişti. Sıradan bir gündü, yetişkinler işte, çocuklar okuldaydı. Sadece birkaç saat sonra tüm hayatlarının değişeceğini kim öngörebilirdi ki? Saat öğleden sonra dört civarı bir gariplik olmaya başladı. Gündüz olmasına rağmen ay gökyüzünde görülebiliyordu ve sanki giderek yaklaşıyordu. Ama insanlar bunu fazla umursamadı, sadece birkaç bilim insanı bu durumun farkına vardı. Son Artemis görevinden geriye kalan birkaç itici motor tekrar devreye girmişti ve Ay, Dünya'ya giderek yaklaşıyordu. Hemen bunu yetkili makamlara ulaştırmaya çalıştılar ancak yetkili makamlara ulaşıp motorlar durdurulduğunda artık çok geçti. Acilen insanların tahliye edilmesi gerekiyordu, ama devlet makamlarının yavaşlığı yüzünden sadece nüfusun %25'i kurtulabildi. Diğerleri için yapacak bir şey kalmamıştı.

Sahil bölgelerinde, boyu otuz katlı bir bina kadar uzun olan dalgalar kıyıya vurdu ve sahil bölgelerini tamamen yok etti. Hatta öyle ki denize hiç kıyısı olmayan Moğolistan gibi ülkelerde bile alçak kesimlere on metrelik dalgalar ulaştı. Uzun süre böyle dalgalar oldu. Sonunda sadece iç kesimlerde otuz kattan daha yüksek binalar; Tibet gibi yüksek rakımlı yerler kaldı, bir de birkaç dağ. Böyle olunca, Dünya neredeyse tamamıyla okyanus oldu.

Durum bu olunca hayatta kalan insan sayısı içerisinde tekne ve balıkçılık malzemeleri çok değerli oldu. Öyle ki, neredeyse eski fiyatının on katı pahalıydı. İnsanlar teknelerle kalan kara parçalarına seyahat ediyor; balık ve deniz bitkileri ile besleniyorlardı. Ama nüfusun çok az bir kesimini oluşturan karada yaşayanlar ise tarımla uğraşüyor ve bu ürünleri çok pahalıya satıyordu. Mesela eskiden ekmek aldığınız fiyatın kırk katına ekmek alıyordunuz. Ayrıca nadir de olsa yüzen evleri olanlar vardı. Bu yüzen evlerin çoğu, eskiden inşaat malzemeleri çokken yapılmış şimdi kullanılmaya başlanmış lüks evlerdi. Bir de bu durumla ortaya çıkmış bir sorun vardı; korsanlar. Bu olaydan sonra, bazı insanlar korsanlık yapmaya balıkçı tekneleri ve gemilere saldırıp yağmalamaya başlamıştı. Tüm devletler yıkıldığı ve dünyaya kaos hâkim olduğu için bu korsanların sayısı artmaya başlamıştı. Giderek çekilmez bir hâl alıyorlardı. Bunun sonucunda küçük adalarda gemi ve teknelerin silahlanması için top, tüfek vb. şeyler satılmaya başlanmıştı. Ama bunların fiyatı oldukça pahalı olduğu için birçok kişi bunlardan alamıyor ve korsanlar giderek tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu.

Bu sırada ortaya global gemicilik şirketleri çıktı. Bunlar malları adadan adaya taşıyor, yerlilerle mal ticareti yapıyor veya para karşılığı sizin için eşyanızı istediğiniz yere bırakıyorlardı. Bu şirketler güçlenmeye başladıkça küçük korsanlar azaldı. Çünkü bu şirketler korsanları yenecek güçlü silahlarla gemilerini donatmıştı. İşte böyle bir Dünya oluşmuştu bir kaza sonucunda. İnsanlık geriye gitmişti belki ama insanlar arasındaki bağ daha da güçlenmişti.

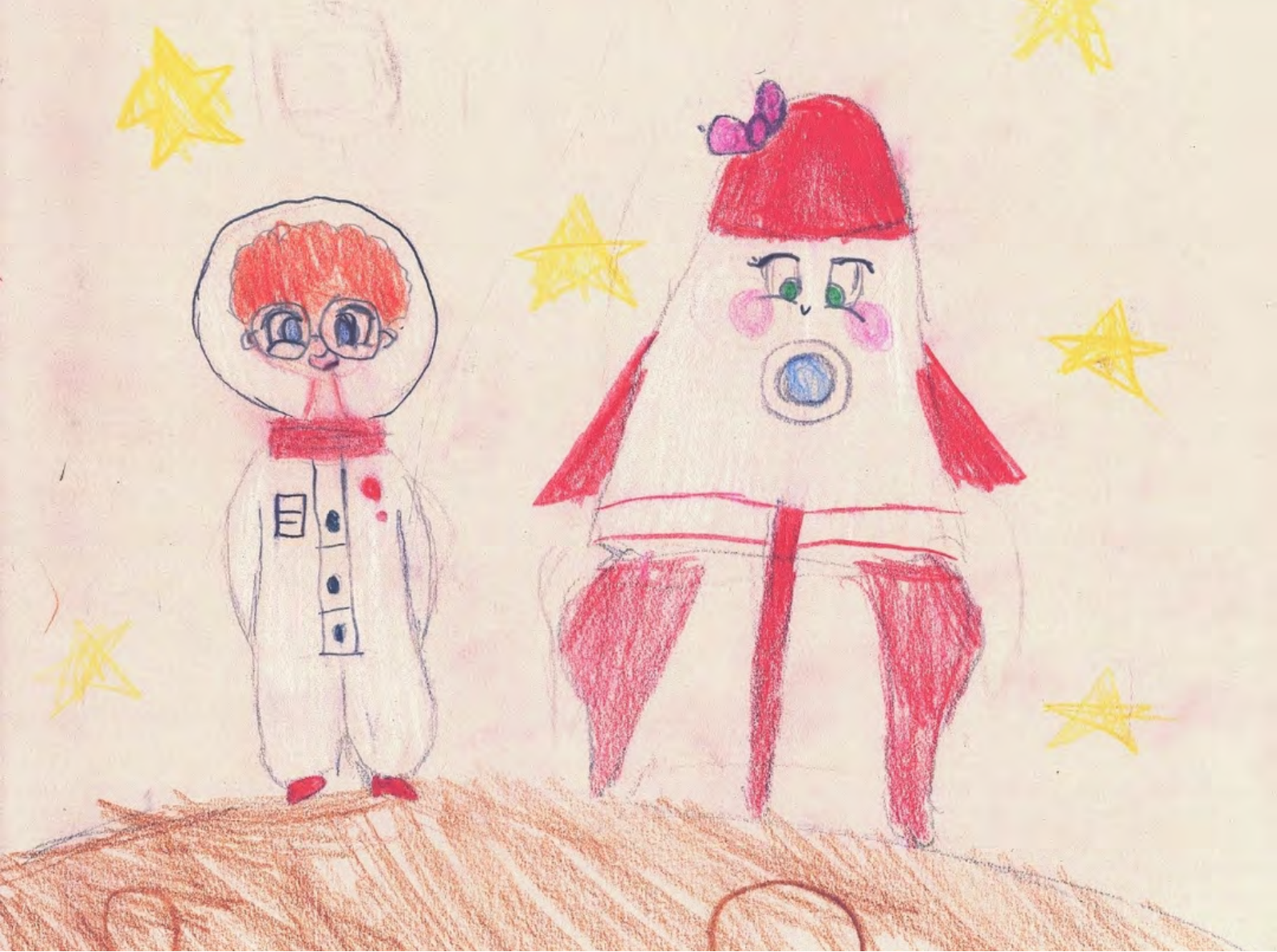
COLUMBIA

Yazar: Haticegöl Bogoçlu (9 Yaşında) Çizer: Zülal Kocaağa (10 Yaşında) Editör: Elif Bilge Turna (12 Yaşında)

Bugün tarihe geçecek bir gün. Çünkü tarihte ilk defa uzaya çıkılacak. Tabii hayvanların çıkışını saymazsak. Ben bir uzay mekiğiyim ve bu tarihi olaya şahit olacağım için çok mutluyum. Benden bahsederken hep Columbia diyorlar. Sanırım bu benim adım.

Uzay'a benden önce başka bir mekik ile hayvanlar çıkmış. Uzaya çıkan dişi hamam böceğinin uzayda tam tamına otuz üç yavrusu dünyaya pardon uzaya gözlerini açmış. Aynı zamanda maymun Ham da uzaya çıkmış bir hayvan. Bu arada birlikte uzaya gideceğim kişinin adı Yuri GAGARİN.

Nihayet o heyecanlı gün gelip çattı. Yuri hazırlanıp yanıma geldi. Merdivenlerden çıktı. Yerine oturdu. Yola çıkmadan önce son kez ailesiyle görüşüp onların desteğini aldı. Ailesinin onunla gurur duyduğu kesindi. Ama benimle kimse gurur duymuyordu. Kimse... Ama bu böyle devam etmeyecek tabii ki. Bu uçuşu yaptıktan sonra herkes bana hayran hayran bakacak. Değil mi? Bana hayran olmalarını istiyorsam şu anda koltuğumda oturan olan Yuri'yi uzaya götürmeliyim. Bu arada Yuri'nin yanında getirdiği yemekler enfes kokuyor.

Ben olmasam ne yapardı Yuri? Uzaya zıplayarak mı çıkacaktı? Uzaya çıktı diyelim, orada nasıl hareket edecekti? Ben olmasam işi çok zordu. Konuşurken baya zaman geçti. Fırlatmadan beri sürekli yukarı doğru süzülüyoruz. Şu an hiçbir sorun yok. Her şey tıkırında ilerliyor. Sağ salim gidip döneceğiz inşallah. Derken... Bir saniye, durun. Bana bir şeyler oluyor. Ters giden bir şeyler var. Ben, ben, ben sanki nefes alamıyorum. Sanki ciğerlerim sıkışıyor. Sanki, sanki... Ama off, bir dakika... Ben zaten nefes almam ki. Oh, rahatladım. Bir an gerçekten telaşlanmıştım. Bu durumlar benim için değil Yuri için sorun olabilecek durumlar. Ama şu an onun için de hiçbir sorun yok çünkü onun özel bir kıyafeti var. Astronot kıyafeti. Bu, gerçekten çok özel bir kıyafet. Yuri'nin hiç sorunsuz nefes alabilmesini ve yaşamsal faaliyetlerini sürdürebilmesini sağlıyor. Bir de yolculuğunu hiç sorunsuz tamamlayabilmesi için benim kontrol panelimin yanlarındaki onlarca düğmenin ne işe yaradığını bilmesi gerekiyor. Astronotlar bu düğmelerin ne anlama geldiğini eğitimlerde çok iyi öğreniyorlar. Bir uzay mekiğini yani benim gibi araçları kullanmak çok zordur. Yuri çok özel testleri geçerek şu anda bulunduğu yerde olma hakkını kazandı. Her insan astronot olmayı başaramaz.

Şu an dediğim şeye ben de inanmıyorum ama Yuri gerçekten de yörüngeyi tamamlamak üzere... O artık Dünya'nın etrafında bir tur dönen ilk insan. O çok şanslı bir insan. Tabii ki tek şanslı olan o değil. Ben de çok şanslıyım. Adım altın harflerle tarih kitaplarına yazılacak. Yuri şu an yörüngeyi tamamladı. Zaman ne kadarda hızlı geçti. Güzel bir gezi oldu. Yuri de ben de hem çok sevinçli hem de çok gururluyuz.

Dünya'ya dönmeden önce uzaya son bir kez daha baktım. Ne muhteşem ne nefes kesici bir güzellik. Keşke bu güzelliği herkes görebilse. Şu an mümkün değil ama belki bir gün gelecekte... Kim bilir belki de uzaya çıkmak bir uçağa binip başka bir ülkeye gitmek kadar kolay olduğunda...

İşte inişe geçiyoruz. Dünya'nın yerçekimi kuvvetine yakalandık. Ben yerçekiminde üç parçaya ayrılıyorum. Bunlardan bir tanesine kapsül denir. Yuri de onun içinde dünyaya inecek. Benim görevim artık bitti. Bundan sonra uzay boşluğunda Dünya'nın etrafında dönecek ve bu anıyı hiç unutmayacağım. Teşekkür ederim Yuri... Bu heyecan verici yolculuğumda bana eşlik ettiğin için...

Komikliğin Ustasıyım

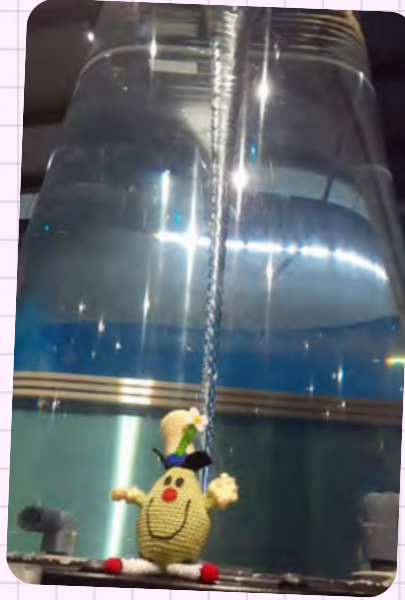
Yazar: Salih Doygun (10 Yaşında)

Editör: Ruveyda Yıldırım (10 yaşında)

Merhaba küçük hanımefendiler ve küçük beyefendiler. Dünyaca ünlü yazar Roger Hargreaves'in kaleminden çıkan büyük büyük büyük dedem Bay Komik, Neşeli Diyar'da dolaşıp arkadaşlarına şaka yapmayı severdi. Ben, yani onun küçükten bile daha küçük torunu Atomik Bay Komik, ilginç yerler gezmekten ve fotoğraf çekmekten çok hoşlanıyorum. En son gezimi Kocaeli Bilim Merkezi'ne yaptım ve sevgili arkadaşlarım Bay Cesur ve Bay İyi de bana eşlik etti. Onlara buradan tekrar teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı sizinle de paylaşacağım bu güzel fotoğrafları çektiremezdim. Bu eğlenceli geziyi umarım beğenirsiniz.

Kocaeli Bilim Merkezi'nde çok ama çok eğlenceli şeyler var. Gezegenler, kuvvet ve hareket, göz yanılmalari, vücudumuz... En sevdiğim şeylerden biri oradaki değişik aletler. Aletlerin en iyilerinden biri ise renkli gölgeler oluşturan bir mekanizma. Şuna bakın! Sizce de harika gözüküyor muyum?

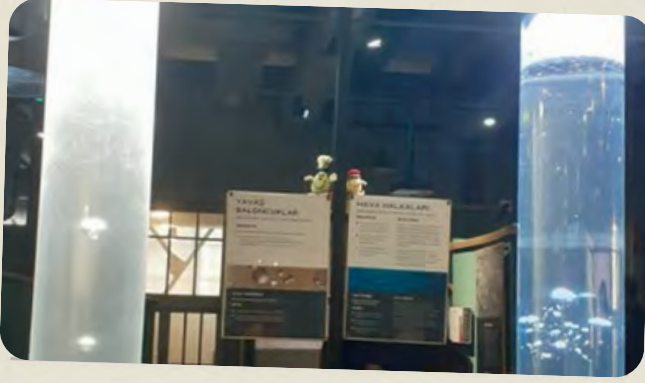

Bilgilendirme panosunda okuduğumuza göre bu bir girdapmış. Oldukça büyüleyici gözüküyor değil mi? Hayır, ben değil! Girdap. Uzun süre bakarsanız siz de girdaba kapılabilirsiniz. Bu bazen meydana gelen ve büyük yıkımlar veren felaketlerin, denizdeki dalgaların nasıl oluştuğunu anlatmak için tasarlanmış bir mekanizma. Ben kendimi girdaba kaptırmış bakarken Bay Cesur beni dürttü ve baloncuk çıkararak iki uzun tüpü işaret etti. Tabii ki hemen yanına gittik.

Bu gölgeler farklı ışıkların bir cisim (mesela benim gibi bir cisim) tarafından engellenmesiyle oluşuyormuş. Farklı renkte ışıklar engellenince farklı renkte gölgeler, bütün ışıklar engellenince de bildiğimiz siyah gölge oluşuyormuş. Beni bıraksalar bütün günümü bu aletin başında geçirebilirdim ama Bay İyi ve Bay Cesur beni sürükleyerek başka bir aletin yanına götürdü ve mekanizmanın içindeki su birdenbire dalgalanmaya başladı. Foşurttt!

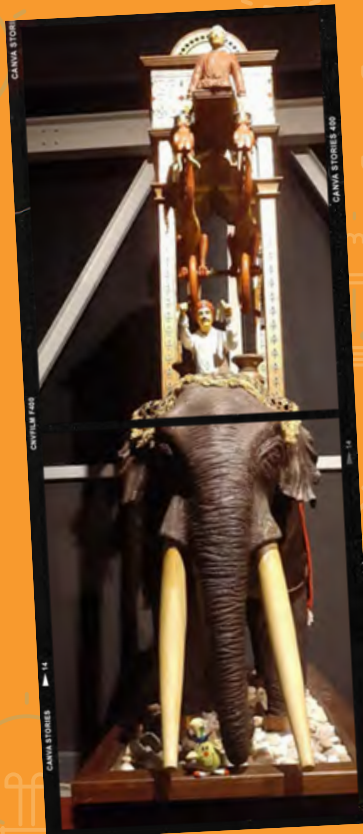
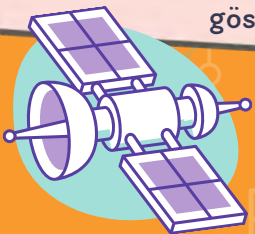

Bu tüplerden birinden büyük top şeklinde, öbüründen küçük küçük ve bolca baloncuk çıkıyordu. Glupss! Hava, sudan daha hafif olduğu için suyun altında yukarı çıkar. Suyun altına hava pompalandığında bu nedenle baloncuklar oluşur.

Farklı şekilli pompalarla farklı baloncuklar oluşturmak çok eğlenceliydi. Aynı zamanda pipetle meyve suyunun dibine hava pompaladığımızda ne olduğu da açıklığa kavuşmuş oldu. Merkezde atık malzemelerden oluşturulmuş robotlar da var. Onlarla da bir hatıra fotoğrafı çektirmeyi ihmal etmedim.

Mikroskopların virüs, bakteri gibi çok küçük canlıları incelemek için olduğunu biliyor muydunuz? Mikroskoplar bir şeyleri kat kat büyütür ve mikrop gibi küçük canlıları gösterir. Aynı zamanda benim gibi küçük canlıları da gösterebilir.

S M T W T F S

Merkezde benim en beğendiklerimi de sizlere göstermek istiyorum. Örneğin eski bilim insanlarıyla ilgili bölüm çok ilgimi çekti. El Cezeri'nin Fıllı Su Saati ve daha pek çok değerli icadı burada sergileniyor. Yarım saatte bir saati haber veren bu fil, buradaki ünlü bilginlerin ve makinelerinin olduğu bölümde.

Yine burada durmaksızın çalışan sulu flüt ve sağdaki çanağa kırmızı sıvı, soldaki çanağa yeşil sıvı akıtıp sağdan yeşil, soldan kırmızı sıvı boşaltan bir makine de duruyor.

Müzeden çıkarken ilginç bir alet daha gördüm. Eskiden bilim insanlarının bu ve buna benzer aletlerle gökyüzünü incelediklerini biliyor muydunuz?

Aynı alanda SEKA Kâğıt Müzesi, Fotoğraf Teknolojileri Müzesi de mevcut. Kâğıt üretim sürecini, baskı makinelerini, ilk icadından bugüne değişik fotoğraf makinelerini ve daha fazlasını görmek için oraları da ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

Doğrusu bu gezi bana aynı zamanda bir sürü mesleği de tanıtmış oldu. Umarım aranızda kâğıt üreticisi, fotoğrafçı, matbaacı, bilim insanı, astronom vs. olmak isteyenler de vardır. Büyüdüğümüzde hepimiz itfaiyeci olursak karışıklık çıkabilir arkadaşlar. Yeni gezilerde görüşmek üzere. Hoşça kalın.

SEVHA İLE ZÜKO

Yazar: Elfida Küçükdal (10 Yaşında) Çizer: Meryem Verda Süs (11 Yaşında) Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (12 Yaşında)

Herkese merhaba! Adım Sevha. Ben 802 yaşında bir hayaletim. Durun, hemen, "Aaa!" demeyin, kimseye benden zarar gelmez. Ama benim zararsız sevimli bir hayalet olduğumu sadece en yakın arkadaşım Züko biliyor. Artık onunla aynı evde yaşıyoruz. O çok komik bir zürafa. İsterseniz size tanışma hikâyemizi anlatayım. Evet, dediğinizi duyar gibiyim. O zaman hazırlanın, hikâye başlıyor!

Kış mevsimiydi, ocak ayının en soğuşundan. Etrafı bembeyaz bir örtü kaplamıştı. Bütün hayaletler bir araya gelmiş saklambaç oynuyorduk ki bir ara etrafta kimsenin olmadığını düşünerek görünür hale geldim. Ama yanılmıştım. Bir zürafa çok gürültü yaptığımız için korkup bir ağacın arkasına saklanmış ve etrafına endişeyle bakıyordu. Birden beni gördü ve bayılacak gibi oldu, neredeyse koca boynunu kırıyordu. Onu korkutmaktan başka çarem yoktu yoksa herkes varlığımızı öğrenebilirdi ve bu hayaletler arasında büyük bir suçtu. Seksen yıl hapis cezası çekerdiniz. Bu yüzden (hiç istemeyerek) üstüne yürüdüm ve korkunç bir surat takınarak korkunç sesler çıkardım. Beklediğiniz gibi tabanları yağladı. Ben de tekrar görünmez oldum ve evime gittim. Ertesi gün yakalamaca oynuyorduk ve dün yaşananlar aklımdan çıkmıştı; oysaki zürafa yine gelmişti. Fakat bu sefer yalnız değildi. Yanında annesi ve babası olduğu belli olan iki kişi daha vardı.

- Canım, burada kimse yok!
- Anne gördüm, üstüme geldi.

O anda kendimi suçlu hissettim çünkü benim yüzümden neslim tehlikeye girmişti. Fakat bunu kimse bilmiyordu ama yine de suçluydum işte.

- Züko'cuğum hayal görmüşsündür.
- Ben gidiyorum.

Benim yüzümden zürafa çocuk rezil olmuştu. Bu arada bütün hayaletler kulak kabartmıştı. Bunun için soruşturma açtılar ve bunun sorumlusunun benim olduğumu anladılar. Her ne kadar itiraz etsem de kimse inanmamıştı. Ama tek bir şansım kalmıştı. O da çocuğa zararsız olduğumuzu anlatıp daha çok kişinin bunu anlamamasını sağlamaktı. Fakat en zor kısım buydu. İlk iş olarak çocuğun en sevdiği oyuncacığını sakladım sonra çocuk zürafa onu ararken ben oyuncacığını sürükleyerek getirdim. Oyuncacığını önüne bıraktıktan sonra görünür oldum ve çocuk yine hemen bağırarak kaçtı. Ertesi gün anne zürafa, yavrusuna en sevmediği yemeği yaptı: ıspanak. İşte fırsat elime geçmişti ve bunu kaçıramazdım. Annesi çöp atmaya gittiğinde ortaya çıkıp yumuşak bir sesle ona yardım edeceğimi söyledim ve ıspanağı mideye indirdim. Züko biran gülümsedi sonra hemen masanın altına saklandı. Böyle böyle günler geçti. Züko ile arkadaş olduk. İşte bizim eğlenceli, komik ve güvenilir anılar bırakan hikâyemiz böyle başladı...

Vermeyince Mabud

Merhaba arkadaşlar, bugün size çok ilginç bir hikâye anlatacağım. Benim kim olduğuma gelirsek onu hikâyenin ilerleyen zamanlarında söyleyeceğim.

Sultan Mahmut devrinde Üsküdar'da Tıkandı Baba ismi ile meşhur bir adam yaşardı. Bu adama Tıkandı Baba denmesinin sebebi ise görmüş olduğu bir rüyaydı. Rüyasında bir sürü insan görmüştü, her birinin önünde çeşmeler vardı. Kimi çeşmeden fazla su kimi çeşmeden ise az su akıyordu. Tıkandı babanın çeşmesinden ise sadece damlıyordu. Tıkandı Baba adamlardan birine sordu:

- Beyim, bunlar ne çeşmesidir?

- Bunlar nasip çeşmesidir efendi, çeşmene bakılırsa sen bayağı bir nasipsizsin.

Tıkandı baba doğruldu, "Demek bunca yıldır nasibim tıkalıymış," dedi ve yerden bir tahta parçası aldı. Tıkanmış olan çeşmesini açmaya çalıştı. Tahta parçası ise musluğun içinde kırıldı ve damlayan birkaç damla su da damlamaz oldu.

Tıkandı Baba'nın bir dükkânı vardı, dükkanında yatak yorgan dikerdi. Tabii bu işleri sadece ihtiyacı olduğu zaman yapardı. Onun dışında evinde yiyecek tek bir kırıntı bile kalmayana kadar yatar miskinlik ederdi. Bir gün Sultan Mahmut kıyafet değiştirerek bu adamı ziyarete gitti. Tıkandı Baba ile bayağı bir sohbet etti. Sultan Mahmut hem adamdan hoşlanmış hem de haline üzülmişti. Şu ihtiyarı bir sevindireyim, diyerek adamlarına bir tepsi baklava hazırlattı. Baklava aşırı güzel görünüyordu, canım çok çekti ama maalesef benim ağzım yok.

- Bütün baklava dilimlerinin arasına bir altın koyun ve Tıkandı Baba'ya götürün. Sakın kimin gönderdiğini söylemeyin.

Sultanın bunu söylemesi üzerine sultanın adamı beni giydi ve baklava tepsisini alıp Tıkandı Baba'nın dükkânına gitti. Baklavayı adama verdi ve saraya geri döndük. Ardından Tıkandı Baba'nın baklavayı sattığı haberi saraya geldi. Sultan Mahmut sinirlendi ve "Çağırın bana şu adamı," dedi. Adamı alıp bir araziye götürdük ve eline bir çember verdik. O sırada kafama pıt pıt yağmur damlaları düşüyordu, umarım paslanmam diye geçirdim içimden. Sanırım kim olduğumu söylemenin sırası da geldi. Ben sultanın en güvendiği adamının zırhıyım. Sultan Mahmut şöyle dedi: "Şimdi, bu çemberi fırlatacaksın ve çemberi fırlattığın yer ile senin aradaki bütün arazileri sana vereceğim."

Tıkandı Baba öyle heyecanlandı ki çemberi düz değil de yanlamasına fırlattı, çember bir ağaçtan sekip Tıkandı Baba'nın alınına çarptı. Birkaç kere daha denediler ama sonuç aynı.

Sultan dayanamadı:

- Bu böyle olmayacak açın hazine odasının kapılarını.

Tıkandı Baba'nın eline bir kürek verdiler.

- Bu küreği hazinenin içine daldıracağız. Ne kadar altın çıkarsa senindir.

Ama Tıkandı Baba küreği ters tuttu ve küreğin üstünde sadece bir altın kaldı. Sultan Mahmut artık pes etti ve "Vermeyince Mabud (Allah), neylesin Mahmud..." dedi.

Bulut ve Coli

Bu yaz diğer yazlardan farklıydı, hava alışılmamışın dışında oldukça sıcaktı. Ama gökyüzündeki bulutlarla uyum sağlıyordu. Bu kasabada hava nasıl olursa olsun bulutlarla uyum sağlardı. Coli, bu güzel kasabanın ruhuna çok uygundu. İyi kalpli ve yardımsever olmakla birlikte maceraya bayılan hayat dolu bir kızdı o. Coli ve ailesi burada dağlara yakın bir eve taşınmışlardı. O hep dağlarda rengârenk çiçeklerin, kelebeklerin, olduğunu düşünüyor ama gerçekte ne olduğunu bilmiyor ve çok merak ediyordu. Ama o dağların zirvesine ulaşabilmek için çok çabalaması gerektiğini, her gün hayalinde yaşadığı zorlu onlarca maceradan biliyordu. Artık merakı Coli'yi ele geçirmişti. Karar verdi, daha fazla beklemeyecekti. Anne ve babası ile konuşacaktı, zor olsa da... Ailesinin macerayı ne kadar sevdiğini unutan Coli dağlara gitme fikrinin bu kadar çabuk kabul edilmesine şaşırılmıştı. Coli ertesi günün heyecanı ile o gece yıldızları seyrederek çok mutlu uyudu.

Sabah hemen çantalarını hazırladılar. Orada kamp kurup piknik yapmayı da önerdi Coli'nin babası. Coli sevinçle "Olur, olur, oley!" derken olduğu yerde zıplıyordu. Coli'nin annesi ise gülümsedi ve başını onayladığını gösterircesine salladı. Coli ile annesi küçük, taşınması kolay bir çantaya su, küçük bir örtü ve sandviçler koydu. Hemen yola koyuldular. Yol dağa varmanın heyecanı ile sanki bitmek bilmiyordu. Çıkmayı seçtikleri dağa tırmanmaya başladılar. Ancak biraz sonra Coli'nin babasının ayağına kramp girdi. Neyse ki dağın sadece birazını çıkmışlardı. Coli'nin annesi, babasına yardım etti ve dağdan indiler. Babası iyileştiğinde tekrar denemek için hazırıldılar. Dağa tekrar çıkmaya karar verdiler. Sonra tepeye varmanın ortalama yirmi dakika süreceğini tahmin ederek yola koyuldular.

Annesi ile babası, çocukken tırmandıkları ağaçlar ve dağlar ile ilgili anılarını anlatmaya başladı. Coli anlatılanları hayalinde canlandırarak dinliyordu. Tahmin ettikleri gibi 23 dakikada tepeye varmışlardı. Hepsi tepeye vardıklarında gözlerini kapatıp derin nefes aldı ve alınlarındaki teri kollarına sildi. Gözlerini ilk açan kişi Coli oldu. Coli bir de ne görsün! Tam da hayal ettiği gibi bir yerdi burası. Çiçeklerin üzerinde kelebekler dans ediyordu ve ışık saçan güneşin yanında bulutlar vardı. Ailesi de bu arada gözlerini açmıştı ve şaşkınlık içinde bakıyorlardı. Coli ailesinin yüzündeki şaşkınlığı gördüğünde kendi gördüklerinin onların da gördüğünü anladı. Bulutların gözleri ve ağızları vardı. Hatta bir tanesinin saçları bile vardı. Saçlı olan yumuşak ve kibar bir sesle "Merhaba," dedi. Coli onlara gözlerindeki heyecanla baktı, birden "Arkadaş olalım mı?" diye sordu. Ağızından çıkan sözcük kendi iradesinin dışında söylenmişti, başkası söylemişti sanki. Heyecan Coli'nin bedenini ele geçirmişti. Ama biliyordu o bulut aylarca odasının camından gördüğü, uzaktan sohbet ettiği buluttu. Ve inanıyordu ki o Coli'nin en yakın arkadaşı olacaktı.

Anne ve babasına dönerek burada birkaç gün kalıp kalamayacaklarını sordu. Anne ve babası hâlâ şoktaydı, çocuklarının sorusuyla kendilerine geldiler. Buna da şaşırdılar ama kabul ettiler. Coli'nin onlara yaşatacağı çok macera ve öğreteceği yeni çok şey olduğunu düşünen gözlerle birbirlerine baktılar. O günden sonra aile olarak yaşantılarının değişeceğini hissettiler. Birbirleri ile olan paylaşımları arttı ve haftada iki gün bulutları görmeye dağa çıktılar. Ve her seferinde dağa tırmanan o yolda mutluluklarına mutluluk kattılar.

Madalyon Peşinde

- Hazırlıklar tamam mı?

- Evet Başkan Efe.

- Güzel, artık yola çıkmalıyız. Herkes toparlansın!

Bu, Başkan Efe'ydi. Kayıp Güç Madalyonu'nu Kara Çete'den önce bulmak için hızlı olmalıydık. Biray, Murat, Nil, Caner, Başkan Efe, yardımcısı Luna ve ben Halil. Tam olarak 7 kişi. Haritamız, yiyecekler, su, el feneri, bazı teknolojik aletler ve bunların dışında ihtiyacımız olan diğer eşyalarla ormanın yolunu tutmuştuk bile. Bilge Dede'nin anlattığına göre Madalyon eskiler tarafından korunmak için bir mağaranın derinliklerine saklanmış ve gücü sonsuza dek kapatılmıştı. Ama ne olduysa Madalyon'un gücü harekete geçmiş ve açığa çıkmıştı. Eğer Kara Çete, Madalyon'u ele geçirirse çok kötü şeyler olabilirdi. Onlar 6 kişilerdi. Oldukça acımasız ve kibirlilerdi. Kapkara giysileriyle etrafta dolaşırlar ve dolaşırken etrafa korku salarlardı. 6saattir yürüyorduk. Henüz herhangi bir tehlikeyle karşılaşmamıştık. Derken, Caner'in ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü:

- Caner, iyi misin?
- Evet, iyiyim Biray.
- O yerdeki şey de ne?
- Olamaz, bu Kara Çete rozeti.
- Demek ki buradalar!

Birden herkes koşmaya başladı. Bir saatlik yolumuz kalmıştı ama sanki 10 dakika geçmiş gibiydi. Herkes nefes nefese kalmıştı ama değmişti. Mağara tam karşımızdaydı fakat bir gariplik var gibiydi. İçerideki parıltı normal miydi?

- Geç kaldınız Macera İşığı Takımı.

- Ne!

Nasıl olduysa Kara Çete bizden önce mağaraya ulaşmış ve Madalyon'u ele geçirmişti. Başkan Efe:

- Murat, Luna Savunma Grubu, çabuk hazırlanın. Biray, Halil siz dikkatlerinizi dağıtın. Nil sen de yetkilileri ara sonra onlara yardım et. Caner sen de benimle gel, madalyonu almamız.

Çatışma başladı. Murat ve Luna kalkanlarını çıkarmış bazıları engellemeye çalışıyordu. Ben ve Biray diğerlerinin dikkatini dağıtıyorduk. Nil ise yetkililere ulaşmaya çalışıyordu. Taa ki, aniden üzerimize gelen altın renkli kafesler düşene dek.

- Bu da ne!

- Kalkan çalışmıyor.

- Olamaz, burada tutsak kaldık!

- Hayır!

Hepimiz sarsılmıştık. Bu çok kötü olmuştu. Ne yapıp edip buradan çıkmalıydık. Birden Luna seslendi.

-Arkadaşlar buldum! Eğer Murat'la kalkanlarımızı birleştirirsek bu parmaklıkları kırabiliriz.

- İyi fikir!

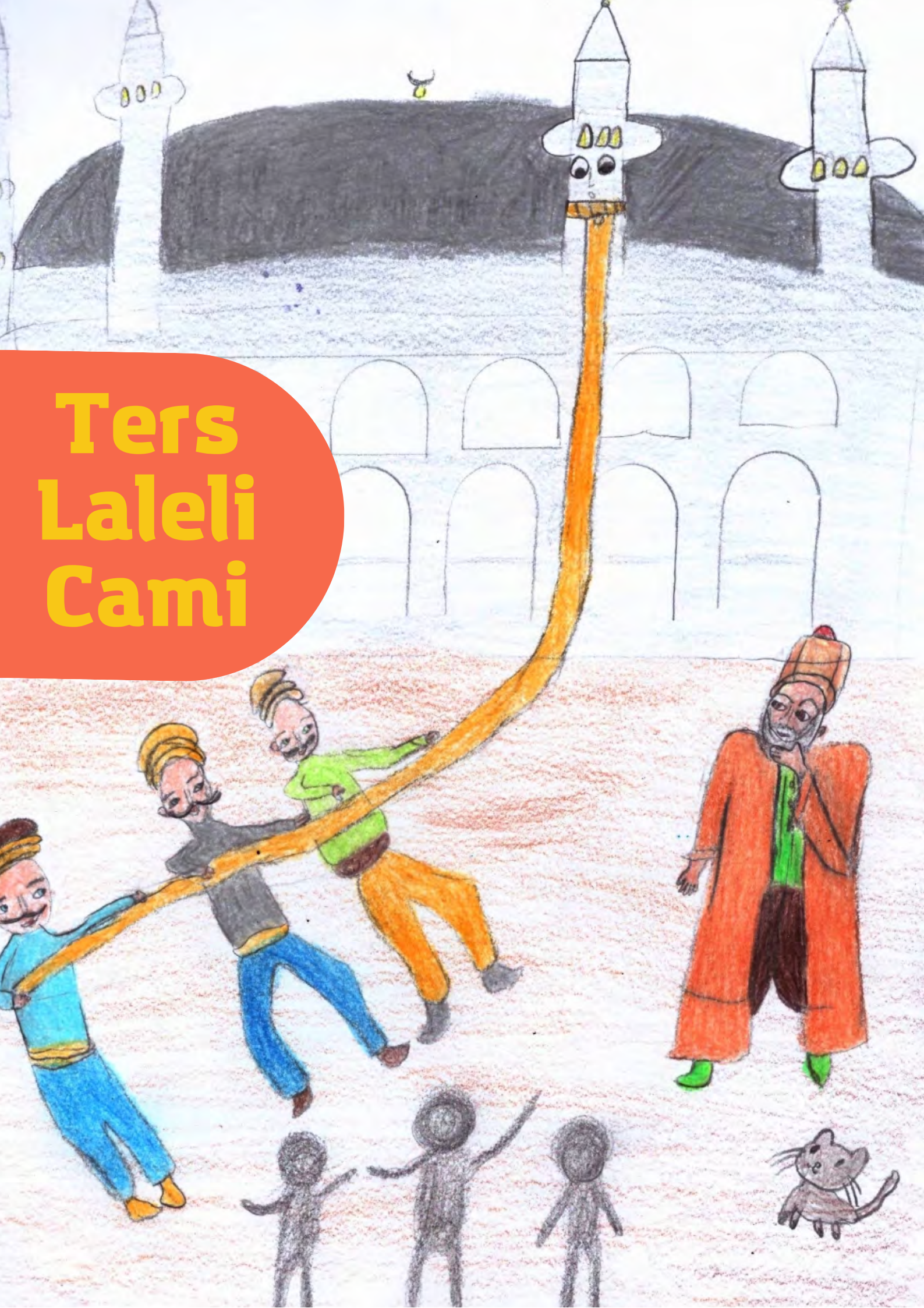
Murat'la Luna harekete geçti. Biray ve ben de biri bakıyor mu diye gözetliyorduk. En sonunda parmaklıklar kırıldı ve hepimiz dışarı çıktık. Kara Çete bunu görür görmez bizi yeniden yakalamaya çalıştı ama başarılı olmadı. Başkan Efe ve Caner ise madalyonu almaya çalışıyordu. Biray son bir hamleyle Madalyon'u tutan kişinin üzerine zıpladı ve Bam! İki yerde yuvarlanırken Madalyon yere düştü. Başkan Efe Madalyon'u eline aldı ve:

-Biz kazandık Kara Çete, teslim olun!

Çatışma aniden bitmişti. 5 dakika sonra yetkililer geldi ve Kara Çete üyelerini bir süre gözetim altında tutacaklarını söylediler. Biz kazanmıştık, macera bitmişti. Hepimiz huzur içinde evlere dağıldık.

Ters Laleli Cami

Sıkıldım, etrafı gözlüyorum. Rüzgâr kır çiçeklerinin tatlı bahar kokusunu burun görevi yapan tuğlama taşıyor. Birazdan minarelerinden biri olduğum caminin açılışı yapılacak. Mimar Sinan aşağıda ve çok heyecanlı görünüyor. Ben de çok heyecanlıyım. Tabii sadece ben değil: kubbe, caminin duvarları, diğer üç ihtişamlı ve zarif minare.

Ben Mimar Sinan'ın titizlikle yaptığı dört minareden biriyim. Mimar Sinan bizi yaparken her şeyi hesapladı: dayanıklılığımızı, uzunluğumuzu, zarifliğimizi... Geceler boyu çalıştı. Ustalar evine giderken, o yastık yüzü görmedi. Her birimizin depreme dayanıklılığını bile ayarladı. Böylece yıllarca ayakta duracak, insanlara Osmanlı mimarisinin ihtişamını sergileyecektik.

Mimar Sinan ustalara anlatırken duydum. Bu camiye yapmak için kullanacağı arazide aslında bir lale bahçesi varmış. Arsanın sahibi bahçesini satmak istememiş. Kim mis kokulu laleleri vermek ister ki? Ama Mimar Sinan inatçı bir adam, durur mu? Allem etmiş kalem etmiş caminin duvarına lale motifi yapma şartıyla bahçeyi almış. Arsa sahibinin çok zıt biri olduğunu belli etmek için de istediği motifi camiye ters yapmış.

Neler oluyor? Bir çocuk ustaların arasından yıldırım gibi geçti. Hem de dosdoğru Mimar Sinan'a koşuyor. Mimar Sinan da fark etti çocuğu. Çocuk nefes nefese kalmış. İyyyh! Bayağı da terlemiş. Çürük yumurtaya benzer kokular burnuma geliyor. O kadar koşarsa olacağı bu tabii. Sinan meraklı bir şekilde ne olduğunu soruyor. "Şu minare eğri olmuş!" diye bağırarak sapan atmaktan yorulmuş parmağıyla beni gösterdi. Kim, ben mi? Ne münasebet! Sinan cidden inandı çocuğa. Ustalarından ip istedi. İpi gövdeme bağladılar ve çekmeye başladılar. Yahu kaç tonluk minareyim sizin çekmenizle hareket eder miyim? Çocuk "Tamam, oldu!" dedi. Bıraktılar yakamı ama hiçbir şey değişmedi ki. Ustalar da benim gibi şaşkın. Çocuk gidince Sinan'a sordular. Sinan, "Ben de biliyorum minarenin eğri olmadığını. Ancak şimdi o çocuk inanmaz, gider herkese minare eğri der. Sonra caminin ismi 'Eğri Minareli Cami' olarak kalır diye korktum," dedi. İleri görüş dedikleri şey böyle olsa bir şey gerek.

Ha ha ha ha... Tepemdeki güvercinler beni gıdıklıyor. Gülmekten gözümü açamıyorum. Karnıma ağrı girdi, nihayet uçtular. Bakıyorum neredeyse bütün Edirne toplanmış. Genç, yaşlı, büyük, küçük, zengin, fakir herkes burada. Galiba açılış vakti yaklaştı. Hareket edebilseydim şöyle fiyakalı bir poz da verirdim. Edirne halkının hayranlık dolu bakışlarını üzerimde hissediyorum. Mimar Sinan hararetle hararetle yaptığı eseri anlatıyor. Heyecanlı ve gururlu olduğu her hâlden belli. Olmak da en büyük hakkı değil mi? Kalabalık namaz kılmak için camiye giriyor. İlk misafirlerimizi ağırlayacağımız için heyecanlıyım. Gelecekte bizi ziyaret edecek milyonlarca kişiden sadece bir kısmını.

Yazar: Sidre Betül Kula (13 Yaşında)

Editör: Salih Doygun (10 Yaşında)

Çizer: Hafsa Meriem Yavuz (9.5 Yaşında)

Yazar: Rümeysa Kanlıoğlu (11 Yaşında)
Editör: Elif Bilge Turna (12 Yaşında)
Çizer: Hediye Ceylin Gökalp (11 Yaşında)

Sıradan Bir Mehmet

Ben tam 12 senedir Mehmet Akif'le beraberim ama sıradan biri değilim. Arkadaşı, annesi, babası da değilim. Ben onun yıllardır kullandığı kalemiyim. Mehmet Akif'le çok farklı şiirler, yazılar yazdık. Çok çalıştık. Bazen olmadı yazdıklarımız ama çoğu zaman çok güzel işler çıkardık. Mehmet Akif mürekkep gibi kokardı çünkü her zaman ona en yakın olan bendim.

Mehmet Akif Millî Mücadele için çok uğraşır. Askerlerimize elinden geldiği kadar yardım etmeye çalışır. Kalemiyle de her zaman askerlerimizin ve milletimizin yanındaydı. İnsanlarımız, onun yazdıklarıyla umut dolardı. Tabii ki ben de umudunu kaybetmeyen milletimle gurur duyuyordum.

Bir gün Mehmet Akif çok heyecanlı bir şekilde eve geldi. Sesli düşünüyordu "Benden İstiklal Marşı yazmamı istediler. Demek Mehmet Akif bunu yapar diye düşündüler. Onları haklı çıkaracağım, yarışmayı ben kazanacağım," dedi. Demek Mehmet Akif'i İstiklal Marşını yazmaya layık görmüşlerdi. Bu konuda çok haklılardı. Çünkü şiirlerinin hepsi birbirinden güzel oluyordu.

Mehmet Akif hızlıca masaya oturdu. Yeni bir kâğıt çıkardı ve beni eline aldı. Çok uzun bir yolculuğa çıkıyor gibi hissediyordum. Heyecan her yanıma sarmıştı. Tarihe tanıklık edecektim. Mürekkep kokusu Mehmet Akif'in üzerine iyice sinecekti.

Mehmet Akif kimi zaman hiç durmadan yazdı. Kimi zaman ise kısır döngünün içine girmiş gibi bir türlü yazamadı. Ona hak veriyordum. Sonuçta vatanına layık bir şiir yazmaya çalışıyordu. Günlerce uğraştık. Çok ama çok yorulmuştuk. Mehmet Akif bazen yorgunluktan beni elinden düşürüyordu. Her gün geç saatlere kadar çalıştık. "Bu günlük bu kadar yeter," deyip yatağına gittiğinde bile uyuyamıyor; beni uykumdan uyandırıp duvarlara bir şeyler yazıyordu. Geceler dinlenmeye yetmez olmuştu. Sabahları uyanıp yine beni eline alır çalışmaya devam ederdi. Artık sadece İstiklal Marşı ile ilgileniyordu. Tamamen odaklanmıştı. Günlerce yazdı yazdı, sildi. Sonunda içine sinen İstiklal Marşını ortaya çıkardı.

Yarışma günü geldi çattı. Mehmet Akif yola çıktı. Beni de her zamanki gibi cebine koydu. Onun cebinde gezmeyi çok seviyordum. Yarışma salonuna geldiğimizde ikimiz de çok heyecanlıydık. Salona girdik. İlk önce Mehmet Akif'in şiiri okunacaktı. Kürsüye çıktı. Okumaya başladı. Öyle duyguluydu ki... Bayrağımıza şehitlerimize halkımıza toprağımıza seslendi. "Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak..." Mehmet Akif şiirini bitirince herkes onu ayakta alkışladı. Diğer şiirler okunmadan Mehmet Akif'in şiiri birinci seçildi.

İstiklal Marşı şehitlerimize, halkımıza umut verdi, gücümüzü arttırdı. Daima özgür olacağımızı, asla pes etmememiz gerektiğini anlattı. Vatanımızı seslendirdi adeta. İşte o zaman anladım. Ben nasıl normal bir kalem değilsem O da normal bir şair değildi. O, halkımızın sesi, büyük şair Mehmet Akif Ersoy'du...

Gül-i Ruhsar

Yazar: Ahmet Salih Sevgi (10 Yaşında)
Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)
Çizer: İpek Yıldırım (12 Yaşında)

Merhaba, bendeniz Kürek. Evet, ben Tabak Ata'nın en sevdiği küreğiyim - ki şimdilik tek küreği benim - Tabak Ata kim diye sorarsanız, onun asıl adı Debbağ Ataullah Efendi idi. Fakir, lale meraklısı bir adamdı. Küçük bahçesine rengârenk çiçekler ekerdi. Evinin rengi ile çiçeklerin rengi o kadar farklıydı ki bu birleşimi gören kişiler epey şaşırırlardı. Gökkuşaağı gibi göz alıcı bahçesi, eski püskü ve renksiz evine adeta neşe ve canlılık katardı. Eskiden Tabak Ata'nın bahçesini kazardım. Dostum ise Tabak Ata'nın ekmeğe kıyamadığı, çok sevdiği Lale Soğanı idi. Hatta ona ad bile koymuştu: "Gül-i ruhsar." Diğer lale soğanlarından ne farkı vardı bilmiyorum ama ona göre çok özeldi. Ancak Lale Soğanına bu durumdan memnun olup olmadığını sorduğumda aramızda şöyle bir diyalog geçirdi:

- Hayır, ben bu durumdan hiç hoşnut değilim.

- Neden ki? Tabak Ata'ya ve bana göre çok özelsin...

- Hayır, hoşnut olmanızdan mutluyum, ancak hep diğer lale soğanlarını kıskanmışımdır.

- Neden ki? Sen bizim için çok...

- Hayır! Sizin için özel olabilirim ama hep ekilmek, Tabak Ata'nın bahçesine ekilmek ve hatta sarayın bahçesine ekilmek istemişimdir, anlamıyor musun? Ama hayır, hayır, hayır! Ben, evde bir kavanozun içine tıkalı kalmak istemiyorum! Anladın mı Kürek, İS-TE-Mİ-YO-RUM! - koltukta kestiren Tabak Ata'yı gösterdi - Ayrıca bu adam, hâlâ beni bu şeyin içine hapsederse öfkeden ve kıskançlıktan çıldıracağım, anla beni KERÜ!

Eğer bana "KERÜ" derse gerçekten çok ama çok öfkeli demektir. Ancak onun bu haline çok üzülüyordum. O kadar sinirliydi ki, psikolojisinin gerçekten bozuk olduğunu anlamamak imkansızdı. Ama hayır, Debbağ Ataullah Efendi çok fakirdi. Ona karşı böyle konuşmaması gerekiyordu ve belki de Lale Soğanı onun değerli tek şeyiydi. Neden hep bu kadar kızgın anlayamamışım. Ama şunu çok iyi biliyorum: Kızgınsa rengi koyu bordooya bile dönerdi, bana Kerü diye hitap ederdi ve çok kötü kokmaya başlardı...

-Bir mevsim kadar sonra-

Tabak Ata zengin oldu! Nasıl mı? Hani size en başta demiştim ya! Ne çabuk unuttunuz? Tabak Ata'nın çiçek merakını ve çiçek bilgeliğini! Yaa! Meclis-i Şükufe'nin (Çiçek Araştırma Enstitüsü) kurulduğu gün ne kadar mutluydu bir bilseniz! Onun bu merakı etrafınca biliniyordu ve bir gün III. Ahmed bizi sarayına davet etti (Tabi beni değil Tabak Ata'yı) ve artık, sarayda çalışıyor hatta sarayda yaşıyoruz. Yepyeni kazma ve kürek arkadaşlarım oldu. Lale Soğanı da sarayın bahçesinde çok güzel bir yere ekildi ve yeni arkadaşlar edindi...

MİNA İLE PATATES

Mina, öğlen saat on ikide annesi tarafından kaldırıldı. Kendisine bırakılsa bir tembel hayvan gibiydi. Ama Betül Hanım bırakmıyordu işte. Mina, koltuğa oturmuş boş boş bekliyordu ki birden aklına patates geldi. Patates kim mi? Patates, Mina'nın arkadaşı. Betül Hanım, patatesi manavdan aldığı anda Mina, patates yiyeceği için mutluydu. Ama patates: "Beni sakla! Yenilmek istemiyorum," dediği zaman korkmuştu. Sonra patatesle arkadaş olmuşlardı. Aslında annesi soğan ve sarımsak da almıştı ama onlar hiç konuşmuyorlardı. Suratları hep asıktı.

Mina, mutfağa gitti. Patates, Mina'yı görünce sevindi ama paylaşmadan da edemedi:

- Hoş geldin bayan uykucu. Sabahtan beri seni bekliyorum.
- Sen de bana sitem edecek yer arıyorsun.
- Aslında haklısın. Her gün geç kalkman, her top atışında cam kırman, oyuncak bebeklerinin saçını kesmen ve okuyup da beğenmediğin kitapları bir kurt gibi parçalaman dışında pek kabahatin yok.
- Patates sus, annem geliyor.
- Mina, patates haşlayacağım.

Mina, telaşlandı. Annesi patatesi haşlarsa ne yapardı? Sonra, sakince düşünmeye karar verdi.

Aklına bir fikir geldi. Bir anda Betül Hanım'a döndü:

- Dur anne, patates haşlama!
- Peki ne yapayım Mina?
- Yumurta haşla.
- Buzdolabına bir bakayım.

Betül Hanım, dolabın kapağını açar açmaz Mina; patatesi alıp hızla savaş meydanına benzeyen dağınık odasına götürdü. Çekmecesini açtı ve patatesi içine yerleştirdi. Bu sırada Betül Hanım mutfaktan seslendi:

- Mina, üzgünüm ama hiç yumurta kalmamış. Çünkü baban dün sabah hepsini domatesli peynirli ekmeğin için kullandı.

- Tamam anne!

Mina, çekmecesini açtı ve patatesi çıkardı. Patates, sinirli sinirli Mina'ya bakıyordu. Derin bir nefes aldı, konuşmaya başladı:

- Söyler misin bana, bir insan ayaklarını yıkamayı hiç düşünmez mi? Çekmecenin içi o kadar kötü kokuyor ki havasızlıktan boğuluyordum. Hatta bu çekmeceye isim bile verdim: "F.K.K.B.Ç.Ç." Açılımı ise "Felaket Kötü Kokan Berbat Çorap Çekmecesini!"

- Abartma patates. Tamam, çoraplarım kötü kokuyor olabilir ama haftada bir gün yıkanıyorum yani.

- Eğer annenin yerinde olsaydım senin gibi dağınık bir kıza haftada bir değil, günde dokuz kere yıkanmasını söylerdim.

- Annemi patates olarak görmek istemem.

- Mina, beni kızdırıyorsun!

Mina daha fazla konuşmadı. Çünkü patatesin kızdığı zaman nasıl alev aldığını, çok iyi biliyordu. Bu sırada Mina, bir şey fark etti: Betül Hanım'ın terlik sesi. Şıp, şıp, şıp! Hemen patatesi sakladı. Sonra annesinin karşısına çıktı.

- Ne oldu anne?

- Bir şey yok Mina. Sadece yorganını değiştireceğim.

- Olmaz!

- Neden her şeye olmaz diyorsun? Kesin benden bir şey saklıyorsun.

Mina, annesi ısrar edince fazla dayanamadı. Anlattı, anlattı. Annesi önce inanmadı fakat patates, "Doğru!" deyince anladı.

Betül Hanım'ın bununla ilgili bir fikri vardı. Patatesi yemeyecek; toprağa ekeceklerdi. Yeni patatesler çıkacaktı. Bu harika bir fikirdi.

Yazar: Rabia Meryem Yılmaz (9 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Çizer: Duru Nil Baş (10 Yaşında)

İskenderiyeli Bir Dahî

Hepinize merhaba sevgili Mudita okuyucuları. Bu sayımızda çok zeki ve bilgin bir hanımla röportaj yapacağız. Vee bu sayıdaki konuğumuz Hypatia! Onu tanımıyor musunuz? Endişelenmeyin! Şimdi öğreneceksiniz, hazırsanız başlayalım.

-Merhaba Bayan Hypatia, bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

-Tabii, benim adım Hypatia. İskenderiye'de doğup büyüdüğüm için İskenderiyeli Hypatia olarak bilinirim. 350 yılında doğdum. Aslen bir matematikçiyim, aynı zamanda bir filozof ve bir astronomum. Babam Theon'da astronomide kullanılan usturlabın mucidi olarak bilinir.

-Bu kadar çok alanda nasıl bilgi sahibi olabildiniz?

-Ben doğduğumda babam bana sanat, edebiyat, felsefe, din, astronomi ve matematiği bizzat kendisi öğretti. Yaşadığım yer olan İskenderiye müze ve kütüphane bakımından çok zengin bir yerdi. Bilgiye ulaşmak konusunda çok şanslıyım. Meraklı bir çocuktum ve bu şansımı iyi değerlendirdim. Bilim öğrenme yolunda hızla ilerledim, hatta yaşadığım yer ile yetinmedim, henüz genç bir kızken daha fazla şey öğrenmek için dünyayı gezmeye karar verdim.

-Bu bilgileri başkalarına nasıl aktardınız peki?

-Matematik ve astronomi üzerine kitaplar yazdım. Bunun yanında bir sürü öğrenciye dersler verdim.

-İnsanlar sizi sever miydi?

-Elbette beni sevenler vardı. Özellikle de politikacılar. İşlerine yarıyordum çünkü. Devlet tarafından takdir ediliyor, öğrencilerim tarafından da seviliyordum. Ama halktan bir grup benim bu durumumu kıskandı ve bana bir suikast düzenlediler.

-Buna çok üzüldük Bayan Hypatia. Sizi tanımak çok güzeldi. İskenderiyeli Hypatia'ya bizimle röportaj yapmayı kabul ettiği için teşekkür ediyoruz.

Yazar: Fatma Şeyma Keflioğlu (12 Yaşında)

Editör: Hatice Ebrar Dürüyen (11 Yaşında)

Fetih Günü

Merhaba, ben Ten. Akşemseddin'i tanır mısınız? Hani Fatih Sultan Mehmet'in sayın hocası. İşte ben de onun kalemiyim. Her zaman Akşemseddin'in cebinde olduğum için, yaşadıkları her olaya tanık oldum...

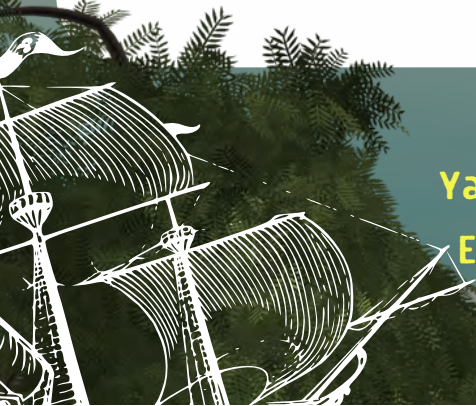
O gün hava hafif güneşli ve bulutluydu, Akşemseddin ile birlikte Fatih Padişahın yanına doğru yola çıktık. Fatih Akşemseddin'i görünce koşup elini öptü, hâl hatır sordu. Koca padişah hiç birisinin elini öper mi? Bu olay hep tuhafıma gider. Neyse konumuza dönelim. Fatih Akşemseddin'in oturması için bir tabure koydu ve İstanbul'u nasıl fethedebileceği hakkında konuşmaya başladılar. Aklıma Fatih'in küçüklükteki okul günleri geldi... Akşemseddin bir çocuğa bir şeyler öğretmenin coşkusuyla Fatih'e harfleri öğretiyor, Fatih ise kâğıt uçak yapıp camdan atıyordu. Ben bunları düşünürken Fatih ile Akşemseddin sohbeti bitirmiş, düşmanın ne yaptığına bakmak için askerlerin yanına doğru gidiyordu. Bunu hem konuşmalarından hem de Akşemseddin'in Fatih'e yetişmek için attığı adımlardan anlamıştım. Tam ulu çınar ağacının yanına gelmiştik ki kendimi çamurun, yağmur kokusunun içinde buldum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken bir kadın beni eline aldı cebindeki kelebek desenli mendili ile beni temizleyip cebine koydu. Dur bir dakika! Bu cep nane; evet evet tam da taze nane kokuyordu. İçimden "Umarım bu kadın iyi niyetlidir," diye geçirdim. Birkaç dakika yürüdükten sonra kadın durakladı. İçeriye girdi ve "Sayın padişahım bu kalem sizinkilere çok benzer. Sizin midir?" dedi. "Yaşasın! Akşemseddin'e geri döndüm," diye geçirdim içimden. Kadın beni cebinden çıkarıp Akşemseddin'e verdi. Akşemseddin: Kalem benimdir, fakat padişah odur," dedi genç Fatih'i göstererek. İçimden "Çoğu cümlesinin sonunda Fatih'i göstererek; Padişah odur diyor. Hiç padişahını bilmeyen millet olur mu?" dedim içimden.

İkili kuşatmaya bakmak için ayaklandı. Ben ise korkudan cepleri tirmalıyordum. Bu kuşatma elli üç gündür sürüyordu fakat hayatımda ilk kez bir savaşa gidecektim. Savaş gece gündüz durmadan sürüyordu. Biraz yol aldıktan sonra savaşı gördüm. O sırada Fatih "Hocam kaleminizi alabilir miyim?" diyerek beni Akşemseddin'den aldı. Padişahın elinde olduğum için çok heyecanlıyım. Acaba benimle ne yapacaktı? Lavanta kokulu, ortasında, üstü proje ve çizimlerle dolu meşe ağacından yapılmış masa bulunan güneş ışığının zar zor girdiği yeşil çadıra girdik. Fatih kâğıdının üzerine benimle minik minik resimler çizmeye başladı. Çiziminde tepeler, ortasından zincir çekilmiş bir deniz vardı. Durun bir dakika bu; İstanbul Boğazındaki zincir değil miydi? Ben Fatih'in resminde ne çizdiğini anlamaya çalışırken beni resimdeki denizin üstüne getirip minik minik gemiler ekledi. İçimden bu gemiler o zincirden nasıl geçecek diye düşünürken Fatih gemilerden tepeye uzanan bir ok çizdi. Çok şaşırmıştım. Acaba bu gemiler düşman gemisiydi de Fatih onların tepeye çarpmasını mı istiyordu? Fatih beni ve kâğıdını alarak Akşemseddin'in yanına koştu. Projesini hocasına anlatmaya başladı. Gemileri karadan yürüteceğini söyleyince şaşkınlığım iyice arttı. Bu çok akıllıca bir fikirdi.

Gemilerin denizden askerlerimizin de karadan mücadelesiyle fetih kazanılmak üzereydi. Askerlerimiz surlara tırmanmaya çalışıyor, düşmanlar ise askerlerimize ok ile saldırıyordu. O da ne surlara bir asker çıkmıştı. Bu, bu Ulubatlı Hasan idi. Sancağı sura dikerken vücuduna batan oklar onun vatan sevgisi kadar güçlü olmadığından ölmemiş ama çok bitkin düşmüştü. Sancağı sura dikip şehit olarak son nefesini vermişti. Sevinsem mi üzülsem mi şaşırmıştım. Fatih ve Akşemseddin eve dönerken Akşemseddin beni çıkarıp "Bu kalem senin yaptıklarına az, ama hakkını helal et," dedi. Fatih "Helal olsun hocam," dedi ve o gün Fatih'in eline geçtim.

Yazar: Sümeyye İsra Çavdar (9 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Gizemli Kahramanlar

Yazar: Gözdenur Özdemir (13 Yaşında)

Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (12 Yaşında)

Çizer: Gözdenur Özdemir (13 Yaşında)

Sıcak bir yaz günüydü. Kuşların cıvıltısı, esen hafif rüzgârın verdiği ferahlık ve pamuk şekere benzeyen bulutlarla kaplı gökyüzünün hemen altındaki veryüzünde işler biraz karıştı. Kıvırcık kocaman turuncu saçlarıyla çok tatlı bir kız olan Tuğçe, Cibirik kasabasında yaşıyordu. Haftada iki gün ziyaret ettiği dedesini çok özlüyordu. Yaz tatili olduğu için artık daha çok ziyaret edebilecekti ve çok mutluydu. Orman yolundan gidilebilen Hobidik kasabasına doğru yol aldı. Çünkü dedesi Hobidik kasabasında yaşıyordu. Ailesi iş için yurt dışına gitmişti. Bu yüzden evde yalnızdı. Komşusu olan Zeynep TeYZe onu her gün ziyaret eder ve ona nefis yemekler yapardı. Tuğçe, Zeynep TeYZe'yi çok severdi.

Az gitti, uz gitti, dere tepe düz gitti. Sonunda Hobidik kasabasına ulaştı. Dedesinin evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Çünkü ona çok güzel bir haberi vardı. Bu sefer dedesinin evine minik bir arkadaşıyla gidecekti. Onunla geçen yaz ormanda tanışmıştı. Yine dedesini ziyarete gidiyordu. Ama giderken bir şey oldu. Kafasına bir fındık düştü. Yukarıya baktığında kafasına fındık düşürenin sevimli bir sincap olduğunu görmüştü. Fındıkları temiz bir yerde afiyetle kırıp yemişti tadı hala damağında kalmıştı. Çok hareketli bir sincaptı bu, kıpır kıpırdı. Bu yüzden Tuğçe ona Kıpır ismini koydu. Kıpır konuşabiliyordu. Bu güne kadar kimseye kıpırdan söz etmeyen Tuğçe, dedesine her şeyi anlatacağı.

Kıpır ile tanıştığı günü dün gibi hatırlıyordu. Dedesine bahsedeceği tek mesele bu değildi. Cibirik kasabası tehlike altındaydı. Dedesinin evinin kapısını çaldı. Zeceri dede onu güler yüzle karşıladı. "Canım torunum gelmiş, hoş geldin fındığım benim," dedi. "Hoş buldum dedem!" diye karşılık verdi Tuğçe.

Zeceri dede; bilgin, mekanik mühendisliğiyle uğraşan, gözlüklü ve upuzun beyaz sakallara sahip biriydi. Bilgindi işte yoksa bakar bakmaz bir şey anlatmak istediğini nasıl anlayacaktı. Dedesine konuşan sincabını anlattı heyecanla. Dedesi onun nerede olduğunu sorduğunda ise Tuğçe gülümsedi ve birden kabarık turuncu saçlarının içinden elinde fındık tutan minnoş bir sincap çıktı. Zeceri dedenin şaşkın bakışlarının içinden geçen sincap, masanın üzerine zıpladı. O sırada Tuğçe kafasını sallamaya başladı, turuncu bukleler arasından düşen fındıklar tıkr tıkr bir koro oluşturdu. Dedesinin şaşkınlığı yerini karnını ağrıtan bir gülme krizine bırakmıştı. Ta ki Tuğçe'nin yüzündeki endişeyi fark edene kadar...

"Dede, Cibirik kasabası artık çok kirlî, insanlar çevreyi kirletiyor. Bu kirliliği durdurmazsak eğer kasabamız yok olacak," diye nefes almadan sıraladı kelimeleri peşi sıra. Çok büyük bir sorundu bu acaba ne yapıp Cibirik kasabasını kurtarılabilirlerdi? Düşünüp taşındılar ve Zeceri dedenin aklına müthiş bir fikir geldi. Bir makine icat edecekti, çöp kutusu biçiminde olacak ve kimse makinedeki sırrı fark edemeyecekti. Eğer yere çöp atan biri olursa, o kişiye yaptığı şeyin yanlış olduğunu söyleyecek ve bir siteyi incelemesi için öneride bulunacaktı. Bu sayede insanlar bilgilenecek ve bu hatayı yapmayacaktı. Planlamaları yaptılar. Tuğçe ve Sincap Kıpır poster ve kart alıp hazırlayacak ve dağıtacaklardı. Ama bunları ayarlamak için kimseye görünmemeleri gerekiyordu. Çünkü insanlar bu olayı gizemli bulup daha çok merak edip edebilirlerdi.

5 ay kıvamında geçen 5 günün sonuna gelmişlerdi ve işler tamamdı. Poster ve kartlar dağıtılıp atık kutuları ve kovaları yapıldı. Gerekli yerlerden de izin alındı. Artık kasaba sakinleri yaptıkları hatanın farkına vardı. Ama kimse gizemli kahramanların kim olduklarını hala bulamadılar. Yapılan icat, poster, kart ve sitelerin hazırlayan kısmında kocaman harflerle "Gizemli Kahramanlar" yazıyordu. Gizemli Kahramanlar kasabanın kurtarıcısı olmuşlardı. Ve her yerde onlar konuşuluyordu. Hikâye burada bitti ve Cibirik kasabası tehlikeden kurtuldu. Gökten üç fındık düştü. Biri okuyanın, biri yazarın ve biride Gizemli kahramanların başına düştü.

Taş Yüzüğü'nün Hikâyesi

Bir Nisan sabahı, güneş ışınları güverteye vuruyordu. Okyanusun kokusu kamaralara kadar ulaşıyordu. Ama bu güzel günün tadını çıkarmak yerine oflaya puflaya şifonyerin üzerinde bekleyen altın bir yüzük vardı. Yüzük çok dertliydi. Her gün takılmamanın üzüntüsüyle "Hiç taşım yok, hiçbir özelliğim yok çok sıradan bir yüzüğüm, beğenilmiyorum, keşke madenden hiç çıkarılmasaydım," diye söyleniyordu. Ama bugün güzel bir şey oldu ve kamarada yüzükle birlikte yaşayan kadın yüzüğü beklediği yerden alıp parmağına taktı. Çok mutlu oldu yüzük. Birlikte güverteye çıktılar. Kadın martıları beslemeye başladı. Yüzüğün aklına kendisi kadar parlak bir fikir geldi. Artık dayanmadığı bu sıkıcı hayattan kurtulmak için nefesini tuttu ve kadın simitleri havaya fırlatırken tüm gücüyle parmağından kayıp kendini okyanusun engin sularına bıraktı. Bilmediği bir şey vardı ki: Hayatta verilen kararlar kimyasal değişimler gibiydi, bazen geri alınması mümkün olmayabilirdi.

Yüzük, sadece birkaç metre düşerim diye düşündü. Ama pek de öyle olmadı, gün ışığı kaybolana kadar düşmeye devam etti. Düştü, düştü, düştü... En sonunda Mariana Çukuru'nun dibinde uyuyan bir fener balığının olta olarak kullandığı fenerine giriverdi. Balık fenerine takılan bu yabancıyı hemen fark etti ve ne olduğunu anlamadığı parlak halkayı pek de hoş görmedi.

Yüzük:

- Affedersiniz Bay Fener Balığı, sizi rahatsız etmek istememiştim. Hemen buradan ayrılıyorum.

Yüzük oltadan çıkmaya çabaladı ama başaramadı. Fener balığı kibar görünmeye çalışarak:

- Önemli değil, ancak bence biz ayrılmak için tanıdığım girdap ailesinden yardım alalım.

Yazar: Ali Hamza Akgül (10 Yaşında)
Editör: Elif Bilge Turna (12 Yaşında)
Çizer: Kerem Özsoy (11 Yaşında)

Yüzük teklifi kabul etti. Bu iş için güçlü bir girdap bulmaya karar verip, her gün sıcak ve soğuk hava akımlarının yer değiştirerek oluşturduğu girdap takım odalarının olduğu sualtı apartmanına gittiler. Girdaplara girip ayrılmayı denediler, ama nafile. Girdaplar onları sadece başka yerlere savurdu. Tüp solucanlarına tutunarak durabildiler. Solucanlar olmasa kendilerini başka bir okyanusta bulabilirdiler.

Girdaplar işe yaramamıştı. Fener balığının aklına yüzüğü kırmak geldi ama bunu O'na söyleyemezdi. "Tanıdığım çok güçlü bir mantis karidesi var, seni çeker alır ayrılırız, yeniden özgür oluruz," dedi. Mantis karidesine kadar yüzdüler çok yorulular. Yüzük uyuyakalmıştı. Fener balığı bunu fırsat bilerek mantis karidesine yaklaştı ve durumu anlattı. Mantis karidesi güçlü kiskacıyla yüzüğü parçalamaya çalıştı. O sırada yüzük acıyla uyanı. Zıplayınca kiskaçtan kurtuldu, buna sinirlenen zaten aşırı sinirli de olan mantis karidesi okkallı bir kiskaç yumruğuyla onları bambaşka bir yöne uçurdu. Duramıyorlardı. O hızla kendilerini ağız kocaman açılmış bir ispermeçet balinasının içinde buldular. Boğazı dar olan balina fener balığını yutamadı ama yüzük balinanın midesine indi. Fener balığı kaçıp kendini kurtardı.

Yüzük, Balinanın midesindeki kalamarlarla kaçış pilavı yaptı. Önce pirinçler yıkanacak, yağ bir güzel eritilecek... Hahahaha... Her türlü pilav yapılıyor sonuçta kaçış pilavı da olur dedim. Neyse plana dönelim. Balinanın yüze çıkmasını bekleyecekler, fırsatını bulunca, balinanın sırtındaki hava deliğinden kaçacaklardı. Öyle de oldu plan tıkırındaydı. Ama bir şeyi hesap edememişlerdi. Yüzük sudaki o taşıyla balinanın hava deliğinden fırladı ve kabuğu açık bir istiridyenin içine düştü. Kabuk, hemen kapandı. İçindeki inci, yüzüğü görünce yılların yalnızlığıyla sınıksız sarıladı. Yüzük de bir inciyle birlikte olmaya sevindi. Nihayet gösterişsiz yüzük olmaktan kurtulup kocaman bir taşı olan yüzük olabilecekti. Birbirlerine sarılıp bulunana kadar mutlulukla beklediler.

Anlatılamayan

Kuru gül yaprakları çevrelemiş etrafımı, oturuyorum.
Gözlerime hislerimi anlatıyorum, seni görüyorlar.
Huzurlu varlığını, saat 5'te kalkan otobüsünü.
Sonra da İstanbul'un en güzel yerinden,
Karanlığın anlatılamayan varlığına teslim oluyorlar.
Bu sefer gözlerim buluyor gerçekliğini, en bilinmez şeyleri.
Yalnız kalmış, sevgisini kalbine bastırmış ve sorgulanamaz hisleriyle,
Gece yarısına yalvarıyorlar, kırık hayallerinin örtülmesi için.
Ömür boyu yapmaya uğraştıkları, süslü kutularını çıkarıyorlar.
İçine koydukları, eski aşıkların mektuplarını,
Sonsuz maviliğin içinde, rengini kaybetmiş arzularını.
Yıpranmış gözlerle bakan, aynaya bakıyorum.
Beni sana dair hatıralara sürüklüyor.
Sorguluyorum bu büyük dehlizde,
Anlatılamayanımı bulduğumu hissediyorum.
Sonra tekrar dönüyorum,
Kalkan otobüsün sesini bastıran,
Onlarca hayatın, anlayamadığım uğultusuna...

Belirsiz Normallik

Bardaktan boşalırcasına hızlı ve fazlaydı,
Kitapların sayfalarını bir bir çevirişim.
Sürekli denk geldiğim şiir,
Sardunyaların bu dünyanın aldatışı gibi kendini unutturamayan kokusu,
Seslerin acımasız parçaları,
Üşümek için boynuma doladığım atkı,
Korkuluk gibi beni savunmasız bırakan sorularım,
Titreyen alev,
Ve biçare kibritin siyahlığı,
Boş bir bardak olan geçmişi, hala kafasına dikmeye çalışan sarhoş,
Meyhanede büyüyen kınalı bebeğin kuşkusuz portresi,
Yumuşacık saçların kirlilik yemini etmesi,
Yeni denizlerin eski gemileri götürmesi,
İnsan denen varlığın boşluğa yazıp sildiğinde iz bırakmayacağını düşünmesi,
Kızgın göklerin beyazlığını yitirmesi,
Karanlık olan bir yerde hâlâ bakmaya çalışmak...
Bile bile ladese düşmek,
Bu bedbahtlığı bir türlü bırakamamak,
Kahr çekmek
Güzellikleri basit zannedip sonra kötülük çukuruna düşmek,
Martıların bile ağlayışlarını bastıramadığı çöplük,
Yüzüme tüküren ikinci his;
Korku...

Şair: İpek Akar
Editör: Hatice
Ebrar Dürüyen

EN YAKIN

Yazar: Haticegöl Bogoçlu (9 Yaşında)
Editör: Zehra Kaya (13 Yaşında)
Çizer: Bennu Önal (10 Yaşında)

Luna çok sevecen bir kızdır. Derlerine iyi çalışır, ödevsiz okula gelmezdi. Bir gün Luna her zamanki gibi odasına ders çalışmaya gitti. O sırada pencerede gördüğü şeye inanamadı. Gökyüzünde yıldızlar kayıyor, gökyüzünü şenlendiriyordu.

Aşağı indiğinde bu görüntünün dışarıdan daha iyi gözükmesini düşündü ve aşağı indi. Sanki yıldızlar gökyüzünde dans ediyordu. Annesinin pişirdiği kekin kokusu da bu görüntüye eşlik ediyordu. O sırada kayan yıldızların arasından minnacık bir yıldız gitgide büyümeye, koskocaman bir yıldız olmaya başladı. Luna bundan korksa bile bunun gerçek olmayacağını biliyordu ancak bu gerçektir. Luna bunun bir yanılsama olduğunu veya gözlerinin bozulduğunu düşündü. Yıldızın büyüdükçe rengi solmaya başlamıştı. Acaba neden rengi soluyordu? Bu iyi bir şeymiş gibi gözüküyordu. En sonunda yıldız yer yüzüne inmiş, Lunaların bahçesine düşmüştü. Ne şanslı bu böyle. Yıldız düştüğü için her yer tozla kaplanmıştı. Bu görüntü pek de hoş değildi. Bahçenin ortasına inen yıldızla baktı Luna. Hayal ettiğinden daha büyüktü. Yıldız büyük olsa bile bu karanlıkta görünmüyordu.

Gözleri kör eden bu yıldız ne olmuştu böyle? Yıldız hiç konuşmadan gökyüzüne bakıyordu. Havada bir parçacık hüznü vardı. Bunu hisseden Luna Yıldız'a sormak istedi. İlk başta çekindi. Çünkü bu özel bir olaya benziyordu. Ama en sonunda cesaretini topladı ve:

“Merhaba güzel Yıldız, ben Luna. Neden moralin bozuk böyle?” Yıldızdan ses seda yoktu. Durumu gerçekten ciddiye aldı. Yıldız sarıldı Luna. Annesinin yaptığı kekin artık önemi yoktu. Bir süre Luna Yıldız'ın konuşmasını bekledi. Yıldız en sonunda:

“Ben gökyüzünde Ay'a en yakın yıldızdım. Artık kardeşlerim beni kıskandı ve beni ittiler. Ben de dengemi kaybettim ve sizin bahçenize düştüm e...”

“Ben Luna” dedi heyecanla. “Belki de arkadaş olabiliriz. Hem de bu kötü olayı unutmamız oluruz,” dedi Luna. “Tamam. Şey... Gökyüzüne ulaşmama yardımcı olamaz mısın?”

“Maalesef,” dedi Luna solgun bir sesle. “Ancak seni bahçemizde saklarım. Hem birlikte oyunlar oynar, hem de iyi kötü bütün günlerimizi anlatırız.” Yıldız başını

“tamam” dercesine salladı. Ancak bir süre ev hasreti çekecekti. Olsun, bu birlikte kalamazlar anlamına gelmezdi. Luna: “Biliyor musun, benim adımın anlamı Ay. Sen evinden uzaksın belki ama Ay'a hâlâ en yakınsın.”

Yıldız'ın bu duruma olumsuz bakması artık imkansızdı. “Sen haklısın. Hâlâ Ay'a en yakın yıldız benim,” dedi yıldız gülümseyerek.

SON AYI

Yazar: Dildade Sarı (10 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)

Çizer: Zeynep Öyküm Temiz (10 Yaşında)

Hannah Gold'un bir kız ile kutup ayısının arkadaşlığını kaleme aldığı bir romandır Son Ayı. Birçok ödül alan bu roman, yazarın ilk kitabıdır. Roman, yaşlılarına göre farklı, cesur bir kız olan April Wood ile adada yalnız yaşayan bir ayının tanışma hikâyesini ve aralarında oluşan bağı anlatıyor.

April çocuk yaşta annesini kaybetmiş ve sonrasında da kendisiyle pek ilgilenmeyen babasıyla yaşamını sürdürmüştür. Bir bilim insanı olan babası, eşini kaybettikten sonra kızına olan ilgiyi de kaybetmiştir. Keşke ilgisini yitirmek yerine eskisinden daha çok ilgilenseydi kızı ile. Belki de o zaman April'un hayatında yaşadığı sorunlara birlikte çözümler bulabilirdi. April da bu duruma üzülüyor, babasıyla daha çok vakit geçirmek istiyordu. Bu yüzden de babasına gelen, altı aylığına Ayı Adası'na gitme görevi ve sonrasında babasının "Orada bizden başka kimse olmayacak," sözü içinde bir şeyler kıpırdatıyordu.

Aslında babasının bu sözü pek de doğru sayılmazdı. Çünkü adada April gibi birinin yardımını bekleyen bir ayı vardı. Bu bölümde April'un babasıyla olan iletişiminin değişmediğini fark edince üzülmüş ancak Ayı ile tanıştığı içinde çok mutlu olmuştu. İlk başlarda April'un Ayı ile olan karşılaşmaları ve ayının vahşi bir hayvan olmasına rağmen April'un fazla cesur bir şekilde ayıya yaklaşmasına da çok şaşırılmıştı. Ancak April bu durumları göz ardı edip Ayı'ya yiyecekler getirip iletişimini günden güne güçlendirmişti. Ayı konuşmasa da kükremesi, arka ayakları üzerine yükselmesiyle aralarındaki bağın oluşmasında katkı sağlıyordu. Küçük bir kızın kendi boyundan kat ve kat büyük olan vahşi bir ayıyla olan iletişimleri beni hayran bırakmıştı. Ancak gerçekçilik açısından, kızın ne kadar cesur olursa olsun karşısında vahşi bir hayvan olduğunu bilmesini ve daha temkinli hareket etmesini isterdim ve bir de kitapta ölen annesinden pek fazla bahsedilmemesi de April'a empati yapmama destek oldu.

Ayrıca kitabın günümüzün büyük sorunlarından olan küresel ısınmaya da dikkat çekmesi çok hoşuma gitti. Bu tür büyük ve tüm dünyayı, dünyada yaşayan bütün canlıları etkileyen bu sorunun çevremizde daha çok bahsedilmesi ve ne tür önlemlerin alınması gerektiği hakkında konuşulmasına da özen göstereceğim. Çünkü sadece ayılar değil hiçbir canlı son olmayı hak etmiyor. Son Ayı romanının, yazarın ilk kitabı olmasına rağmen bu derece derin ve önemli konulara yer vermesi çok hoş bir hareket.

Kitabın resimlenmesinden bahsedecek olursam fazla resim olmaması küçük yaştaki arkadaşlarım için pek sevindirici bir şey olmasa da daha çok hayal etmek amacıyla bence güzel olmuş. Ayrıca sayfa sayısı, resim çokluğu ve etkileyici, duygusal birkaç bölümden dolayı küçük yaştaki arkadaşlarıma pek tavsiye etmiyorum. Ancak 10 yaş ve üzeri okurların kesinlikle okuması gereken bir kitap olduğundan da eminim. Uygun yaştaki arkadaşlarım, henüz okumadıysa bir an önce kitabı almalarını ve keyifle okumalarını umuyorum.

Başlık Adında Bir Başlık

Çok eski zamanlarda yazı ilk keşfedildiğinde; tarihte yazılan ilk kitaba başlık bulurken çok heyecanmışlar. Törenler düzenlenmiş. Tam da kurdele kesileceği anda bir adam çıkagelmiş ve şöyle demiş: "Kitabın başına konulacak şeye başlık diyemezsiniz. Çünkü benim icat etmiş olduğum ve kafaya takılan şeyin adı başlıktır."

Kral da, oradaki insanlara şöyle demiş:

-Aman! Boş verin şu adamı. Aynı isim kullanılamaz mı?

Adam da törene zaten bir başlık türü olan şapka ile gelmişmiş. Tam o anda şapka ile kitap başlığı birbirilerine sinirli sinirli bakmışlar. İşte bu bakış yüzyıllarca sürece kavganın başlangıcıymış.

İKİNCİ BÖLÜM: 600 BİN YIL SONRA

Bu olayın üzerinden 600 bin yıl geçmiş. Adamın biri bir hata yapmış. Aslında bu hatayı bilerek yapmış. Çünkü 600 bin yıl önce başlamış olan başlık kavgasının o gün bitmesini istiyormuş. Bir başlık türü olan şapkayı takarak kitap okumaya başlamış. Özellikle de kitabın başlığını defalarca okumuş. Doğal olarak bu iki başlık türü de kavga etmiş. Biri demiş "En başlık benim!" diğeri demiş "Hayır enn başlık benim!" Adam bilmiyormuş gibi yaparak demiş ki:

-Neler oluyor?

Bir başlık türü olan şapka olanları anlatmış. Adam demiş ki:

-Hadi nüfus müdürlüğüne gidelim. Halledelim bu işi.

Vee sonuç:

İkisine de, ayrı ayrı kimlik çıkartılmış.

Yazar & Çizer: Salih Doygun (10 Yaşında)
Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

AYI

OBABAŞI OLURSA?

Ayının en büyük hayali obabaşı olmaktı. Tam beş yıl, iki ay, üç hafta, altı gün, on beş saattir izcilik ile ilgili bildiği bilgileri öğretebileceği bir öğrenci arıyordu. Mağarasından palas pandiras çıktı. Akşamdan beri özene bezene hazırladığı afişi bir öğrenci bulma umuduyla mağarasının kapısına astı: Tak tak tak. "Obabaşından özel izcilik dersi. Katılmak isteyenler beş adım kuzeybatı yönündeki mağaraya başvurabilir."

Birkaç gün sonra üç yavru tavşan, ayının mağarasının kapısında duran boş kaplumbağa kabuklarına ellerindeki havuçlarla güm güm vurdular. Ayı, öğle şekerlemesinden ansızın uyanmış olmanın verdiği kızgınlıkla paldır küldür mağaradan çıktı ve bağırdı:

- Ne istiyorsunuz benden!

Tavşanlar afişi göstererek ayıya kurs için geldiklerini anlattılar. Ayının gözleri Samanyolu Galaksisindeki en parlak yıldız gibi parıldadı ve uzun zaman sonra öğrenci bulmanın verdiği sevinçle tavşanları sımsıkı kucakladı. Tombul yanaklarından şapur şapur; azıcık da şapır şapur öptü. Sonra neşeyle ilk ders için hazırlandılar. Ayı büyük bir ciddiyetle sözlerine başladı:

- İzciliğin en önemli adımı yemek bulmaktır. En leziz balları bulmak için arıları takip edebilirsiniz.

- Ama biz havuç bulmak istiyoruz.

Ayı ormanda havucun nasıl bulunacağını bilmiyordu. Doğrusu havucu pek sevdiği söylenemezdi. Leziz mi leziz ballar, şeker kokulu armutlar varken havuçtan bahsedip ilk öğrencilerini sıkmak istemiyordu. Hemen ikinci adıma geçti.

-Hadi kamp yapalım!

Kampta ilk aşama çadır kurmaktır. Ayı tavşanlara uzun uzun nasıl çadır kurulacağını anlattı. Tavşanlar kendi çadırlarını çabucak kurdular. Dönüp ayıya baktıklarında onun çadırla boğuştuğunu gördüler. Tavşanlar elbirliği ile ayının çadırını da kurdu. Ama ayı çadıra sığmadı.

- Belki de bir süre kahvaltıda, öğle yemeğinde ve ikindi çayında mis kokulu ballı krep yemeye ara versem iyi olur.

O sırada orman sakinlerinden birkaç kahkaha yükseldi. Ayı obabaşı olarak çadıra girmeyip nöbet tutacağını söyledi. Aslında başlangıçta her şey iyiydi ama minik öğrencileri onu bir hayli yorduğundan nöbet tutarken horul horul horlamaya başladı. Orman sakinlerinden bir kahkaha daha yükseldi:

- Sıradaki dersimiz yemek bulmak öyle değil mi?

- Böyle hevesli öğrencilerim olduğu için çok şanslıyım. Hadi hepimiz ormana dağılalım ve size öğrettiklerimi anlayıp anlamadığınıza bir bakalım.

Saatler sonra çadırların yanında toplandıklarında yiyecek bulan yalnızca tavşanlardı. Ayı arıların saldırısına uğramıştı. Saatlerce koşmak zorunda kalmış, dikenli çalılara paldır küldür yuvarlanmış, bir kirpi tarafından oklanmış ve üstelik yirmi kurt kadar acıkmıştı. Mecburen o gün havuç yemek zorunda kaldı. Tavşanlar heyecanlıydı.

- Sıradaki adımımız ne?

Eve gidip uyumak, diye cevap verdi ayı. Bir daha bilmediği işleri yapmamaya dair kendine söz verdi. Ardından tavşanlar ve ayı el ele tutuşup seyirciyi selamladılar. Tiyatro gösterisi sona ermişti. Orman sakinleri uzun ve coşkulu bir alkış tuttu.

Seyirciler arasındaki gazeteci ise tiyatroyu çok beğendi.

"Bundan Dergi Mudita'ya güzel bir haber olur," dedi.

YAVUZ'UN DEVESİ

Yazar: Salih Doygun (10 Yaşında)

Editör: Zeynep Özdemir (14 yaşında)

Adım Kasva. Babam bana Hz. Muhammed'in devesinin ismini vermiş. Günlerden bir gün dolaşmaya çıkmıştım. En iyi arkadaşım kaplumbağa Kabuk'u aradım ama bulamadım. Yaşadığımız vadinin delikanlı abisi Sürat'a sormaya karar verdim. O gerçek bir Arap atı ve senin yaptığın kâğıt uçaklardan kat kat fazla hızlıdır. Ama ne yazık ki onu da bulamadım. Korktum, içimi bir ürperti kapladı. Çünkü dedem, uzun yıllar önce bir anda ortadan yok olan hayvan arkadaşlarından bahsetmişti. Hemen arkadaşım Seyyah'a danıştım. O bir leylek ve bilirsiniz ki leylekler uzun yollar gider - daha doğrusu havalar uçar- ve hafızaları çok güçlüdür. Belki arkadaşlarımı kimin kaçırdığını görmüştür diye düşündüm. Leylek bana çok güldü. Ama bir yerden bahsetti. Kısaca özetlemek gerekirse, Osmanlı isminde uçsuz bucaksız bir ülke olduğundan ve padişahlarının hayvanseverliğinden bahsetti.

Kurucuları 1. Osman köpeği Karabaş'ı, 2. Orhan kedisi Tekir'i, 1. Murad tavşanlarını, 1. Beyazıt tavus kuşlarını ve hepsi de atları çok sever. Bu hayvanları ormanlardan alıp saraylara götürürler, arkadaşların için üzölmene gerek yok. Eminim sarayda güzel bir hayat yaşarlar, dedi.

Ben bunları duyunca mutlu oldum ama onları bir daha göremeyecektim ve bu kalbimi acıtan bir durumdu. O zamanlar küçük bir yavruyudum. Yıllar geçti, büyüdüm. Yeni arkadaşlarım hatta yavrularım oldu ama çocukluk dostlarımı hiçbir zaman unutmadım. Bir gün eski güzel günleri düşünerek bir yürüyüş yaptığım sırada aniden ortaya çıkan iki adam beni tutup götürdüler. Ne kadar dirensen de onlara karşı koyamadım. Uzun bir yolculuktan sonra kalabalık bir kafileye katıldık. Etraftakilerin konuşmalarından bunun Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim'in ordusu olduğunu anladım.

Hava inanılmaz sıcaktı. Hiç su yoktu. Deve olmama rağmen zorlandım. Ama o geri adım atmadı. Onun, korkunç Tin çölünü dev toplar taşıyarak geçişine şahitlik ettim. 8 yılda 80 yıllık iş yaptı. Ölümü göze aldı. Şah İsmail'in kum gibi askerinin üzerine tek başına yürüdü, hiç korkmadı. Beraber Çaldıran'da savaşmış, Mısır'ı fethettik.

Kabe'yi ele geçirip halife olurken de beraberdik. Bunları size anlatabildiğim için çok ama çok mutluyum. Ne yazık ki Yavuz şu an çok hasta. Yerine oğlu Süleyman geçti. Ben de artık çok yaşlandım ve bir sürü çocuğum oldu. Lütfen çocuklarımı üzmeyin, nesillerini tüketmeyin. Olur mu?

Sorunlara Çözüm:

ÇÖZÜM BAKANLIĞI

Bazen okuldayken zorbalığa uğrayabiliriz ve kendimizi yalnız hissedebiliriz. Size tanıtacağım bu eğlenceli kitap ile içinizde minicik bir yalnızlık hissi kalmayacak. Kitabımızın kahramanlarından Nina, on bir yaşında, maceraperest bir kız çocuğudur. Babasının eve getirdiği mektubu heyecandan duramadığı için açmıştır. Okulda Sophia adında bir kızdan zorbalık gören Ruben'in Çözüm Bakanlığı'na yazdığını görünce şaşırır ve bu durumu hemen arkadaşı Alfa ile paylaşarak meseleye çözüm aramaya başlarlar. Ruben'i iyice tanıyıp ona yardımcı olduktan sonra Çözüm Bakanlığı'nı yeniden kurmak isterler. Bunu yapabilmek için üç tane sorun çözmeleri gerekmektedir. İlk çözüm, Alfaların oturduğu apartman dairesinin önündeki oyun duvarının yakın zamanda belediye tarafından yıkılacak olmasıdır. Beraber çalışarak duvarın yıkılmasını önlerler. Ancak önlerinde büyük bir engel daha vardı: Gümüş Adamlar.

Kitabı okumanızı tavsiye ederim. Hem macera hem yardımlaşma hem de yaptıkları şeyin arkasında durarak devamını getirme öyküsüdür. Daha fazla spoiler* vermesem iyi olacak. Kitabı okurken yanına bazı notlar almayı unutmayın. Siz de benim gibi notlarınızı aldığımız post-itleri gözyaşlarınızın ıslattığı nemli kısımlara yapıştırabilirsiniz.

Bu kitabı, okulda zorbalığa uğrayan arkadaşlarınıza önerebilirsiniz. Şimdi sizinle beraber küçük bir oyun oynayalım. Bir Çözüm Bakanı olduğunuzu düşünün. Herkesin sorunlarına çözüm bulabiliyorsunuz. Kendinizi zorbalığa uğrayan birinin yerine koyun ve aşağıdaki sorulara cevap verin.

- 1)Neden zorbalığa uğruyorsunuz?
- 2)Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?
- 3)Karşıdaki kişi bunu size neyi amaçlayarak yapıyor olabilir?

Bu sorulara çözüm bularak kendinizi rahatlatabilirsiniz ya da zorbalığa uğrayan arkadaşlarınıza yardımcı olabilirsiniz. Şimdi biraz da kitabımızın yazarından bahsedelim. Sanne Roseboom Amsterdam Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünden mezun olduktan sonra on yıl boyunca bir gazetede editör olarak çalışmış. Bir dönem İngiltere'de muhabirlik yapmış ve dergilere hikâyeler yazmış. Yaklaşık sekiz sene üzerinde çalıştığı Çözüm Bakanlığı 2016 yılında yayımlandı ve kitap bir seriye dönüştü. Ancak bizim ülkemizde sadece Çözüm Bakanlığı'nın birincisi dilimize çevrildi. Eğer kendinizi özellikle psikolojik olarak kötü hissediyorsanız bu kitap size iyi gelecek.

Yazar: Sanne Roseboom
Editör: Tuğçe Özdeniz
Resimleyen: Mark Janssen
Çevirmen: Hasan Türksel

Sayfa Sayısı: 195
Yaş grubu: 9-10-11+
Yayınevi: Can Çocuk
*Spoiler: O konu hakkında detaylı bilgi

rüyalara dair

Yazar: Halime Çoban (14 Yaşında)
Editör: Elif Bilge Turna (12 Yaşında)

“Uyurken zihinde beliren olayların, düşüncelerin bütünü” şeklinde tanımlanan rüya, Arapça “görmek” anlamına gelen “ra’a” kelimesinden türemiştir. Eş anlamlısı olan “düş” sözcüğü ise Türkçe bir kelimedir. Düş, “düşünce” ile aynı kökten gelmektedir.

Rüyalar bizim yansımamızdır, hayatımızın yansımasıdır. Rüyamızda gördüğümüz şeyler hiçbir zaman yabancı değildir. Hepsi de bizden, hislerimizden, günlük hayatımızdan kesitlerdir.

Rüyalar incelenerek kişi ile ilgili pek çok sonuca varılabilir, onun günlük hayatında nelere odaklandığı, nelere takıldığı rahatlıkla anlaşılabilir. İşte tamda bu yüzden rüyalar insanı tanımak için, kişinin kendini anlayabilmesi için harika bir yoldur. Tabii siz “Kendimi tanımak için rüyalara da kalmadım!” diyorsanız, o başka. Fakat psikologlar gibi bu alanla ilgilenen insanlar sizin rüyalarınıza bakarak sizin hakkınızda pek çok çıkarım yapabilir.

Araştırmalara göre, aynı bölgede yaşayan insanlar benzer rüyalar görüyormuş. Yine araştırmalara göre, rüyamızda asla tanımadığımız yüzler görememiştik. Her ikisinin de sebebi rüyaların kişilerin hayatının yansıması olmasından başka bir şey değildir. Bir örnek daha: Televizyonlar siyah beyazken insanların ezici bir çoğunluğu siyah beyaz rüyalar görüyordu. Renkli televizyonlar ortaya çıktığında renkli rüya gören insanların sayısı arttı.

Rüyanızda gördüğünüz her şey semboliktir. Çiçek aslında sadece çiçek değildir eğer sizin için bir anlamı varsa. Her sabah ekmek aldığımız fırın sizin için sadece fırın değildir, zihninizde farklı sebeplerden dolayı farklı anlamlar ile kodlanmıştır.

Hatta sadece nesnelere, bitki ve hayvanlar değil, insanlarda rüyalarımızda birer sembol olarak karşınıza çıkabilir. Hiç sevmediğiniz biri, rüyanızda bir kişiyi değil bir olayı veya sadece hissi simgeleyebilir. Zihin sanki sizi uğraştırmak istercesine, rüyanıza koyacağı şeyleri kılıktan kılığa sokarak getirir. Size de bu sembollerin şifrelerini çözmek kalır.

Çoğu insan rüya görmediğini savunur. Fakat aşırı psikolojik sorunları olanlar hariç, herkes rüya görür. Uyku boyunca uykunun evreleri sürekli tekrar eder. Diğer evreler giderek kısılırken REM evresi denen süreyi uzatarak devam eder. Ama uzayan REM’e rağmen rüyalarımız saniyeler sürer. Sürenin uzun ve alengirli rüyalar görmeye bir etkisi yoktur. Tamam ama neden rüyalarımızı unutuyoruz? Elbette bunu da araştırmışlar:

Araştırmalara göre zihin üç bölümden oluşuyor. Bilinç, bilinçaltı (alt bilinç), bilinç dışı. Bilinçaltı uyanık olduğumuz zamanki davranış, his ve düşünceler ile ilgilenir. Uyanık olunca vakit boyunca bilinçaltını baskılayarak işlerine karışmasını engeller. Fakat ne zamanki uykuya geçilir, o zaman bilinç yönetimi ve bilinçaltı üzerindeki baskısını kaybeder. Bilinçaltı özgürleştiğinde gün boyunca onda saklı kalmış olan her şeyi ortaya çıkarır. Büyük çocuğun kardeşine olan kıskançlığı, utangaç birinde oluşan ezilmişlik hissi, korku oyunlarının küçük bir çocukta oluşturduğu yoğun dehşet... Gün boyunca çeşitli sebeplerden ötürü saklanmış tüm o his, düşünce, kuruntu ve istekler bilinçaltının yönetime geçmesiyle birlikte kontrollü bir biçimde serbest bırakılır.

Gelgelelim uyku sona erdiğinde ve bilinç tekrar yönetime geçildiğinde rüyalar artık yasadışı sayılır. Fark edildikleri anda hızlıca imha edilirler. Bunun sonucu rüyalar çabuk unutulur ve çoğunlukla görülmedi sayılır.

Yakın zamanda ortaya atılmış bir hipoteze göre derin uyku sırasında, gün boyunca öğrenilen bilgiler tekrardan işleme sokuluyor. Bunun sonucu olarak rüyalar oluşuyor. Yani hipoteze göre rüya görmek hafızayı güçlendiriyor. Eğer bu uyku engellenirse kişi için tehlikeli bellek sorunları ortaya çıkabiliyor.

Stres, endişe, üzüntü gibi hislerimizin arttığı dönemlerde kâbus denen rüya türünü görürüz. Kâbus farklı bir uyku türü değildir. Bilinçaltında biriken kötü hislerin uykuda kontrollü bir biçime bırakılması ile oluşur. Yani bildiğimiz rüyadır. Normal rüyaların aksine daha fazla hatırlanır.

İçinden çıkılamaz zamanlarda veya sürekli ertelediğiniz şeyler olduğunda “Tekrarlayan Rüyalar” oluşur. Bilinçaltının birer uyarısı gibidirler. Size çözmeyen gereken sorunları hatırlatırlar. Artık sınıra ulaşıldığını, bu problemin acilen çözülmesi gerektiğini fısıldarlar. Zamanla depresyon habercisi haline gelebilirler. Yani dikkate almanız gereken bir rüya türüdür.

İnsanların bir kısmı rüyalar aracılığıyla gelecek hakkında bilgi sahibi olabileceğini düşünür. Bir kısmı ise aksini savunur. Rüyalar gerçekten geleceği söyler mi bilinmez, ama bazı durumlarda bize çok yardımcı oldukları doğrudur. Rüyaların ilham vermeye benzer bir yetenekleri vardır. Bazı örnekler:

- Dimitri Mendeleev periyodik tabloyu hazırlayıp “periyodik tablonun babası” ünvanını almadan önce atomların dizilişini rüyasında görmüştür.
- Paul McCartney yesterday adlı parçasını rüyasında dinlemiştir.
- Google’ın kurucusu Larry Page, bu fikri ilk kez rüyasında görmüştür.
- Bhor atom modelinin geliştiren Niels Bhor, modelini rüyasından esinlenerek hazırlamıştır.
- Bakır levhalar üzerindeki yazılı metni resimlere benzetme tekniğini geliştiren William Blake bu tekniği bir rüyasında ölü kardeşinden öğrenmiştir.
- Dikiş makinesini icat eden Elias Howe, makinesindeki mekanik bir hatayı gördüğü bir rüyadan sonra giderebilmiş ve dikiş makinesini bitirmiştir.

Rüyalar odaklandığımız veya takıldığımız şeylerdir aslında. Üzerinde çalıştığımız bir konuda bu türden bir rüya görmemiz oldukça doğal geliyor. Zihin tüm gün bu konu üzerinde yoğunlaşır, uykuya geçildiğinde ise bilgiler tekrardan işleme geçilir. Bu sırada uyanırken unutulmuş bilgiler ve ayrıntılar fark edilir. Böylece “Yaratıcı yani ilham veren rüya” oluşur.

Rüyalar ilham veriyor, geleceği söylüyor, rahatlamayı ve tehlikeli hislerin güvenli salınımını da sağlıyor, yapıyor ediyor diyebiliyoruz... İyi güzel de gerçekten her zaman doğru çıkar mı rüyalar, gördüğümüz her rüyanın bir anlamı bir mesajı mı oluyor, her rüya geleceği mi söylüyor?

Hayır, maalesef her rüya geleceği söylemiyor, her zaman bir mesajları olmuyor, hep doğru çıkmıyorlar. Rüyalar her ne kadar ilham vermek, yerine gelince geleceği söylemek gibi havalı yeteneklere sahip olsa da her rüya anlamlı olmayabilir. Rüyalarınızı önemseyin; fakat göklere çıkartmayın. Unutmayın, hayatınıza dayanıyor olması rüyaları her durumda doğru çıkarmaz.

KIBİR

Yazar: Salih Doygun (10 yaşında)

Editör: Elif Bilge Turna (12 yaşında)

Tereyağlı pilavı severiz,
Olursa tabak tabak yeriz,
Yanında ayran iyi gider,
Lıkr lıkr iç kalmaz keder.
Kaplumbağalar eğretilti otu sever,
Kedilere arada bir yaş mama ver,
Karnımı acıktırdın dersene eğer,
Hikâyeyi oku açlığın geçer.

Bir varmış bir yokmuş. Ülkenin birinde güzellikler çokmuş. Yemekler sofralarda durur, ülkedekiler yermiş. Derelerden sular akar, ülkedekiler içermiş. En tatlı çocuklar o ülkede doğar, en leziz meyveler o ülkenin ağaçlarından sarkarmış. Ülkedeki huzurun mimarı; adaletli, hoşgörülü, saygılı, merhametli Sultan'mış.

Sultan tek şehzadesinin eğitimine titizlik göstermiş. Ülkenin en iyi hocalarından dersler aldırılmış. Talimler yaptırmış. Güreş, cirit, ok atma... Lakin şehzadesinin kalbindeki kibir ve kıskançlık ders çalışmakla geçebilecek gibi değilmiş, farkındaymış. Sonunda Sultan, oğlunun haline üzülmeden hasta olmuş. Yatakta son nefesini vermeden önce oğluna bir kez daha nasihat etmek istemiş. Ancak Şehzade'nin aklı o sırada oturacağı tahtta, içinde yuvarlanacağı çil çil altınlarda olduğundan babasının söyledikleri bir kulağından giremeden odayı terk etmiş.

Babasının vefatından sonra tahta geçen Şehzade ülkede yeni bir dönem başlatmış. Sultanın kibrinden, kendini büyük görüp başkalarını aşağılamasından, merhametsizliğinden etkilenen vezirler saray çalışanlarıyla kibirli konuşmaya, adaletsiz davranmaya başlamış. Vezirlerin bu kötü tavırlarından etkilenen komutanlar askerlerine sert, kaba, adaletsiz davranmaya başlamış. Komutanların bu tavırlarından etkilenen askerler arkadaşlarına, ailelerine adaletsiz, kibirli, merhametsiz, saygısız davranmaya başlamış. Artık ülkenin çocukları bile birbirine karşı böbürleniyor, saygısızlık yapıyor, hak yiyormuş.

Çok geçmeden ülkeyi kötü bir koku sarmış. Anneler tonla lavanta suyu harcıyormuş ama yine de geçmiyormuş. Babalar atlarını ıtırta, reyhanla timar ediyor ama yine de geçmiyormuş. Görevliler, sokakları fesleğen kokularıyla temizliyormuş ama yine de geçmiyormuş. Yenidoğan bebekler bile artık kötü kokuyormuş.

Derken pamuk şeker görünümünde yaratıklar gökyüzünü doldurmuş. Pamuk şeker dediysem pembe, sarı pofuduk şeyler gelmesin aklınıza. Bu ülkeyi saran kötü kokudan daha kötü bir şeymiş. Siz hiç çürümüş pamuk şeker gördünüz mü? Ben de görmedim. Ama işte bu yaratıklar çürümüş pamuk şekerlere benziyormuş.

Çürümüş pamuk şekerler, bir zamanlar renkli pencerelerinden pırıl pırıl güneş ışıklarının girdiği o muhteşem güzellikteki sarayı karanlığa gömmüş. Sultan endişe içindeymiş. Daha önce aşağıladığı, kibirlendiği, kötü sözler sarf ettiği vezirlerinin gözlerinin içine bakıyormuş. Vezirler ise şaşkınlık içindeymiş. Babaları vezir, dedeleri vezir, dedelerinin dedeleri vezir bu devlet adamları ilk defa böyle bir olayla karşı karşıya kalıyorlarmış. Bir zaman sonra dermanı bilinmez bir hastalık türemiş. Mikropları çok büyümüş. Çok dediysek birinin boyu üç karışı bulurmuş. Sultan mikroplara bağırır dururmuş:

- Sizi gidi iğrenç mikroplar!

Mikroplar sinirlenmiş, Sultanı hasta etmiş. Zamanla sarayda hasta olmayan kimse kalmamış. Hiçbir hasta mikroplara iyi davranmazmış. Zaten birbirlerine de iyi davrandıkları görülmemiş. Dere tepe gezip hastalara şifa arayan üç doktorun yolu saraya düşmüş. Olan biteni kapıdaki askerden dinleyen doktorlar bu işi çözeceklerini söylemiş. Masal bu ya, Doktor Tuna mikroplara yaklaşmış:

- Hep iyi olmalıyız, öfkeye kanmamalıyız, sinirlendireni güzelce uyarmalıyız.

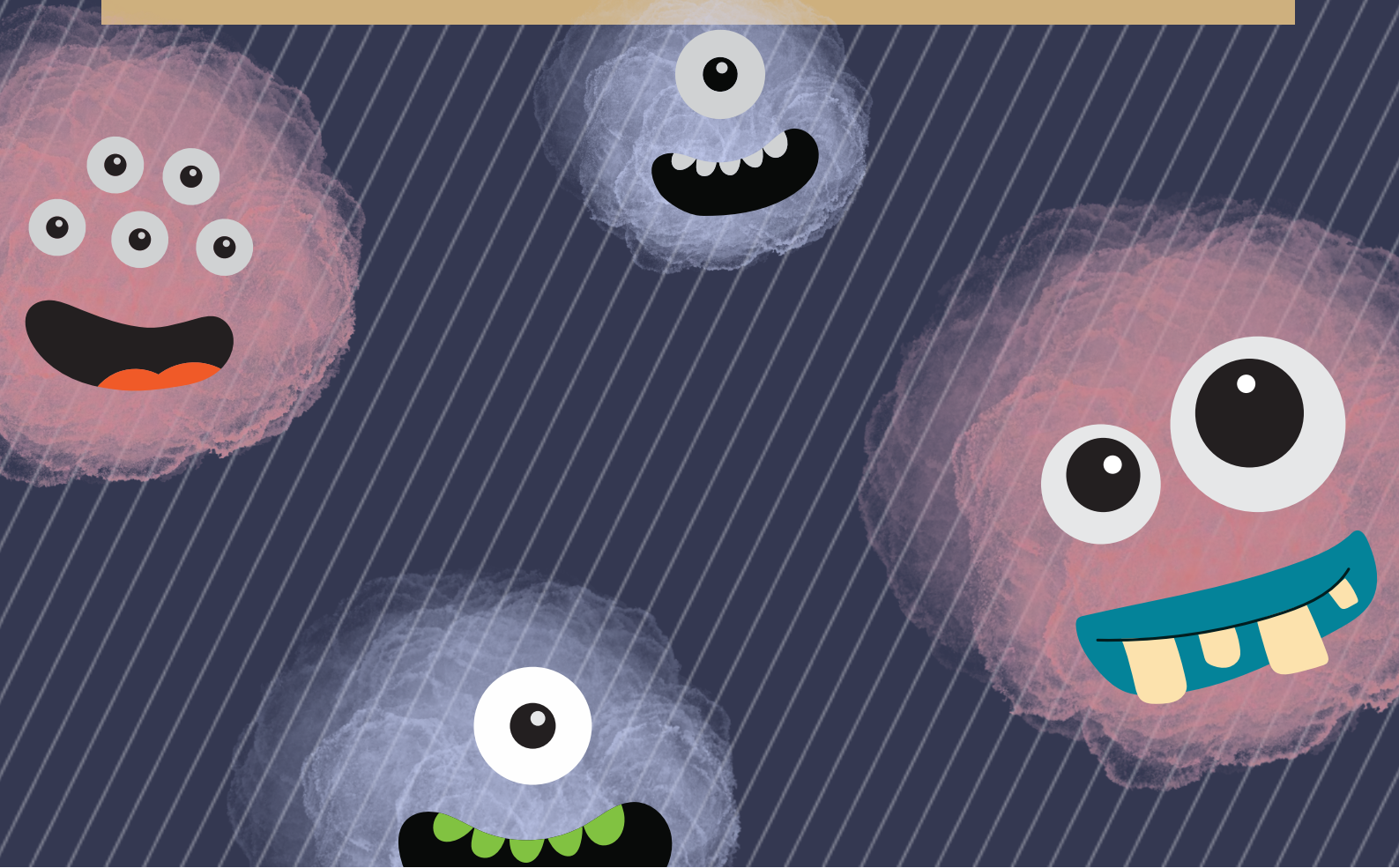
Doktor Hasan, Sultana dönmüş:

-Hemen sinirlenme, kötü söz söyleme, sakın olmak çok güzel, tatlı dili yitirme.

Doktor Hüseyin saray hekimlerine dönmüş:

-Hastalara söyleyin güzel ahlak iyidir. Karşıdaki mikrop olsa da sen kötü söz söyleme, söylersen eğer hadi sana güle güle.

Bu sözlerden sonra sarayda yaşayanların kalbine ferahlık doluşmaya başlamış. Mikroplar ülkeyi yavaş yavaş terk etmiş. Herkese güzel ahlakı tavsiye eden güzel kalpli doktorlar şifa arayanlara ışık olmak için diyar diyar dolaşmaya devam etmiş.

Neşeli Kasaba'da öğle vaktiydi. Birazdan müşteriler dükkânlara girip ihtiyaçlarını alacaklardı. Herkes telaş içindeydi. Telaşla öğle sıcağı birleşince Ağrı Dağı'na tırmanmak kadar zordu işler.

Civilti Manavında Bay Neşe kızları Erva ve Merve'ye ormana gidip meyve toplamalarını söyledi. İki kardeş babalarına gülümseyerek yola koyuldular. Babaları hiçbir şey yapmasa bile ona bakınca gülmek isterdi insan. Çok neşeli bir yüzü vardı adını belli etmek istercesine. Komik bir burun ve her daim gülen koca ağızıyla herkese neşe sağardı. Kızları onu mutlu etmeyi çok severdi.

Erva ve Merve ormanda gezinip değişik meyveler buluyorlardı. Şu ana kadar bir pırıltı meyvesi, 3 toprak meyvesi, 5 çiçek meyvesi, 7 doğa meyvesi ve 2 su meyvesi bulmuşlardı.

Erva Merve'ye bir bitki işaret ederek:
- Galiba farklı bir ağaç buldum. Hadi bundan da biraz toplayalım.

Kızlar birkaç tane kopardılar. Toplarken acıktığını fark eden Merve, kardeşine meyveleri yemeyi önerdi. Biraz kararsız kalsa bile Erva da aç olduğunu hissedip "Yiyelim," dedi. Bu değişik meyve ağacının meyvelerinden yemeye başladılar. Fakat çocukların bilmediği bir şey vardı. Aslında bu meyveler uyku ağacının meyveleriydi.

Fark etmeden göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Farkına varmadan uykuya dalıverdiler. Uyandıklarında güneş batmak üzereydi. Hızlıca sepetlerindeki uyku meyvelerini boşalttılar. Bu nedensiz uykunun bu meyvelerden kaynaklandığını tahmin ettiler. Yolda bildikleri başka meyvelerden de sepetlere doldurdular. Akıllarında babaları vardı sadece. Bu yüzden hızlıca evlerine doğru yola koyuldular. Yolda bir kuşa rastladılar. Kuş çok acıkmıştı. Bu yüzden kuşa biraz meyve verdiler. Kuş da; "Teşekkür ederim kızlar. Zaten biliyorsunuz, Kedi Ayı çok meyvesiz geçiyor," dedi ve kanatlandı.

Onlar ayların ismini bizim söylediğimiz gibi söylemiyorlardı. Onun yerine Arı, Yılan, Kuş, Köpek, At, Kedi, Zürafa, Aslan, Fil, Gergedan, Böcek ve Sincap ayları diyorlardı. Ama çocukların anlamadığı bir şey vardı. Onlar At Ayı'nda meyve toplamaya gitmişlerdi. "Herhalde yanlış biliyorduk ayı," diye düşündüler.

Yolda bir ağaca asılı afişi fark ettiler. Afişte şöyle yazıyordu ve iki kızın resmi vardı:

"Kayıp Aranıyor! Ormanda kaybolan Erva ve Merve adındaki kız kardeşler aranıyor!"

En altta bir tarih vardı. Bu kızların ormana gittiği günden bir ay sonrasının tarihiydi. Şimdi anlamışlardı kuşun ne demek istediğini. Onlar aslında bir gün değil bir ay uyumuşlardı. Telaşla evin yolunu tuttular.

Eve vardıklarında Bay Neşe'nin ağlamaktan kızarmış gözleri ve zayıflamış bedeni ile karşılaştılar. Babalarını bu halde görmek kızları çok üzmüştü. Hemen ona sarılıp başlarına gelenleri anlattılar. Bir daha da bilmedikleri meyveleri yememeye söz verdiler.

KAYBOLMA ANI

Yazar: Sabiha Ceren Karaçor (9 Yaşında)

Çizer: Esmâ Nizamoğlu (11 Yaşında)

Editör: Ayşe Mine Babur (8 Yaşında)

BEBEK OLMAK

Yazar: Hatice Mselleme Adar (11 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)

Doğduğum zaman ağlardım avazım çıktığı kadar.
Evime gelince öğrendim kelimeleri azar azar.
insanlar öyle övdükten sonra değmeyecek mi nazar?
Bu kadar Maşallah neye yarar?

Gelen geçen habire kucaklar.
Herkes saçma cümlecikler kurar.
Geleceğim hakkındaki hayalleri koca odaya dolar.
Hepsi bir olup etrafımı sarar.

Diğerleri gidince annemle kalmanın sevinci iime dolar.
Ailem beni sım sıkı kucaklar.
Sevgiyle sarıp sarmalar.
işte böyledir bebek olmak arkadaşlar.

Harflerin Canı Acır Mı?

Yazar: Elif Bilge Turna (11 Yaşında) Editör: Zeynep Özdemir (14 Yaşında)

Sevgili Günlük,

Uzun zamandır kendi kendime düşünüyordum. Ama kimseyle düşüncelerimi paylaşmamıştım. İlk defa sana yazıyorum. Bana gülme, olur mu? Merak ediyorum da: Her yerde yazı yazıyoruz: okulda, evde, ofiste, dershanede... Acaba yazı yazarken harflerin canı acır mı? Sana yazarken bile ürküyorum harflerin canını yakıyorum diye. Yoksa saçma bir şey mi düşünüyorum? Bu düşüncelerimi başkalarıyla paylaşsam "Saçmalama! Harflerin canı nasıl yansın?" gibi yorumlar alırdım. Ama hayır! Bence bu doğru bir şey. Küçük bir amipin bile bir canı var. Harflerin mi canı olmayacakmış? Ama dur bir saniye, yüzyıllardan beri yazı yazıyoruz ve bu sadece benim mi aklıma geldi?

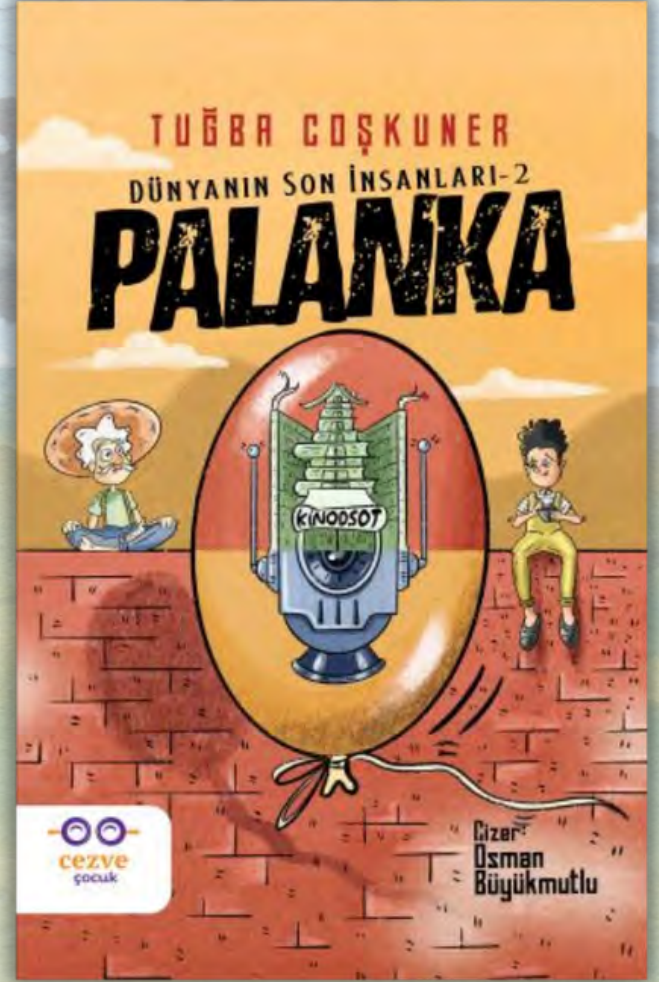
...

Aradan bir hafta geçti ve ben düşünerek sorunun cevabını buldum. Fikrim şu: Harfleri yazmak harflerin canını bazen acıtıyor ama çoğu zaman da onları mutlu ediyor. Çünkü harfler de aynı insanlar gibidir. Güzellikler, insanlar gibi harflere de iyi gelir. Güzel şeyler yazmak için kullanılan harfler mutlu olur.

Harflerin canını acıtan şey kırıcı, üzücü ya da küfürlü şeyler yazmak için kullanılmaları. Türetilen yüzlerce kelime varken neden böyle kötü kelimeler kullanmayı tercih ederler ki? Bence, her insan gibi her harfin de bir kişiliği vardır. Bu kişilik, içinde olduğu kelimelere veya cümleler içindeki kullanımına göre şekil alır. Eğer hakaret içeren veya karşımızdakini rencide edici kelimeler seçersek harflerin de kişiliği kötü olur ve kendilerinden utanır. Çirkin bir kelime yazmak için kullanılan harfleri gördün mü hiç? Nasıl da boyunları bükük ve huzursuz görünüyorlar? Harflerin iyi birer kişiliği olsun istemez miyiz? Bunu başarabiliriz...

Günlük, işte bu yüzden sana her zaman güzel bir dille yazacağım... Harflerin canını acıtmayacağım. Böylece mutlu harflerim sayesinde kelimelerimin karakterleri güçlü, kişilikleri hep iyi olacak... Hem mutlu olsunlar ki beni ve onları okuyan herkesi mutlu etsinler, değil mi?

KURUCUMUZ TUĞBA COŞKUNER'İN DİSTOPYA SERİSİNİ GÖRDÜNÜZ MÜ?

Online ve yüz yüze okul söyleşileri ya da toplu
kitap siparişleri için 05516368667 numarasına
Whatsapp üzerinden mesaj atabilirsiniz.

BUMBU VE KUKU

Yazar: Fatma Zehra Sevinç (10 Yaşında)
Editör: Zeynep Asya Fazlıoğlu (12 Yaşında)

Hava alışılmışın dışında oldukça soğuktu. Normalde karlı havalar içimdeki kristal tanelerini ısıtırdı. Ama bu sefer sanki farklıydı. Bu seferki soğuk kristal tanelerini ısıtmamış, dondurmuştu. Ben bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Her kış bir çocuk beni yeniden bir araya getiriyor. Ben karlı havalarda ortaya çıkıyorum ve sıcaklıkla birlikte geri gidiyorum. Yani insanların tabiriyle, eriyorum. Evet, doğru bildin! Ben bir kardan adamım ve adım Bumbu. Çocuklar beni yeniden bir araya getirdiğinde dedim ya, bir şeyler değişmişti. Soğuğa rağmen içimde durdurulamaz bir kıpırtı vardı. Ben de gecenin bir yarısı kendime yeni dostluklar bulmak için köyden ayrılıp ormana gittim. Orman köyden daha da soğuktu, eminim dişlerim olsa tir tir titrerdi. Biri beni farkeder diye o kadar korkuyordum ki çok yavaş yürüyordum. O sırada birinin bana seslenmesiyle irkildim. "Hey, kardan adam!"

Arkamda kocaman pembe tüylü bir ejderha duruyord. Hem ejderhalar hem de pembe tüylüsü sadece masalarda olur diye biliyordum. O kadar şaşırılmışım ki öylece bakakaldım. Sonra da titrek bir sesle sordum, "Merhaba, sende kimsin?" Hemen anlatmaya başladı: "Sana da merhaba. Ben Kuku, macerayı çok severim. Normalde Kıbrıs'ta yaşıyordum. Canım sıkıldığı için bir ağacın kenarına uzanmıştım, sonra göç eden kuşları gördüm ve peşlerine takıldım. Sonra da onlara yetişemedim ve buraya iniş yaptım. İşte böyle. Onun hiç arkadaşı yoktu, benim de yoktu. "Arkadaş olalım mı?" dedim. O da hemen "Olur," dedi. İşte arkadaşlığımız böyle başladı. Aslında biraz tedirgin olmuyor değilim. Ya ateş püskürtürse... O zaman eriyebilirdim. Ama onunla çok yakındık ve bundan vazgeçemezdim. Kuku benden daha çok üşüyordu. "Geldiğim yer çok sıcaktı, burada nasıl yaşayacağım," dedi. Ben de ona atkıyı ve şapkamı verdim.

Biraz küçük oldular ama neyse... Şimdi de karnı acıkmıştı. Burnumdaki havucu da feda edip ona verdim. Bir çırıpıda yedi, "Mıımm, güzelmiş," dedi. Birbirimizi çok sevmiştik. Ormanda günlerce oyun oynadık. Bembeyaz bir rüyanın içindeydik sanki. Kuku'nun karnı acıkınca köye gidiyorduk. Kuku'nun burnu çok hassatı, iki yüz metre ötedeki kokuları hemen alabiliyordu. Nerede bir yiyecek varsa şıp diye buluyordu. Sonra da bir güzel tadını çıkartıyordu. Böyle eğlenceli günlerin ardından atkı ve şapkaya rağmen Kuku'nun hasta olmasını engelleyemedik. Gözleri kızarmaya, burnu akmaya başlamıştı, hapşırarak diye ödüm kopuyordu. Onu köyün veterinerine götürmeye karar verdik. Hava karardığında karlara bata çıka köye indik. Doktorun kapısını çaldık, bu biraz çılgınca bir fikir olsa bile. Doktor kapıyı açtığında kocaman bir ejderha ile konuşan kardan adam görünce çığlığı bastı: "İmdaatt!"

Biz çok korktuk ve hemen ormana doğru koşmaya başladık. Saatlerdir kendini hapşırılmamak için zor tutan Kuku bana dönerek; "Daha fazla dayanamayacağım Bumbu," dedi ve kocaman bir ateş topu ile üzerime hapşurdu: Haapşuu... O an her sene ki kısıtlı ömrüm gözlerimin önünden film şeridi gibi geçmişti. Kuku çok üzüldü. Benim kar tanelerimi eline alarak ağlamaya başladı. İşte Kuku'nun sihirli göz yaşları üzerime düşer düşmez yeniden ortaya çıktım. Bu sefer kristal dostlarımla birbirimize hiç ayrılmayacak kadar sıkı sarılmıştık. Artık hiç erimeyen bir kardan adamdım. Hemen Kuku ile birbirimize sarıldık. Bu günü hiç unutmuyacaktım. Kuku artık benim sonsuza dek dostumdu. İyi dostluklar erimez; sihirli kristaller gibi ısınarak her zaman kalpte yaşar...

Yazar: Ceylin Ravza Aydın (12 Yaşında)
Çizer: Zeynep Tosunoğlu (11 Yaşında)
Editör: Şevval Yaren Çakır (13 Yaşında)

çöl gezisi

Antartika kıtasında yaşayan ikimiz o gün her zamankinden heyecanlıydı çünkü çöle gideceklerdi. Kim ile mi? Dayılarının oğlunun komşusu olan Junkook'la. Junkook verdiği söz tutmak için onları çöle getirmek zorunda kalmıştı. Uzun bir yolculuğun ardından sonunda çöle varmışlar. Haruka ve Neon çöle geldiklerinde hiç güneşin yakıcı sıcaklığına alışamadılar. Zamanla uyum sağlamaya başladılar. Junkook bir iş ile uğraşırken çölde gezen Koala Neon ile Haruka kayıboldular. Junkook'un nerede olduğunu bulamaz hâle geldiler. Sağa, sola, aşağıya, her tarafa baktılar ama bir iz dahi bulamadılar.

Umutları kalmamıştı. O an fark ettiler ki ileriden esrarengiz bir ses geliyordu. Çok uzaktan gelen bu sese doğru gittiler. O da ne? Yoksa kartondan bir kale mi? Bu garip kartondan kocaman yapılmış kalenin dört bir yanını aramışlar fakat kapıyı bulamamışlar. Etraflarında dolanırken yukarıdan çok kalın bir ses duymuşlar. Bu kalın sesin sahibi bir ejderha imiş. Ejderha küçük bir pencereden başını çıkarmış ve bağırmış: "Kim benim evime geldi? Hoş geldi. Gelsin de, kazanım bayram etsin." Ejderha çok mutluymuş. Ejderha yüksek sesle, "Az kalsın söylemeyi unuttuyordum, kapılar şu şekilde açılmış: Ostiramus kimputarus kenfuyamus senbederus." İki arkadaş içeri girmiş. Karton ev çok büyükmüş. Bir sürü odası varmış. İçeride büyük bir kazan varmış.

Ve kazanın içine portakal, salatalık, havuç, lahana, turşu, turp, ayva ve nar ve ayrıca üzerine lezzet vermesi için çamurlu su varmış. Ejderha kocaman elleri ile iki arkadaşı kazana atacakken ikili hep bir ağızdan "Ateşi yakmadın, bizden nasıl yahnili meyve salatası mı yapacaksın?" demiş. Ejderha, "Haklısınız, zaten toktum. Sizi yemekten vazgeçebilirim." İki arkadaş bu sözü duyunca mutluluktan uçmak istemiş. Merakla sormuşlar, "Lütfen, ne istersen yaparız," demişler. Ejderha onlardan köşkünü temizlemelerini istemiş ve arkadaşlar bunu kabul etmişler. Uzun süren bir temizlik ardından ejderha çok teşekkür etmiş ve "Nereye ışınlanmak isterseniz söyleyin, kanadıma masaj yapın," demiş.

Ejderha masaj yapılırken uyuyakmış ve bizimkiler de eve ışınlanmışlar. Haruka bir anda "Haydi uyan, sabah oldu," diye bir sesle uyanmış. Haruka gözlerini açınca anlam verememiş ve üzülmüş. Anlamış ki gördüklerinin hepsi bir rüyaymış. Haruka'nın zihninde gerçekten yaşanmış bir rüya olabileceğine dair fikirler dolanıyormuş. Belki de hiçbir şey görmemiş; sadece bir kurmacadan ibaretmiş düşüncesi de mantıklı geliyormuş. Düşündükçe daha da meraklanan Haruka, yanındaki peluş oyuncak koalayla eline alarak derin düşüncelere dalmış.

AKTEM VE KEREM

Yazar: Erva Öztürk (9 Yaşında)
Editör: Bihruze Yayla (10 Yaşında)

Kerem bir bilim insanıydı. Çok çalışkan ve akıllıydı. Bir sonbahar mevsiminde ormana deney yapmaya gitti. Deney yaptığı ağacın üzerinde uyuyan bir koala gördü. Kerem uykucuları hiç sevmezdi.

-Neyse ben sessizce uzaklaşayım.

Derken üstüne bastığı kurumuş yaprakların sesi koalayı uyandırdı. Koala sorular sormaya başladı. Kerem koalaların tembel olduğunu sanıyordu.

-Merhaba, adın ne?

-Kerem. Senin adın ne?

-Aktem.

-Nerden geldin?

-Şehirden.

-Niçin geldin?

-Deney yapmak için.

-Bu yaprağın adı ne?

-Nilüfer çiçeği yaprağı.

...

-Aktem, ben koalaları tembel sanırdım.

-Senin bu kadar meraklı olmana şaşırdım.

Aktem gülümsedi,

-Ne deneyi demiştin, yapraklarla mı yapacaktın?

Kerem güldü ve çiselemeye başlayan yağmurun altında ormanın içine doğru yürüdüler. Aktem ve Kerem birbirini tamamlayan yapboz gibi çok keyifli iki arkadaş olmuşlardı. Aktem soruyor, Kerem yanıtlıyor, Kerem buluyor, Aktem yine soruyordu. Yine böyle bir günde, Kerem mis kokulu çiçeklerden parfüm yapmaya çalışıyordu fakat Aktem hiç susmuyordu. Kerem yaklaşık 1000 soru cevaplamıştı. Ya 10 tane daha Kerem olmalıydı ya da bu koala artık susmalıydı. Aa, bir dakika; ya da bir cevap makinesi icat edebilirdi. Hem arkadaşına buna çok sevinirdi. O gece güzelce dinlendi. Ertesi gün çok işi vardı.

Gün çoktan doğmuştu. Aktem her yerde Kerem'i arıyordu. Bakmadığı yer kalmadı. Oysa soracak çok sorusu vardı.

Kerem akşama kadar uğraştı. İcadını bitirememişti. Gece de devam etti. İşte şimdi hazırды, adını da koydu: CEVAPMATİK. Sabah oldu ama Kerem uyanamadı çünkü çok geç yatmıştı. Sonunda öğlene doğru uyandı ve koşarak Aktem'e hediyesini vermeye gitti.

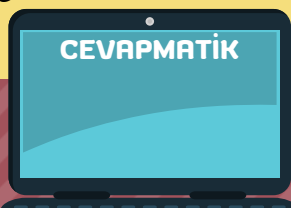
Aktem önce ne olduğunu anlamadı sonra sordu.

-Acaba bu nedir?

-O bir Cevapmatik, sorduğun bütün sorulara yanıt veren bir makine.

Aktem Kerem'e teşekkür etti, çok mutlu olmuştu ve Cevapmatik'i kurcalamaya başladı. Artık Kerem deneylerini rahatça yapabiliyordu. Günler böyle geçti, sonbahar bitti kış geldi. Aktem Cevapmatik'ten bir sürü şey öğrendi. Kerem de deneylerinde epeyce ilerlemişti. Fakat doğruya doğru ikisi de çok sıkılmışlardı. Birbirlerini de çok özlemişlerdi. Aktem Kerem'in tane tane anlatışını özlemişti. Kerem de Aktem'in sorularına ihtiyaç duyuyordu çünkü o sorulardan ilham alıyordu. Cevapmatik iyi mi olmuştu, kötü mü olmuştu şimdi?

Kerem bu sıkıntıya bir çözüm buldu: Cevapmatik kullanma kotası ve deney yapma kotası. Artık birbirlerine de vakit ayırabileceklerdi. İkiside bu fikri beğendi.

YIKILMAZ KALEM

Yazar: Zeynep Ecrin Zengül (13 Yaşında)
Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

O soğuk kış gecesi, aylardan şubat. Tarihe tanıklık ediyorum. Tacettin dergâhındayız, Mehmet Akif'in evindeyim. Can havliyle uyanmış; kâğıt bulamamış, duvara yazıyor. Beni tutan eli titriyor, kalp atışını duyuyorum. Kelimeler can buluyor soğuk bir duvarda; "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım..."

Şair Mehmet Akif, Osmanlı'nın şairi. Toplumun kanayan yaralarına parmak basarak yazıyor. Her kelimesinde yanındayım. Ülke savaşta, 1. Dünya savaşı bitmiş, kurtuluş savaşı veriyor millet. Meclis açılmış, demişler ki bu millete bir marş lazım. Verilen bu savaşın nasıl yazılır marşı? Top yekûn şaha kalkmış, kadını erkeği çocuğu hepsi cephede. Aç kurtlar gibi bekleyen düşmanlar kapıda. Mısralara dökülmeli istiklal aşkı. Yazılan şiirlerin hiçbiri layık bulunmuyor marş adına. Mehmet Akif yarışmaya girmek istemiyor. Ziyarete gelen Hasan Basri isimli bir beyefendi konuşuyor duyuyorum. "Şartlar senin istediğin gibi olacak ikramiye de hayır kurumuna bağışlanacak," diyor. İkna oluyor Mehmet Akif "Bu şartlarda yazarım," diyor. 10 gün boyunca kâğıda, duvara yazıyor. Heyecanına şahidim, bekleyenlerin hepsi heyecanlı ama en çok ben heyecanlıyım. Tarihi yazıyorum. Derinlere dalıyor şairim, düşünüyor, ağlıyor, nefesi kesiliyor. İlham geldiği anlarda telaşla bana koşuyor, "Sakin ol, sana güveniyorum," diyorum.

- Başarabilecek miyim?

- Elbette başaracaksın, yazdığımız bu marş asırlar boyu söylenecek.

Ben böyle söyleyince gözleri doluyor bu kez sımsıkı tutuyor beni.

-Beraber başaracağız deyip başlıyor yazmaya.

Yazdığı her kelimedede millet var, cephedeki analar, yaşlılar ve bir milletin şaha kalkışı. "Korkma, ürkme, sen Türk'sün senin ezelin belli, sana zincir vuramazlar, imanın yeter seni korumaya. Zaman yaklaşıyor hür olacaksın, bayrağımız ebediyen dalgalanacak göklerde," diyor. Marş bitiyor. 10 kıta, 255 kelime. Ama bir dünya, koca bir tarih ve işaret edilen bir gelecek. Kahraman ordumuza en güzel hediye. Kabul ediliyor marş olarak. Tarih 12 Mart 1921 Meclis İstiklal Marşını kabul ediyor. Mecliste İstiklal Marşı okunurken en ön sırada ayakta alkışlayan Gazi Mustafa Kemal Paşa, İstiklâl Marşı'nın önemini şu sözlerle açıklıyor: "Bu marş, bizim inkılâbımızın ruhunu anlatır... İstiklâl Marşı'nda devamızı anlatması bakımından büyük manası olan mısralar vardır. En beğendiğim yeri şu mısralardır: "Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet, hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl." Benim bu millettten asla unutmamasını istediğim mısralar işte bunlardır... Bu demektir ki efendiler Türk'ün hürriyetine dokunulamaz!"

Devlet adamları milletvekilleri şairimi ziyarete geliyorlar. Tebrikler karşısında mahcup. Verilen 500 liralık ödülü de yoksul kadın ve çocuklara iş öğreten Darülmesai'ye bağışlandığı için mutlu. O yine aynı şair ruhlu, vatan sevdalısı adam ve ben de onun kalem; İstiklal Marşını yazmaktan gururlu o kurşun kalem...

DÜŞEN YUMURTA

Yazar: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)
Editör: Hatice Ebrar Dürüyen (11 Yaşında)

Profesör Pi Kare o sabah da kestirmek istiyordu. Ama kapısına gelen kargoyu almak için tembelce ayağa kalktı. Kapıyı açtığı anda kargocu, karşısında saçları darmadağın olan, pijamalı bir adam görünce şaşırdı. Arkada evin ne kadar dağınık olduğunu gördü ve “Böyle bir evin böyle bir sahibi olması normaldir herhalde,” diye düşünüp “Profesör Pi Kare siz misiniz?” diye sordu. Profesör başını salladı ve kargocunun elinden kargoyu kaptı. Kapıyı çarparak kapatıp mutfağa gitti ve bir yumurta haşlamaya başladı.

Nedense hep en sevdiği yiyecek yumurta olmuştu. Mutfağa bir göz gezdirdi “Amma da dağılmış ha!” diye düşündü. Gerçekten de mutfak çok dağılmıştı: her yerde denklem yazılı kağıtlar vardı, sağdan soldan malzemeler sarkıyordu, dolap kapaklarına her an bir kafa çarpabiliyordu ve bulaşıklar dağ gibi olmuştu.

Pi kafasını kaşıyıp “Bunları temizlemek gerek!” diye düşündü. Yumurtasını yumurta şekilli bir tabağa koyduktan sonra çekmecedeki yumurta resimli bir kaşık aldı ve üzerinde yumurtalı masa örtüsü olan yumurta şeklindeki bir masaya koydu.

Bir yumurta sepeti resmedilmiş tabloya göz gezdirirken aniden bütün zamanının dolu olduğu aklına geldi. O gün bir konferansa gidecekti, yarın bir seminer vardı, öteki gün de dünya Matematikçiler Vakfı merkez binasının açılışında konuşması vardı ve liste böyle uzayıp gidiyordu. Pi tam bunları düşünürken telefon çaldı ve arkadaşı onu çağırıyordu. Pi aceleyle evden çıktı ve gözden kayboldu.

Pi evi toplama işini tam iki buçuk hafta erteledi. Sonunda hiçbir işinin olmadığı ve “Sonra yaparım yaaa!” demediği bir gün oldu ve evi toplamaya başladı. Önce yatak odasını topladı sonra salonu ve en son mutfağı.

Sonunda yorgunlukla mutfaktaki sandalyeye yığıldı. Tam kalkıp kendine bir yorgunluk yumurtası haşlayacaktı ki gözüne masadaki paket takıldı. Merakla paketi açtı. “Vın Vın Kargo, Kargoda Güven” yazan paketi yırttı ve kahverengi paketin düğümünü açtı. Muşambaya sarılmış dergiye baktı ve okumaya başladı. Bir anda yıldırım çarpmışa döndü. Açtığı sayfada aynı kendine benzeyen bir kişinin resmi vardı ve Âdem Kasnak yazıyordu. Bir an nefeslendi ve geri kalanı okumaya başladı: Kayıp, son görüldüğü yer, Çikolata Sokak No: 124’ün önü. Bunların yanında el yazısıyla şunlar yazılmıştı: Kişiyi gören biri onun başına yumurta gibi bir cismin düştüğünü ve sonrasında hızla oradan uzaklaştığını görmüş. Bir sonraki sayfada ise kendi resmi vardı yanında ise şunlar yazıyordu: Profesör Pi Kare, matematikçi ve dahi. Henüz onu birkaç aydır tanıyoruz ve ne ilginç ki Âdem Bey de aynı tarihte kaybolmuştu.

Pi bu okudukları üzerinde düşündü; mutlaka bu adamı bulup gerçekte kim olduğunu bulmalıydı. “Bu adam olsa olsa dedektiftir.” diye düşündü ve dergiyi okumayı yarıda bırakıp hızla evden çıktı. Tam dışarıya çıkmıştı ki kafasına bir şey düştü ve her yer karardı.

Birkaç dakika sonra “Profesör Pi Kare, Profesör Pi Kare uyanın!” diyen bir adam tarafından uyandırıldığında “Pi Kare de kim, ben Âdem Kasnağım,” dedi. Adam şaşırdı; fakat belli etmedi ve “O zaman size iyi günler,” dedi.

Ayağa kalktıktan sonra evine doğru yola çıktı. Amma da evden uzaklaşmıştı. Evine döndü ve postalarının birikmiş olduğunu görüp şaşırdı. Bütün günü kendinin kaybolmadığını herkese söyleyerek geçirdi. Birkaç gün sonra yine bir sabah vakti zil çaldı, her ay gelen kargosunu teşekkür ederek aldı ve nazikçe kapıyı kapattı. İlk sayfadaki haberi okuduktan sonra “Amma da ilginç adammış şu Pi Kare, şimdi kim bilir nerededir. Sanki bir yerden de tanıdık geliyor ama neyse...” dedi ve işine gitti.

Komutan Ayşe'den Yazar Ayşe'ye

Yazar: Zeynep Tosunoğlu (11 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)

Zeynep: Yazarlık yapmaya ne zaman başladınız?

Ayşe Sevim: Üniversitede profesyonellece yazı yazmaya girdim. Daha öncede küçük yazılarım vardı ama üniversitede daha profesyonelleştim.

Zeynep: Yazdıklarınız aranızdan en beğendiğiniz kitap hangisidir?

Ayşe Sevim: Güneşe Yolculuk sanırım. En sevdiğim ve kendimi yakın hissettiğim kitabım o.

Zeynep: Yazar olmaya kaç yaşınızda karar verdiniz?

Ayşe Sevim: Bilmiyorum. Çünkü her şey birdenbire oldu ve bir baktım ki yazarım.

Zeynep: Yazar olmasaydınız ne olurdu?

Ayşe Sevim: Her sene bu soruya verecek cevabım değişiyor ama bu sene müzisyen olurum diye cevaplıyorum.

Zeynep: Yazar olmanızdaki en büyük etken nedir?

Ayşe Sevim: Zor, karmaşık olaylardan kurtulma sebebimdi. Yazarak kendime yeni bir dünya kurabildiğimi fark ettim.

Zeynep: Ailenizde hiç yazar var mı?

Ayşe Sevim: Hiç yok, benim ailemde doktorlar matematik öğretmenleri, mühendisler var. Bu yüzden ailem benim isteğimi biraz garip karşıladı.

Zeynep: Çevrenizdeki insanlar tarafından yazar olmanız nasıl karşılandı?

Ayşe Sevim: Dediğim gibi başta pek takdir edilmedim. Zaten onlar takdir etsin diye yazmaya başlamadım. Ben kendime iyi gelen bir şey keşfettim yazıda. Beni tedavi ediyordu. Sonra çevrem uğraşımı takdir etti. Ama bu çok yeni bir durum.

Zeynep: En sevdiğiniz yazar kimdir? Neden? Kitabın ismi ne?

Ayşe Sevim: Cengiz Aytmatov ve Dostoyevski sanırım. Birindeki ümitli hâli diğerindeki karamsar hâli seviyorum. Hem ekşi hem tatlı sevmek gibi.

Zeynep: Dergi Mudita projesinden haberiniz var mı?

Ayşe Sevim: Olmaz mı? İlk dergi yayınlandığında ayakta alkışladığım bir proje. Sanırım sadece Türkiye'de değil dünyada ilksiniz.

Zeynep: Küçük yazarlar vermek istediğiniz bir öğüt var mı?

Ayşe Sevim: Çok okumalarını ama daha çok oyun oynamalarını acayip eğlenmelerini, bacakları sızlayana kadar koşmalarını, ağaca tırmanmalarını, bağırarak şarkı söylemelerini tavsiye edebilirim.

Zeynep: Yazar olan Ayşe'ye değil de çocuk Ayşe'ye sorularımız gelsin o zaman. Küçükken en sevdiğiniz sokak oyunu neydi?

Ayşe Sevim: Mahallemizde bir kum tepesi vardı, o tepeyi karşı mahallenin çocuklarından korumaya çalışırdık. Ben bizim birliğin komutanıydım. Birliği yöneterek dağı karşı tarafa kaptırmıyorduk. Harika bir oyundu.

Zeynep: Peki, çocukken en sevdiğiniz yemek ne?

Ayşe Sevim: Ekmek arası domates, peynir, zeytin...

Zeynep: Eğer geçmişe gitseniz küçük Ayşe'ye nasıl bir tavsiye vermek istersiniz?

Ayşe Sevim: Herhâlde bir şey söylemezdim. Bir şey söylemeden onu saatlerce izlemeyi isterdim.

Zeynep: Benimle yaptığınız röportaj için çok teşekkür ederim.

Ayşe Sevim: Rica ederim. Sorularla ve cevaplarla çok keyifli bir vakit geçirdim.

ACABA DİKİŞ MAKİNESİ NASIL İCAT EDİLDİ?

Yazar: Betül Ravza Aşık (10 yaşında)
Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)
Çizer: Semanur Eleyan (12 Yaşında)

Merhaba sevgili arkadaşlar, ben birazcık tozlu ama tıkr tıkr çalışan nispeten genç bir saatim. Şimdi "Saat konuşur mu hiç?" diye düşünmeyin de beni dinleyin. Size ilginç bir konudan, dikiş makinesinin tarihçesinden bahsetmek istiyorum. Bir gün, ben görevimin başındayken, Thomas Stone ile James Henderson konuşurlarken kulak misafiri oldum. Bir icat yapacaklarmış. Bu icat el dikişini taklit eden bir makine olacakmış. Birden kendi kendime "Yahu böyle şey olur mu?" diye düşünürken onlar konuşmaya devam ettiler. Bu makine için bir Fransız patenti almaları gerekiyormuş.

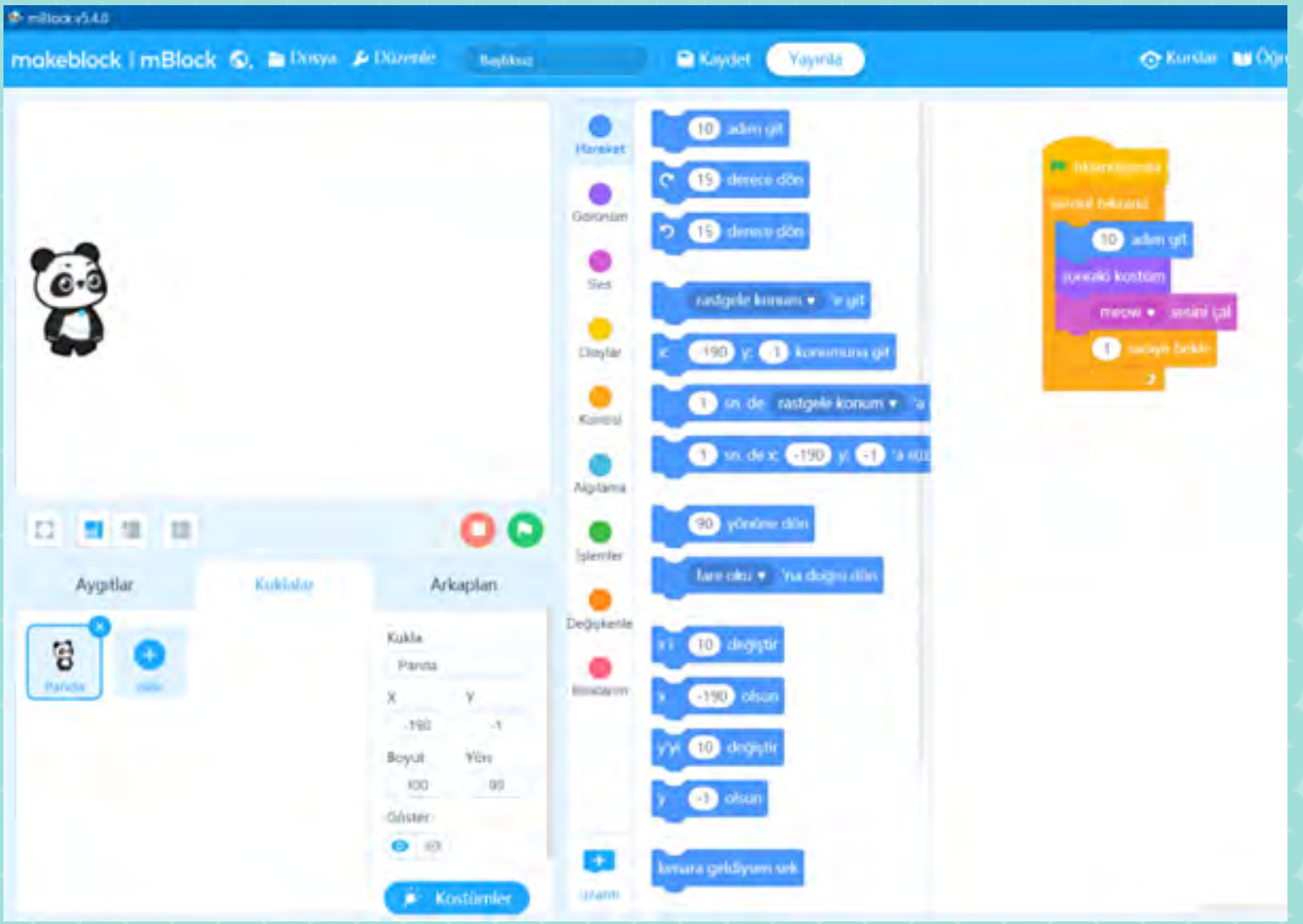
Aynı yıllarda ise Scott John Duncan da iğneli nakış makinesi için bir buluş ruhsatı aldı. Ancak, yaptıkları bu icatların hiçbiri başarılı olmadı. Neyse, yıllar yıllar geçmişti. Balthasar Krems, dikiş kapakları için otomatik bir makine tasarladı. Şimdi "Bu saat bunları nereden biliyor acaba?" diyebilirsiniz. Tabii ki de kasabanım tek ve biricik çay bahçesindeki saat olduğum için kasabada neler olup bittiğini oradan öğreniyorum. Tik tak, sanırım karnım zil çaldı. Bir dakika, o da kimmiş. Bizim bu çay bahçesine sürekli uğrayan minik ayıcığımız, tabii, ayıcık diye geçme ayıcıklık da göreceli sonuçta. Neyse biz konumuza geri dönelim.

Bundan 10 yıl sonra John Adams Doge ve John Knowles adında iki kişi ilk Amerikan dikiş makinesini icat etmişti. 1833 yılında ise Amerika Birleşik Devletleri'nde çengelli iğnenin mucidi olan Walter Hunt, çift dikiş makinesini icat etmişti ancak patentini alamamıştı. Bundan 10-15 yıl sonra Elias Howe isimli bir mucit, bu önceki buluşun üzerinde çalışan mucidin haberi olmadan tekrardan çift dikiş makinesini yapmış ve maalesef patentini almıştı. Gerçekten üzücü bir durum...

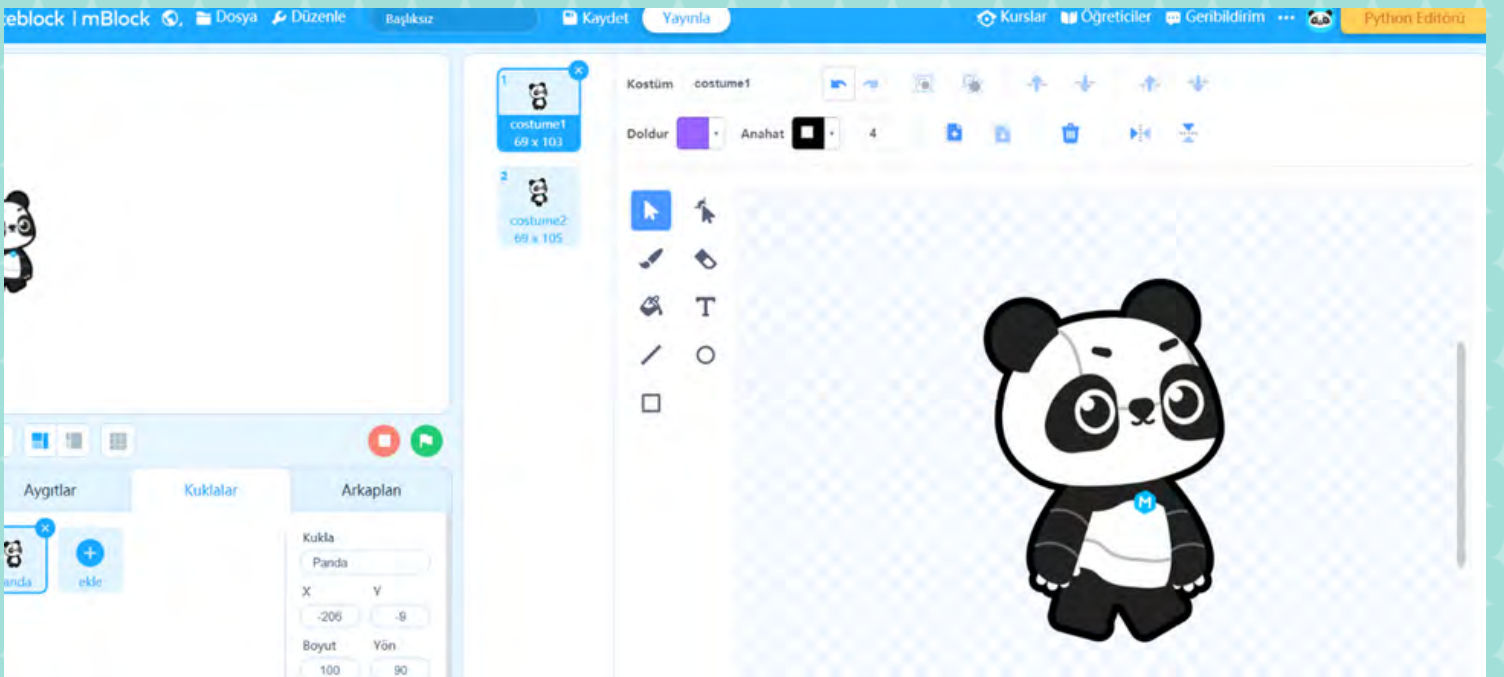
Şu an kullanılmakta olan bu dikiş makinelerinin benzeri makineler ilk kez 1833 yılında icat edilmiş. Hunt, bu icadı iki makara iplik ve bir dikiş iğnesi kullanarak bir çapraz dikiş yöntemi geliştirmiş. Keşke patentini de alabilseydin Hunt.

İlk tamamlanmış dikiş makinesi Türkiye'ye ise 1886 yılında satılmış. Dikişin hayatımızdaki önemi malum. Bu buluşlar için çalışan bilim adamlarına teşekkür ederiz. Sizin için öğrendiğim bilgiler bu kadar. Hem ben hem de sizler bilgi sahibi oldunuz. Ben karşıdaki saatçideki birçok arkadaşım ile beraber bilgi edinmeyi çok seviyoruz. Ve bence insanların bir buluş üzerinde çalışması çok güzel...

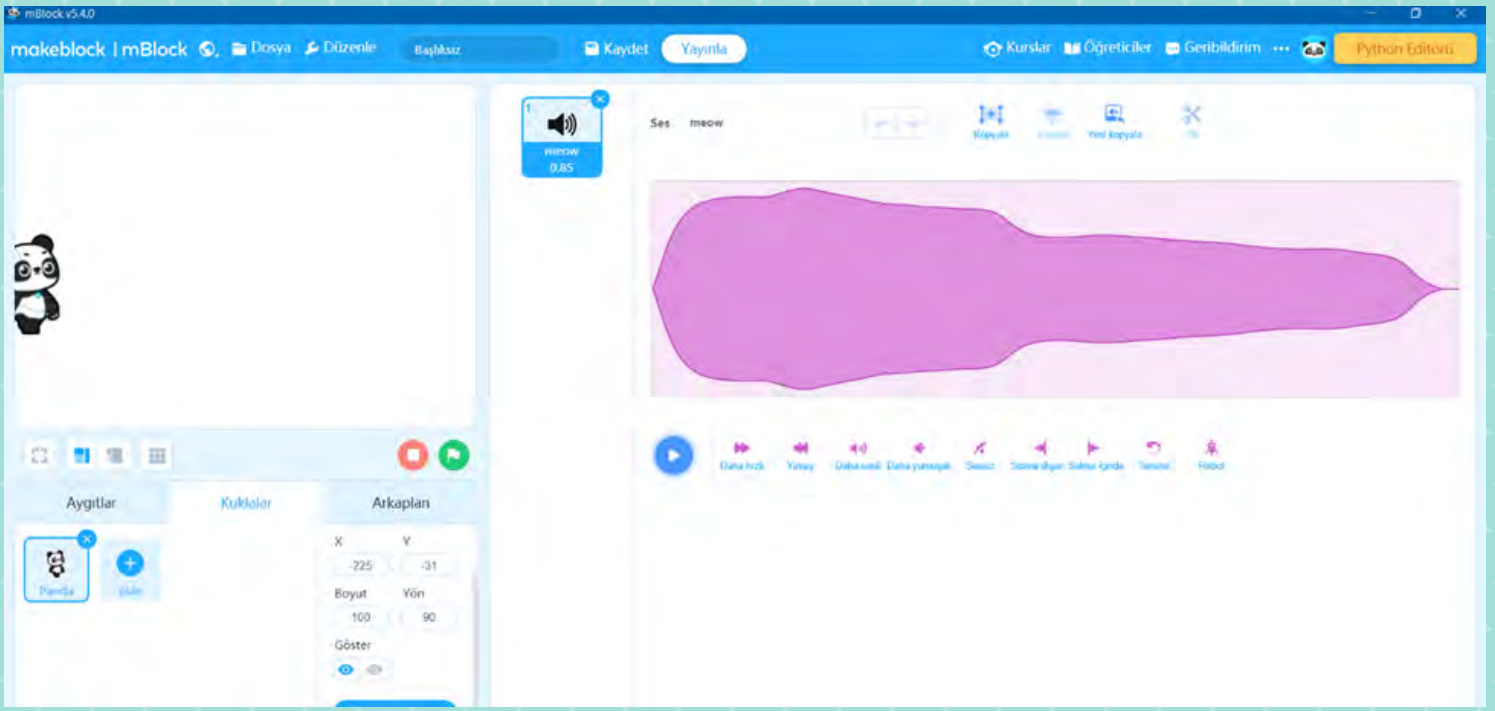

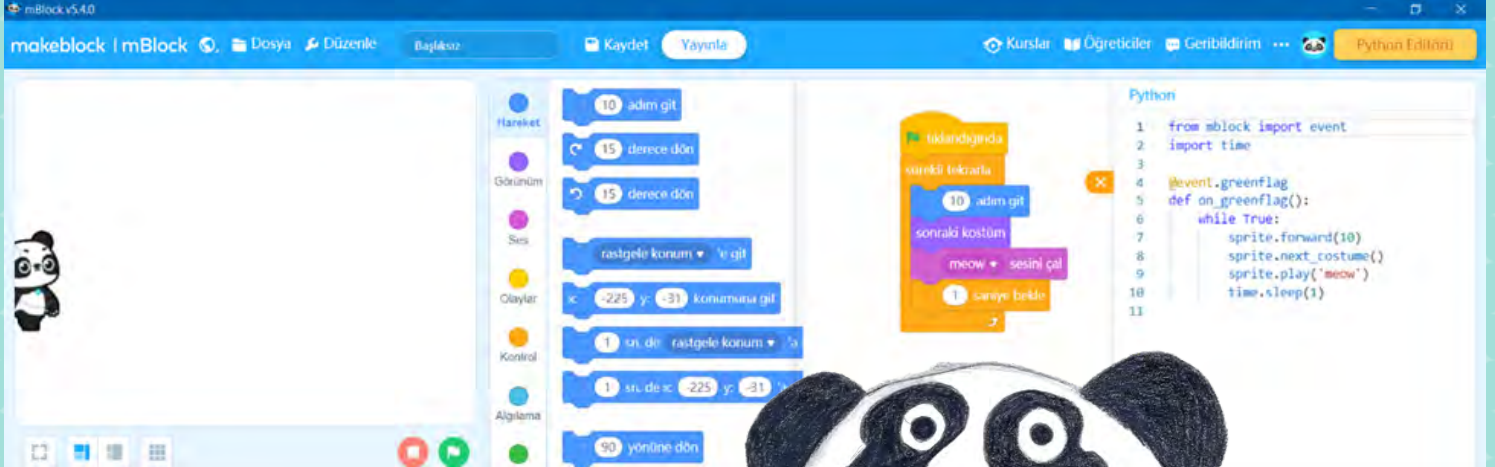
KUKLALAR bölümünden panda karakterinin adının X konumundaki ve Y konumundaki yerinin yazdığı küçük panele gelip en alta inin ve **KOSTÜMLER** yazan yere tıklayın. Gördüğünüz gibi pandanın bürünebilecek iki kostümü var. Sonraki kostüme geç bunlardan hangisindeyse ötekine geçmesini sağlar.

Ardından bu sefer aynı yerdeki **SESLER** kısmına tıklayın. Meov sesiyle ilgili bilgileri görüyorsunuz. **MEOV SESİNİ ÇAL** kod bloğu 'meov' sesinin o anda çalmaya başlamasını sağlar.

Yine aynı yerdeki çarpı işaretine basın. Kodları görüyor olacaksınız. Pandanın durduğu ekranın altındaki yeşil bayrağa tıklayın. Panda yapması gerekeni yapıyor değil mi? Ve son bir şey kaldı. Ne yazdığınıza bakmak. Ekranın en sağındaki ok işaretine tıklayın açın. Burada sürükleyip bıraktığımız blokların bilgisayar dilindeki hallerini görüyorsunuz. İşte bu beş dakikalık zaman diliminde orada görünen kodları hatasız bir biçimde yazdınız ve artık miyavlayan bir pandaya sahipsiniz.

Sağ üst köşedeki gri panda işaretine tıklayıp kendi mBlock hesabınızı açmak ve yeni bloklar keşfetmek için hazırsınız.

TEBONYA

Yazar: Elif Eylül Ezber (9,5 Yaşında)
Editör: Meryem Nizamoğlu (13 Yaşında)

Gökyüzünün her zaman gri ve puslu olduğu, etrafı toz duman içerisindeki Tebonya'ya hoşgeldiniz. Burada ilk olarak pencereden başınızı uzattığınızda iş makinelerinin uğultulu gürültüsü eşliğinde fabrika dumanı ve egzoz gazıyla karşılaşsınız. Ardından devasa beton yapılar ve fabrikalar çarpıp gözünüze. Etrafınız tamamen sarıdır.

Neyse ki binaların ardında içindeki balıklarla şırl şırl akan bir akarsu ve hemen yanı başında uzanan buğday tarlalarıyla çayırlar vardı. Üzerinde dolaşarak otlayan inek, koyun, keçi ve tavuklar yaşardı. Etraflarını saran orman ise renk renk hayvanlara; kızıl sincap, baykuş ve kırlangıçlara ev sahipliği yapardı. Ta ki Tebontanlar, fabrika atıklarıyla akarsuyun sularını kirletip, çok sevdiği balıklarını öldürene kadar.

Akarsu çok üzgündü, umudunu kaybetmiş ve buralardan gitmeye karar vermişti. Tebonya'dan kaçacaktı. Bir gece diğer su dostlarını yanına aldı ve herkes uykudayken toprağın derinliklerine süzülerek Tebonya'yı terk etti. Artık yağmur yağmıyordu. Çayırlar, tarlalar, ağaçlar, ormanlar da alıp başını gitmişti; içlerindeki hayvanlarla beraber. Son olarak toprak da kurumuştü. Kısaca doğa Tebonya'yı resmen terk etmişti.

Tebontanlar için başlarda çok bir fark yoktu. Hatta biraz avantajlı bile gelmişti onlara bu durum. Mesela yeni binalar için alan açılmıştı. Nasıl olsa fabrikalarında hazırladıkları besinleri ve önceden depoladıkları oksijenleri vardı. Uzun bir süre bunları kullanıp yaşamaya devam ettiler. Zamanla, ellerindekiler tükendikçe bir panik başladı. Acilen bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

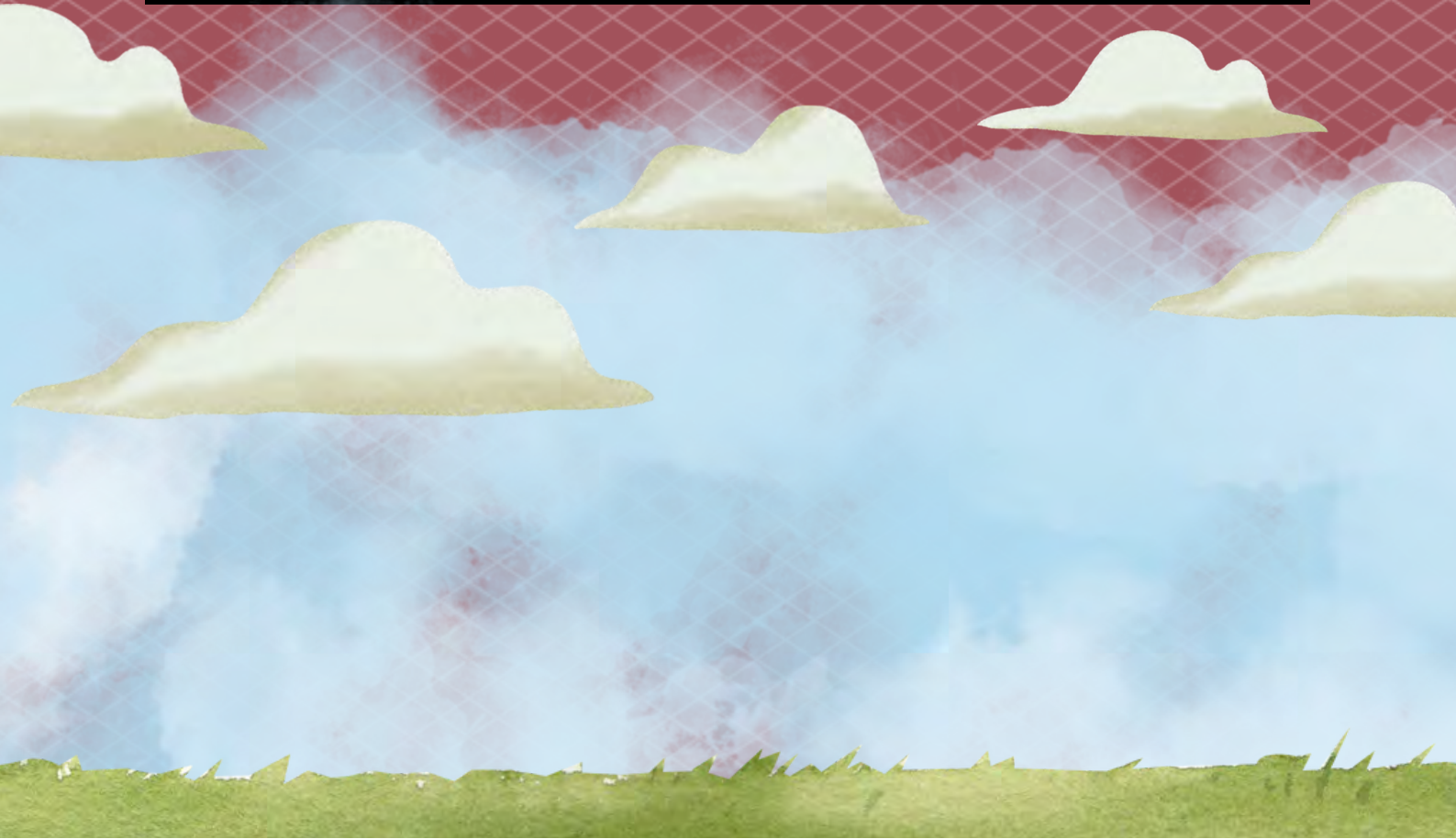
Bir sabah yavru bir Tebontan, “Muzlu yoğurt istiyorum!” diye ağlamaya başladı. Onun gibi diğer bebekler ve çocuklarda çilekli süt, sebze çorbası gibi benzer isteklerde bulunmaya başladılar.

Şehri dönüşümlü olarak devam eden bir bebek ve çocuk ağlaması sarmıştı. Gürültüden insanlar birbirini duyamıyor, okulda öğrenciler ders işleyemiyor hatta hastanelerdeki hastalar başlarını yastıklara gömüyorlardı. Anne ve babalar çingiraklarla bebekleri oynatmaya çalışıyor, hoplatıyor zıplatıyor susturmak için ellerinden geleni yapıyordu ama bir işe yaramıyordu. Gürültü gittikçe büyüyordu.

Tüm çocuklar fabrikasyon gıdalardan bıkmışlardı ve ev yemeği istiyorlardı, hatta brokoli özlemi bile çekiyorlardı. Ebeveynlerle öğretmenler, belediye çalışanlarıyla önemli kişiler; ne işleri varsa hepsini bırakmış ellerinden gelen her yolu deniyor ama bir çözüm bulamıyorlardı. Tebonya’da hayat durmuştu.

Tebontanlar eksiklerini anlamıştı. Doğaya ihtiyaçları vardı ve geri kazanmanın bir yolu olmalıydı. Ne yazık ki bu o kadar kolay olmayacaktı. İşe, doğanın gönlünü geri kazanmak için fikir yürütmekle başladılar. İlk çözümleri çevreye attıkları çöpleri toplamak oldu. Artık doğa dostu fabrikalar ve binalar inşa ediyor, elektrikli araçlarla seyahat ediyor. Kullandıkları her şeyi geri dönüştürüyorlardı. Değişimin kendini göstermesi biraz uzun sürdü.

Yakıcı güneşin gökyüzünde parladığı kurak bir sabah, bir adet damlacık sızdı topraktan yeryüzüne. Derken yavaş yavaş yağmur başladı. Tebontanlar gördüklerine inanamadılar. Emekleri meyve vermişti. O günün ardından bereketli yağmurlar geri döndü. Çayırlar ve tarlalar eskisinden daha verimli olmuş; ormanlar geri gelmeye, etrafta hayvanlar dolaşmaya başlamıştı. Her tür sebze ve meyve yetişiyordu. Tebonya eskisinden çok daha güzel bir yer olmuştu. Yerli halk da doğanın kucağında kuş sesleri içinde bol oksijenle eskisinden daha mutluydu.

YILDIZ EV

Kar'ın lapa lapa yağdığı bir kış günüydü. Küçük kuş Zoi saklanmak için yerleştiği ağaç kovuğunda oldukça üşümüş ve ayrıca acıkmıştı. Burnuna yalnızlıktan başka bir koku gelmiyordu. korkmuş, titriyordu.

Zoi'nin yanında kızıl saçlı, güler yüzlü, boncuk gözlü, yanaklarında hafif çilleri olan sevimli bir kız belirgi. Zoi içinde bir ürperti hissetti. Küçük sevimli kız onun bu halini görünce alçak bir sesle şöyle dedi:

- Benden korkmana gerek yok. Ben Lili. Biraz korkmuş görünüyorsun. Sana nasıl yardımcı olabilirim?

Zoi'nin minik kalbi biraz da olsa sakinleşmişti:

- Merhaba ben de Zoi.

- İnsanlar yaşadığımız ormandaki bir çok ağacı kestiler. Yuvamız olan ağacı da kestiler. Ormanda büyük bir kargaşa çıktı. Ailemi de kaybettim, üşüdüm ve acıktım. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?

Lili sakin bir ses tonuyla:

- Elbette aileni bulmana yardımcı olup size yeni bir yuva bulabilirim.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakan Zoi:

- Onları nerede bulabiliriz ki?

Lili ise:

- Her şeyden önce seni evime götüreyim. Orada karnını doyurur, biraz ısınırsın. Sonra da aileni armaya gideriz olur mu?

Zoi'yi kucağına aldı ve Zoi Lili'nin kokusunu içine çekti. Güven veren bir koku yayıyordu etrafa. Karnını doyurup ısındıktan sonra koyuldular Zoi'nin ailesini aramaya. Ormanın durumu korkunçtu. Etrafta bir iki ağaç kalmıştı. Hayvan izine rastlamak neredeyse imkansızdı. Kimsecikler kalmamıştı. Az ilerde bir ses duydular. O da ne? Kalan ağaçları kesen korkunç bir oduncu vardı. Lili ona ağaçları kesmenin yanlış olduğunu söyledi ama oduncu ormanın yerine yüksek binalar yapacaklarını söyleyerek daha fazla onu dinlemeden işine devam etti. İki arkadaş çok üzgündü. Zoi'nin ailesinden de haber yoktu. Moralleri bozulmuş bir şekilde ayak basılmamış vadilerden, çöllerden geçtiler. Parlak ışığı görerek onu takip ettiler. Gökyüzüne doğru yol aldılar. Orada yıldızları buldular, yıldızlar ev oldu zoi ve Lili'ye. Beraber bu zalim insanları unutmayacak şekilde mutlu yaşadılar.

Yazar: Zeynep Irmak Haspolat (9 Yaşında)

Editör: Şevval Yaren Çakır (13 Yaşında)

KIZARUS MISGARUS

Yazar: Asya Kahraman (11 Yaşında)
Çizer: Hatice Zehra Polat (9 Yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)

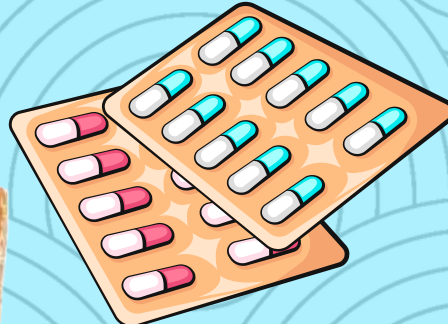
Sıcak ve boğucu bir gündü. “Şangırttı!” diye bir birçok ses duyduk. Baktık ki sokaktaki dükkanların camlarını bir çocuk levyeyle kırıyor, esnaflar ise buna hiçbir şey demiyordu. Bu olaydan sonra kaos çoğalmaya başladı. Hırsızlıklar, kavgalar, anlaşmazlıklar arttı.

2025 yılında büyüklerimiz, bol bol kullandıkları sinir ilacının yan etkisi sebebiyle tepki verme ve dur deme duygusunu yitirdi. Aileler hiçbir şekilde çocuklarını ikaz etmedikleri için çocuklar kötü şeylere alıştılar. İlk önce çocuklar buna çok sevindiler. Nasıl olsa kimse onları uyarmıyordu. İstediklerini yapabilirlerdi. Bu durumun ucu hırsızlığa, kavgalara, şiddete vardı.

Küçük çocuklar böyle büyüdükleri için ileride daha kötü şeyler yapmaya başladılar. Bu yüzden işler iyice çığırından çıktı. Bir sosyolog ve psikiyatr olarak herkesin ekmek yer, su içer gibi sürekli sinir ilacı kullanmasının sonucunda neler olabileceğini insanlara ne kadar anlatsam da kimse beni dinlememişti. İnsanlar öfke ve kızgınlıkla baş edemedikleri için bu ilacı içmeye devam ettiler ve sonunda da hiçbir şeye kızamaz oldular işte.

Başta her şey çok güzeldi. Çocuklar istediklerini yapıyorlardı. Mesela bir günde altı tane dondurma yiyorlardı. Geç saatlere kadar uyumuyorlardı. İsteseler okula bile gitmiyorlardı. Akşam yemeğine çağrıldıklarında, “Ben yemeyeceğim,” diyebiliyorlardı. Tabii ki her şey hızla kötüye gitti. Çocuklar hırsızlık, kavga, dolandırıcılık gibi suçlar işlediklerinde büyükler onlara tepki vermediği ve yol göstermediği için çocuklar bunlara alışıyorlar ve giderek daha da kötülerini yapıyorlardı.

Bu olaylardan sonra öfkeyi, olan biteni umursamayı geri getirecek bir ilaç yapmaya karar vermiştim. Sinir ilacını değiştire değiştire bir sonuca vardım. İlacımın adını Kizarus Misgarus koydum. Bozuk peynir gibi bir tadı ve küflenmiş duvar gibi kokusu vardı ama işe yaracağından emindim. İlacımı tüm dünyaya tanıtmayı başardım. Aileler işlerin kötüye gitmeye başladığını anladığında ilacımın içmeye mecbur kaldılar. O kadar mutluyum ki anlatamam. İnsanlar zamanla benim ilacımı da bıraktı ve az da olsa duygularını kontrol etmeyi, duyguları tanımayı öğrendi. Ama bu hiç de kolay olmadı.

ARAMIZDAKI MESAFE

Bir sabah sardı etrafımı bahar esintisi.
Kirpiklerimi gıdıklayan güneş,
Penceremden ılık ılık giren rüzgâr uyandırdı beni.
O gün daha mı bir güzeldi gökyüzü?
Bulutlar denize karışmış dalga dalgaydı.
O gün bana en çok yakıştırdığım sarı kazağımı giydim.
Saçlarım tam da senin istediğin gibi lüle lüleydi.
Kızardın bana sabahları, kahvaltı yapmıyorum diye;
Ama bugün senin için onu da yaptım.
Bu arada unuttum sanma, balonları ve ışıkları.
Onlar da çantamda,
En sevdiğin çilekli keklerin yanında.
Artık hazırım, sadece ayakkabılarımı giyeceğim.
Haa! Bu arada, bağcıklarımı bağlamayı da sen öğretmiştin, değil mi?
Şimdi tek eksikim papatyalarım.
Kaldırımda, beton aralıklarında dahi biten, savaşçı papatyalarım.
Onları da aldığım göre işte geldim.
Önce toprağın kurumuş olduğunu gördüm, suladım.
Sonra papatyalarımı mezar taşına bıraktım.
Elbette senin dediğin gibi, parka uğradım gelirken.
Çilekli kekleri, balonları ve ışıkları dağıttım, her bir cana.
Onca yol yürüdüm, hâlâ açılmadı bağcıklarım.
Artık öğreniyorum galiba yokluğunla başa çıkmayı.
Anladım sonunda, dediğin gibi: “İnsanlar unutulmadıkları sürece yaşarlar.”
Toprak birimizi bağrına bassa da bir gün,
Aynı gökyüzünün çocuklarıyız biz.
Aramızdaki mesafe, başını kaldırıp göğe bakana kadar...

Yazar: Sena Topal

Editör: Hatice Ebrar Dürüyen (11 Yaşında)

Do letters feel hurt?

Yazar: Elif Bilge Turna (11 Yaşında) Çeviren: Sena Vardar (17 Yaşında)

Dear Diary,

For so long, I was thinking to myself. Though I never shared my opinion with anybody. First, I am writing to you. Don't laugh at me, do you? My fear is: We are writing everywhere: at home, at school, offices, in course centres... I wonder if letters feel hurt when we write things. I even am afraid while writing to you in case I hurt letters. I wonder if what I think is nonsense. If I spoke about it to some people, I would get comments like "Don't be stupid and don't you have any other work to do?". But no, I think that it's something true. Even a little amoeba has its life. Why would letters not have theirs? For providing communication humans will have, why hurt theirs? Oh, wait a second we have been writing for centuries and this occurred to only my mind?

It has been a week since then and I found the answer by thinking. The idea is that writing sometimes hurts letters but mostly makes them happy. Because letters are just like humans. Goodness, just like it comes to humans, comes nice to letters. Letters that are used for writing good things become happy.

What hurts them is that the fact that they are used in sad and hurtful ways or for abusive and offensive language. Having hundreds of words created, why would humans write with such bad words? I think every single letter, as every single human, has a personality. This personality takes shape due to its usage in the words and sentences it is in. If we choose words that have an offence or who offend the person in front of us, the letters' personalities become bad, and they get ashamed of themselves. Have you ever seen the letters used to write an ugly word? Don't you want the letters to have good personalities? We can make it real.

Diary, that is why I will always write to you in a beautiful language. I'll not hurt the letters. With such happy letters, the characteristics of my words will be strong, and their personalities will always be good. Let them be happy, so they can make me and everybody who reads them happy, right?

My Piano

Pop.
Whump.
Boom.

I can make all the sounds on my piano. I've been playing the piano since I was 9 and I'm happy about that because it is the most relaxing thing in the world. Firstly, before starting to play the piano, I play a few accords and some made-up chords which makes my motivation higher, my fingers stay ready onto the ivories till becoming ready, just like how I'm doing right now, then I count to 3 inside, and my fingers start dancing onto the ivories just like a ballerina and slowly the notes, the rhythm, the melody connects and the piece we want to show up appears. It feels like my fingers go around and back by themselves, sometimes my eyes get closed, and I leave myself to the piece I have been playing. At the time, my elder sister comes into the room and sits on the nearest armchair to me and starts listening to me. As soon as I finish playing, she starts clapping.

-You got this Nehir, you are 100% ready for tomorrow's competition. Oh, right, the competition was out of my mind for a second, and I seriously need to study hard for tomorrow because the competition is inter-school.

- I should study harder till tomorrow.

I said and re-started playing.

"Number 32 Nehir, stage please."

Oh Gosh, it is my turn, and I'm so nervous that my feet don't walk, no way, the audience is so crowded that maybe 150 people are there, reminding myself that my mom is also there, I take a deep breath, and I'm on stage, all eyes on me. Sitting in front of the long grand piano, I start playing, I'm so nervous that I miss lots of notes from the very beginning, and then things get worse, I stop playing before the end, everybody starts grumbling and suddenly the jury appears near me and starts saying "You were too bad."

"Nehir, wake up, it's been the morning"

Is that my elder sister's voice, yes, she pushes me, and I open my eyes and with a levelled voice I say "Ohhh! It was all a dream." I wonder what time it is.

-What time is it?

-10:00. You have still a lot of time, I thought maybe you would like to play one more time before you go.

Pretty good the competition starts at 1:00 p.m. and competitors must be there at 12:00 p.m.

After that, time passes at a jet's speed and hop on, we are on the road, I'm so nervous. Before leaving home, I played it about 10 more times but still, I'm practising with my fingers on my knees.

My elder sister who said that keep calm girl, you worked hard, you will get the hang of it, kicks with a friendly fist to my arm. I worked pretty hard actually.

"Here we areeee!" said my dad. "Which piece were you going to play, daughter?" he added.

Mozart's K 280, I said. It's a hard one but one of my favourite pieces.

Getting out of the car, we ran into the building where the competition takes place. When my family came into the crowd of the audience, I too came into the waiting hall competitors were waiting in. Everywhere is full of kids around my age, I find a free place for me and sit there, I'm still so nervous.

"The number 1 competitor, Emir Yüksel, is expected to take the stage."

The competition started. I'm sorry for the kid in number 1, who knows how nervous he was!

"The number 31, Elif Kabakçı, is expected to take the stage." My degree of nervousness is 101, the next one is me, look how fast my turn came. The girl plays bloody well, I know this piece, it is a piece by Chopin, and I also like this one.

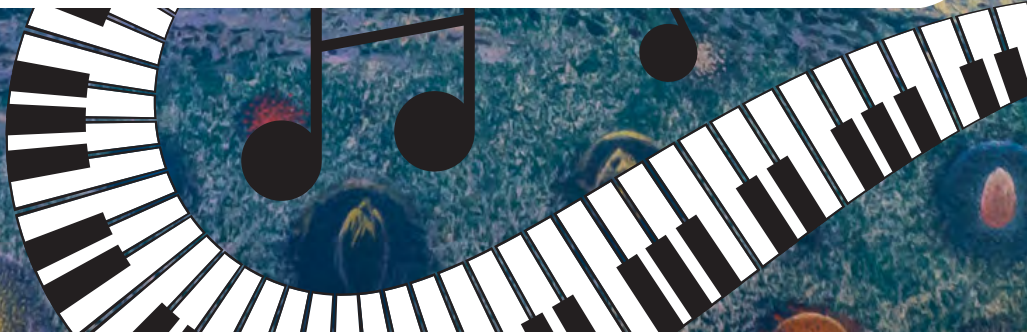
Oh God, it is over, it was so fast, and now they are going to announce my name.

"The number 32, competitor Nehir Akgül, is expected to take the stage." They are calling me, I need to go, I walk through the stage slowly, I'm extremely nervous but, still I sit in front of the piano, trying to be calm, fingers onto the ivories, I count until the number three: 1... 2... 3... start, My fingers started dancing, they are so fast, I'm going well, I become calmer as I play and a very good ending, everyone starts clapping on their feet. I stand up and awe. As soon as the competition ends the first one who gets out of the room becomes my elder sister, she jumps onto my neck when she sees me.

-You were so good, you obviously passed.

-You say so?

Yes, I knew that I played well but I still have worries. The results came up an hour after the competition ended, I was the first one who walked to look them up when they were hung up on the wall, I'm searching for my name. As I come down, my heart gets faster, oh it says Nehir but I re-read in order to be sure, maybe there is another one who has my name, no, it says Akgül, it's certainly me, oh I passed, I scream, I finally passed the competition after the 4th try, that's a real big step for me.

about dreams

Yazar: Halime Çoban (14 Yaşında)
Çeviren: Sena Vardar (17 Yaşında)

Dream, defined as the complement of the thoughts and the events that appear in the mind, is originally derived from the word "ra'a" from Arabic which means "görmek (to see)". Its synonym with the word "düş (dream)" which is a Turkish word. "Düş" comes from the same origin as "düşünce (thought)".

Dreams are our mirror images, our lives' mirror images. The things we see in our dreams are never foreign to us. All are from us, our feelings, and the sections from our daily lives.

It can come to various conclusions by analysing a person's dreams. It can be understood what the person focuses on, and what the person is stuck on in life. At the very time, dreams are a great way for a person to understand herself or himself. Of course, it's different if you say that you are not sticking to your dreams to understand yourself. However, people who are interested in this issue, such as psychologists can read your dreams.

According to research, people who live in the same area have similar dreams. Again, according to research, in our dreams, we cannot see the faces we have never seen in our dreams. Both of their reason is the fact that dreams are nothing more than mirror images of people's lives. Another example is the majority of people were dreaming in black and white when TVs were black and white. When the colourful TVs showed up, the number of people who has colourful dreams rose.

What you see in your dreams is symbolic. The flower is not actually a flower if it has another meaning for you. The bakery you buy bread from every morning is not only a bakery for you if it is coded with different meanings due to some reasons in your mind. It is not only objects, plants, and animals, but also humans can appear as symbols in your dreams. A person whom you sincerely don't like can symbolise a feeling or an event, not a person. Mind, as if to cause a lot of work to you, centres the things that it will put into our dreams from guise to guise. What is left to you is decoding these codes.

Most people defend that they don't see any dreams. But as the truth, except for people with extra psychological problems, everybody sees dreams. During sleep, the phases of sleep constantly recur. The phase called REM continues with longer durations while others are getting shorter. Despite the longer REM, our dreams last for seconds. Time has nothing to do with seeing long and complex dreams. Okay, but why do we forget about our dreams? Of course, they search about it too:

According to the research, the mind has three parts. Conscious, subliminal consciousness (undersense) and unconsciousness. Consciousness is about the behaviours, feelings, and thoughts while we are awake. During the period that one is awake, consciousness suppresses unconsciousness to prevent seeing its nose poked into the business. However, when it is switched to sleep, it loses its pressure on consciousness management and subliminal consciousness. Subliminal consciousness reveals everything that was hidden throughout the day. The jealousy of big kid's to the young sibling, the feeling of being overwhelmed in a shy person, the thick frightfulness of horror games in a little child... All these feelings, thoughts, spectres and wishes that were hidden during the day due to various reasons are set free with the rule of subliminal consciousness.

However, when sleep ends and consciousness starts to rule again dreams are considered to be illegal. They are destroyed as soon as they are noticed. Due to this, dreams are forgotten quickly and mostly assumed as not seen.

According to a hypothesis that has been theorised recently, the information that is learnt during the day is re-processed. Hence, the dreams become. In other words, according to the hypothesis, seeing dreams makes the mind stronger. If it is blocked, dangerous memory problems might appear.

In the periods when our feelings such as stress, worry, and sadness are high, we see the type of dream called a nightmare. Nightmare is not a different type of sleep. It consists of a controlled way when the stocked bad feelings are set free from the subliminal consciousness. So, it is what the dream we know is. Despite normal dreams, it is remembered a lot.

When you have black-on-black things or things that you always postpone, "Recurrent Dreams" become. They are like a warning of subliminal consciousness. They remind you of the problems you need to solve. They whispered that the border has come, and the problems must be solved immediately. They can become forerunners of depression in time. By all means, it is a type of dream that you need to take seriously.

Some people think that they can learn about the future via dreams. And some defend the opposite. Even though we don't know if dreams tell the truth, it is true that they help us a lot in some stations. Dreams have some talents such as inspiring. Here are some examples:

- Dmitri Mendeleev, before preparing his period table and taking the title of honour "Father of the Periodic Table", saw the formation of atoms in his dream.
- Paul McCartney listened to a piece of his, Yesterday, in his dream.
- Google's founder Larry Page saw this idea at first in his dream.
- The maker of the Bohr Atom Model, Niels Bohr, prepared the model after getting inspired by his dream.
- The person who made the technique of likening the written text on copperplate to pictures, William Blake, learnt this technique from his dead sibling in his dream.
- The inventor of the sewing machine, Elias Howe, was able to fix a mechanical typo after seeing it in his dream and finish his sewing machine.

Actually, dreams are things that we are focused on or dipped back into. It comes quite naturally to dream about the things that you are working on. The brain focuses on the topic all day and when you switch to sleep the information is re-processed. By the way, the forgotten information, and details when one is awake become noticed. There the "Inspiration-giving Dream" comes.

Dreams inspire, tell the truth, and make you relaxed and make the safe oscillation of dangerous feelings, we can also say provide or do. Nice but do dreams always come true, does every single dream we see have a message, does every single dream tell the truth?

No, unfortunately, not every single dream tells the truth and not always dreams have their messages and they do not always come true. Even if dreams have cool talents such as inspiring and telling the truth when the time comes, not every single dream might be meaningful. Care about your dreams but don't side realise them. Don't forget, having dreams based on your life don't make them come true.

